

TỪ KÊ TƯỜNG

2000

Một
mình
tôi
bước
đi

Một Mình Tôi Bước Đi

Từ Kế Tù

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Thục dắt xe đạp còn tôi đi bộ. Hai đứa đi vào cửa chính của công viên rồi mới quẹo tay phải vòng lên phía trên. Lối đi đầy sỏi và cát vụn, bước chân của hai đứa làm vang nhẹ một thứ âm thanh rì rào giống như những cơn gió dưới sông thổi đùa qua các khóm lá.

Thục nói :

- Tự nhiên cái đi. Đừng có đùa dai, đau tim ta lắm đó. Mi biết không?

Giọng con nhỏ bạn thân từ năm tiểu học đầy hờn trách làm tôi thấy lòng mình chùng lại như sợi dây đàn. Tôi cố nói một cách vui đùa, chứ không biết làm sao khác :

- Tự nhiên sao được. Hai đứa ở gần nhau lâu quá. Chơi với nhau đến phát ngấy thì phải có lúc chia tay.

- Coi vậy chứ xa nhau nhớ lắm mi ơi.

- Nhớ ráng chịu.

- Nhớ mi mỗi chiều tao ra ngồi ở bờ sông tao khóc.

- Khóc nước mắt của con cá sấu hả?

- Tao khóc ngập sông, ngập Cồn Phụng, tràn lên bờ, ngập lụt luôn cả cái đất Mỹ Tho nhỏ bé này.

- Như thế trôi mất anh chàng lính biển của mi rồi sao?

Thục cười mấy tiếng giòn như kẹo gương. Con nhỏ chắc là đang đỏ mặt. Mấy hôm không biết từ đâu đưa tới một anh chàng lính biển cứ lóng ngóng trước cổng trường chờ giờ tan học. Rồi một buổi chiều anh chàng nhè ngay nhỏ Thục hỏi thăm. Chả biết hỏi thăm gì mà chàng lẻo đẻo theo Thục một khúc đường làm ai cũng đồn um lên là nhỏ Thục có bồ là lính biển. Thục chối phăng, cái chính loạn cáo cáo nhưng chả nhỏ nào chịu tin. Tôi biết Thục bị nổi oan... ông Địa. Nhưng anh chàng lính biển kể cũng bô trai. Bộ đồ xanh hơi bạc một chút, cặp kính cận gọng đen trên gương mặt sáng sủa thông minh. Con nhỏ chắc ngượng lắm khi tôi nhắc chuyện này.

Thục cười :

- Là lính biển phải trôi theo biển chứ.

- Tình nhỉ?

Thục bồng chỉ tay xuống những chiếc tàu xám đen đang đậu trong căn cứ Hải Quân, nói :

- Một hôm, tao gặp chàng ở trong đó đi ra. Chắc anh chàng đóng ở đây.

- Rồi sao?

- Sao gì? Tao ở bên này đường. Chàng ở bên kia đường. Và đường ai nấy đi chứ sao.

- Ít ra cũng nhận người quen chứ. Đã từng... quen nhau trước cổng trường mà.

- Thôi, cut cái lưỡi chua lè nhọn hoắt của mi đi. Hãy nói tới chuyện chia tay ngày mai. Bộ mi không biết buồn hả con nhỏ ma trôi?

Tôi khịt mũi :

- Buồn chứ.

- Sao cái mặt mi tỉnh bơ ra vậy?

- Chứ không lẽ khóc ở trong công viên? Người ta tưởng hai con nhỏ khủng nào vừa trốn ra khỏi nhà thương điên.

Thục lườm tôi :

- Ai biểu mi khóc, nhưng ít ra cũng nói với người ta câu nào đậm đà tình thân ái trước khi chia tay chứ. Mi không sợ ta giận mi à?

- Cho giận tới Tết. Ngày mai ta đi rồi. Người đi thanh thoi. Kẻ ở lại mới đầy một bụng tơ lòng.

- Tại sao hôm nay mi biến thành một cục nước đá vậy nhỉ?

Tôi cười cười. Quả thật tôi không biết trả lời con nhỏ bạn ra sao. Giữa niên học bất ngờ mẹ tôi cho hay là tôi có thể lên Sài Gòn học ở ngôi trường lớn nhất, nổi tiếng nhất của thành phố. Dì Phương, em ruột mẹ tôi có chồng làm lớn, uy tín. Có thể gởi tôi vào đó giữa niên học. Tôi sẽ ở trong một ngôi nhà sang trọng. Một biệt thự nằm trên đường Tú Xương. Ngôi nhà ngày xưa, tôi có lên chơi một hai lần. Bây giờ không nhớ rõ lắm nhưng hình như ở đó có vườn cây, có đất rộng thênh thang với bãi cỏ xanh xén tía đẹp. Mẹ tôi bảo tôi phải chọn lựa giữa hai trường hợp, hai hoàn cảnh. Hoặc là ở đây cho tới khi không còn đủ phương tiện đi học nữa rồi sẽ ở nhà lấy chồng. Hoặc sẽ được ở trong một hoàn cảnh khác mà tương lai sẽ được đảm bảo hơn. Dĩ nhiên, với lòng thương con của một người mẹ, dù người mẹ ấy bây giờ đã có một ông chồng khác, đã có những đứa con khác, tôi cũng biết mẹ tôi muốn cho tôi lên ở với dì Phương.

Thật ra, ở đây cũng không có gì quyến luyến đến độ không bỏ đi được. Ngoại trừ không khí êm đềm của tỉnh lỵ, ngôi trường, những đứa bạn dễ thương và nhiều kỷ niệm vụn vặt của thời thơ ấu. Ngôi nhà này không phải của mẹ tôi mà là của dương Tư, ba ghẻ của tôi. Ngôi nhà gạch, lợp ngói, ở trong một xóm công chức, ngõ vào hai bên trồng những cây dừa trái đỏ, những con mương đầy nước, cây cầu gỗ bắc qua một cái ao lớn nuôi cá, trồng rất nhiều sen mà ngày xưa tôi đã té xuống dưới đó một lần. Dương Tư không khó khăn lắm, nhưng cũng không phải là một người dễ dãi. Và tôi, tôi cũng phải biết rằng đến một lúc nào đó, tôi không còn sống nhờ vào tiền của ông nữa. Sau nhiều đêm dài ngẫm nghĩ, suy tính, chọn lựa, tự quyết định lấy con đường mình đi, nghĩa là tự định đoạt lấy tương lai cuộc đời mình, tôi đã chọn con đường sống xa mẹ tôi, rời bỏ ngôi nhà này để lên Sài Gòn ở với dì Phương là em ruột của mẹ. Một người đi ruột chắc hẳn phải hơn một ông bố dượng... Hơn nữa, dì Phương đã đề nghị với mẹ tôi như vậy. Khi tôi nói ra điều chọn lựa của mình, tôi thấy mẹ tôi khóc. Những giọt nước mắt của bà làm tôi mũi lòng. Lúc đó, tôi cũng muốn ôm chầm lấy mẹ tôi để hai mẹ con cùng khóc cho thỏa lòng, nhưng tôi đã gương được. Nếu không thể vượt qua những điều nhỏ bé đó làm sao tôi chịu đựng nổi bao nhiêu chông gai trên con đường đi sau này? Vì thế tôi đã khuyên mẹ tôi đừng khóc. Đôi mắt tôi ráo hoảnh, gương mặt tôi bình thản đứng vững đến độ làm cho mẹ tôi phải ngạc nhiên.

Buổi tối, công viên đông nghẹt người ra hóng gió. Những cặp tình nhân âu yếm ôm nhau trên băng đá khuất trong bóng tối. Những đám thanh niên nói cười tự nhiên, họ làm ồn ào một góc công viên và có lẽ làm cho tôi và nhỏ Thục ngưng nhất khi có ý định vào đây. Công viên có một cây đa già cằn cỗi. Người ta nói nó đã sống đến hơn một trăm năm. Nhớ một vài lần hồi năm tiểu học, tôi, nhỏ Thục và vài đứa bạn nữa vào đây, ném cặp trên bãi cỏ, rồi mỗi đứa nắm một chiếc rễ dài lòng thông từ trên ngọn xuống... đu dây. Tôi nhớ những tổ chim trên cành lá rậm rạp vào mùa hè, những chiếc lá chết bay vờn trên mặt sông mùa thu. Cái vòm cây xanh biếc đó đã thay lá trong một buổi sáng mùa xuân, hay chỉ còn trơ lại những cành khô mốc vào mùa đông, khi những cơn gió tháng chạp lạnh lạnh gợn trên mặt sông thành những con sóng và thoát bay len lỏi vào những đường phố ban mai thưa vắng bóng người.

Tỉnh lỵ này của tôi, của một mùa thơ ấu tôi nâng niu cất giữ trong chiếc hộp quá khứ nạm vàng. Nếu tôi có rời bỏ tỉnh lỵ, tôi phải mang theo chiếc hộp, hoặc là tôi ném nó xuống dòng sông hiền hòa bát ngát này.

Tôi bỗng nhớ tới một câu thơ đã đọc được của ai đó rất lâu, vẫn làm tôi bùi ngùi :

“Con sông chẻ đời ra những dòng thương nhớ...”

Con sông này của tôi cũng thế. Nó cũng chẻ đời ra những vùng để thương nhớ. Một nhánh chạy dọc theo bờ đá xanh ôm lấy tỉnh lỵ thành nửa vòng tròn. Một nhánh thẳng về Phú Vang, quê ngoại của tôi. Một nhánh ngược về đâu xa lắm tôi không biết. Một nhánh ôm lấy cái cồn nhỏ đầy cây lá xanh rờn, mà mỗi ngày tôi có thể trông thấy những ngược xuôi trên những chiếc đò máy ịch vượt con sông bát ngát từ bên kia sang hay từ bên này về.

Công viên nằm sát bờ sông. Phía trên là căn cứ Hải Quân với những chiếc tàu xám đen đậu

trong bóng tối. Một nhà hàng sang trọng trên mặt sông sáng choang ánh điện. Phía dưới, chạy dọc theo bờ sông đá xanh là những quán ăn, quán kem, giải khát. Đối diện với những thứ đó là những quán cà phê, rạp chiếu bóng, tiệm chụp hình. Một thời, tỉnh lỵ này cũng ồn ào với những người ngoại quốc đổ xô về đây, những quán cà phê, quán kem giải khát biến dạng thành những cái bar ồn ào lờ lợc. Bây giờ không khí tỉnh lỵ trở nên bình thường như những ngày xưa. Người ta có thể yêu bóng trắng vàng một đêm rằm nào đó trải xuống mặt sông. Trăng nước đẹp mơ hồ huyền ảo với những chiếc đèn máy đậu im lìm thành dãy, những ngôi nhà sàn in bóng xuống mặt nước, rừng cây phía bờ xa xa như trong cảnh thần tiên. Vậy mà tôi bỏ hết để ra đi sao? Không. Chắc chắn là tôi sẽ phải mang theo trong trí nhớ mình ngần ấy thứ.

Thục dựng chiếc xe đạp của nó trước một băng đá trống và bắt tôi ngồi xuống bên cạnh. Hai đứa nhìn ra mặt sông, phóng tầm mắt qua một vùng tối đen. Tôi nghe thấy tiếng gió vù vù và tiếng sóng vỗ ì ầm vào bờ đá. Tóc hai đứa bay tung về phía sau. Thục mặc chiếc áo pull sợi trắng, ngắn tay, cổ tròn, chiếc quần tây màu sẫm. Còn tôi mặc áo dài. Tôi phải giữ cho hai vật áo của mình đừng bay tung lên. Thục nhìn tôi cười, hàm răng nó đều, trắng muốt. Con nhỏ xinh xắn tươi ngon như một trái táo xanh. Còn tôi? Chắc tôi mờ nhạt bên cạnh Thục? Tôi có cảm tưởng mình bị nhòa lấp vào cùng với bóng đêm. Hết một thời thơ ấu ở tiểu học, nối tiếp những tháng năm dài ở bậc trung học, tôi vẫn mang mặc cảm là một đứa con gái nhà nghèo, xấu xí, trơ trọi, không cha, sống với người dượng ghẻ. Mặc cảm ấy làm tôi chơi rất ít bạn. Nhưng được cái may mắn là những người bạn của tôi chơi đều hiểu và thương tôi. Chúng thân thiết với tôi vì nhiều thứ. Nhất là nhỏ Thục này, nó thân với tôi đến nỗi tụi bạn trong lớp gọi đùa chúng tôi là “vợ chồng”.

Từ tiểu học lên trung học hai đứa đều tìm hết cách để được ngồi chung một lớp, một bàn, bên cạnh nhau.

Thục nói :

- Ngồi ở đây một chút để không bao giờ ngồi với nhau nữa.

Tôi tưởng con nhỏ khóc cùng với câu nói. Tôi bỗng hóa ra người an ủi Thục, thay vì nhỏ ấy phải an ủi tôi trước khi tôi đi xa :

- Sao không? Tao còn về nữa mà. Và thiếu gì dịp để mình vào công viên, ngồi lại trên băng đá này như bây giờ, như ngày xưa.

Thục kêu than :

- Thời gian lạ lùng lắm mi ơi. Ngày mai là một ngày không thể nào biết được.

Tôi cười :

- Biết chứ. Ngày mai là một ngày tao lên xe, rời thành phố, một mình.

- Tao đưa mi đi.

- Thôi, hãy ở nhà ngủ cho ngon.

- Mi đi giờ nào mà bắt người ta ở nhà ngủ?

- Chuyển xe sớm nhất.

- Vội gì mà đi sớm vậy? Mỹ Tho Sài gòn chưa đầy một trăm cây số mi ơi. Hãy đi chuyển xe chiều. Hai giờ sau mi dư sức tới Sài gòn.

- Tao muốn đi sớm. Rời thành phố lúc mặt trời chưa lên để khỏi nghĩ ngợi lung tung.

- Được. Đi sớm tao cũng đưa. Nhưng chuyển mấy giờ?

- Năm giờ.

- Trời ạ! Sớm quá, mi biết không?

- Nhưng như vậy thích hơn. Ở lại tới trưa hay chiều làm gì? Đẳng nào rồi cũng phải đi. Thà đi sớm.

Thục bỗng cầm lấy tay tôi. Chắc con nhỏ đang xúc động. Nhưng tôi làm thinh. Thục nói :

- Sáng mai chờ Thục nhé, mình sẽ tới đưa Phiến đi. Đừng bắt người ta ở nhà ngủ. Làm sao

mà ngủ được, đêm nay?

Hai đứa chơi thân đến độ mày tao loạn, nhưng thỉnh thoảng trong những trường hợp cảm động lại xưng tên với nhau, làm ra vẻ long trọng. Tôi thấy tức cười, nhưng làm sao cười được khi gương mặt nhỏ ấy như méo xệch, có lẽ nó sắp khóc thật.

Tôi nói :

- Ừ thì đùa. Nhưng ra bến xe đừng có khóc nhé, hai đứa mà khóc ồ ồ ngoài bến xe thì thiên hạ cười chết đấy.

Thực chống chế :

- Giờ đó có ai đâu mà sợ?

- Vẫn có đông người đi như thường.

- Rồi. Không khóc.

Tôi cười với Thực :

- Tao sẽ cố gắng không khóc nhưng sợ mi khóc ầu buộc tao phải khóc theo. Kỳ lắm.

- Lên trên đó biên thư về liền nghe. Kể chuyện trên đó cho tao nghe. Nhất là khi vào trường, có bạn mới.

- Sẽ biên thư tức khắc.

- Sợ mi quên quá à.

- Nhớ.

- Nếu quên thì ráng bút đứt một sợi tóc để nhớ nhé...

Tôi cười. Mấy đứa chơi với nhau, con gái thường chỉ lăng xăng được cái miệng, lại chúa nghi ngờ kẻ khác nên thỉnh thoảng vẫn bắt đứa kia thề bằng cách bút đứt một sợi tóc thề của mình làm bằng chứng cho bạn tin. Kể ra, mỗi đứa cũng đã bút đứt của mình ít ra vài sợi tóc. Thực sinh cùng năm với tôi nhưng khác ngày tháng. Tính ra Thực nhỏ hơn tôi vài tháng. Nhưng nó không gầy như tôi. Nước da Thực trắng hồng, khổ người vừa vặn, mắt to đen, tóc dài óng ả. Con nhỏ hình như được tụi nó bầu làm hoa khôi trường Lê Ngọc Hân năm nay. Con trai Nguyễn Đình Chiểu nhiều đứa lóng ngóng chờ Thực trước cổng trường. Kể luôn vài người lính biển ở đây nhưng không biết nhỏ Thực có “dính” với một ông nào chưa. Chơi thân với nó mà tôi vẫn không biết rõ. Còn những chuyện để trêu chọc nhau thì không thiếu gì, như chuyện anh chàng lính biển bữa nào, chẳng hạn. Những chuyện ấy cứ xếp dài theo những ngày tháng quanh Thực. Còn Thực có bồ chưa thì chỉ có trời mới biết được. Con nhỏ bình thường chuyện gì cũng lăng xăng như ruột để ngoài da, nhưng chuyện “tâm tình” xem bộ cất kỹ lắm. Thực có một ông anh họ (liên hệ gia tộc dòng hoàng) nghe nói đã học Y khoa Sài Gòn. Ông anh này tên gì tôi quên mất, nhưng nhớ có lần gặp ở nhà Thực. Con nhỏ không có anh trai, chỉ có hai đứa em trai kế và một đứa em gái út. Bố mẹ Thực còn trẻ, rất cởi mở. Gia đình Thực khá giả. Con nhỏ thật may mắn được sống trong một gia đình đầy đủ bố mẹ, được thương yêu chiều chuộng dù là con gái lớn. Trái ngược với tôi, chỉ có một mình.

Nhiều khi tới nhà Thực chơi, hai đứa ở trong phòng riêng, nằm bên nhau tôi hay so sánh chỉ tay của Thực với chỉ tay của tôi. Con nhỏ có những chỉ tay thật thanh mảnh, còn tôi, bàn tay toàn những đường rối rắm, khúc mắc. Tôi cũng tự so sánh mình với Thực. Nước da tôi không trắng như nước da của Thực. Mắt tôi cũng to đen nhưng buồn quá, không sáng long lanh như mắt Thực. Tóc tôi cũng dài, đen mượt như tóc Thực, nhưng thỉnh thoảng sau một đêm ngủ dậy tôi nhìn thấy những sợi tóc bị đứt rơi dính trên gối. Tôi cứ cầm mãi những sợi tóc đó ngẫm nghĩ, tiếc nuối vu vơ. Tôi gầy hơn Thực và cao hơn nhỏ ấy một chút xíu nên đôi lúc hai đứa mặc lẫn áo của nhau được thật là vui. Thực có nhiều quần áo. Đủ thứ, đủ kiểu. Quần áo của nhỏ Thực cả một tủ thật đầy thấy mê. Còn tôi chỉ vốn vẹn vài ba chiếc áo dài thay đổi. Nhiều khi tụi nó tổ chức đi chơi đi sinh nhật, hội hè, tôi thiếu điều phải trốn vì gương khi phải mặc mãi mấy chiếc áo cũ. Thực có căn phòng riêng, tủ áo, bàn học, tủ sách, máy hát, bàn trang điểm và những con búp bê xinh xắn bày ở những nơi nào Thực thấy thích. Còn tôi phải ngủ chung với mấy đứa em. Bàn học là bàn ăn cơm. Tủ áo là một cái rương cũ... Tôi có phải là đứa con gái bất hạnh

không? Nhiều khi tôi nghĩ tới ba tôi. Ông là ai? Mẹ tôi chưa từng nói gì về ba tôi cả. Nhưng tôi vẫn cố cảm tưởng là ông vẫn còn sống và ở đâu đó gần với tôi lắm, hay ít ra cũng không xa như một cái chết chẳng hạn.

- Lên trên đó chắc Phiến sung sướng hơn. Phải không?

Tôi dừng dừng :

- Không rõ lắm.

- Dì Phương chắc là thương Phiến lắm mới đề nghị như vậy?

- Có khi vì một nguyên do nào khác, biết đâu.

- Còn nguyên do nào nữa ngoài tình thương? Chưa chi Phiến đã bi quan rồi. Ít ra, trên đó, Phiến biết chắc tương lai của mình.

- Mọi chuyện đều có sự xếp đặt của định mệnh. Mi tin định mệnh không Thục?

- Không hẳn. Những lúc gặp bế tắc, tao cho là tại “cái số”...

- Bây giờ ta đang tin vào định mệnh. Cứ nhắm mắt như người ngủ trong rừng. Khi mở mắt ra, định mệnh sẽ ở trước mặt.

Thục cười giòn :

- Một ông hoàng tử chẳng?

- Ta không mơ ước chuyện đó đâu, nhỏ ạ.

Thục lại dắt xe. Hai đứa đi dọc theo bờ sông. Có lúc tôi nghe như da mặt mình có những bụi nước li ti bám vào lành lạnh. Có lẽ gió mang tới. Ánh đèn từ trên cao tỏa xuống một khoảng sông, mặt nước đục lờ. Những bóng cây chao đổ, thả dài, Hai chiếc bóng của tôi và Thục cứ lướt tới chậm chạp theo từng bước chân đi. Nếu Thục không tới kéo tôi đi, có lẽ giờ này trong ngôi nhà chật hẹp đó, tôi đang tìm một góc nào để ngồi khóc một mình, không để ai thấy. Hoặc tôi đang sắp xếp lại va ly, những cuốn sách, những đồ dùng lặt vặt. Hay là tôi ra ngoài bờ mường ngồi nghe mùi đất ẩm xông lên, mang theo mùi hương hoa nhài thơm ngát cùng với mùi của những chiếc lá mục chung quanh. Ngày mai tôi một mình lên xe về thành phố khác, sẽ sống một hoàn cảnh khác, một đời sống khác. Tôi có cảm tưởng chỉ ngày mai thôi, mọi thứ sẽ thay đổi hết. Và cảm tưởng này làm lòng tôi bâng khuâng chen lẫn với một chút cuống quýt, bàng hoàng. Ngay bây giờ, tôi muốn có một giấc ngủ bình yên, để sáng mai trở dậy, lên đường.

- Tiễn Phiến bằng một ly nước dừa quay với đậu xanh nhé. Mình đi tới quán kem đằng kia đi.

Tôi lẳng lặng đi theo Thục ra khỏi cổng công viên. Hai đứa băng ngang con đường. Tôi bỗng bồi hồi như thấy được những con sông đang lặng lẽ chìm khuất phía sau lưng.

Chọn chiếc bàn trong góc quán, hai đứa ngồi nhìn qua cánh cửa chắn bằng lưới mắt cáo để thấy mặt nước lóng lánh ánh đèn bên dưới. Người hầu bàn đem hai ly nước tới đặt trước mặt hai đứa.

Thục ngậm vào ống hút, tùm tùm cười :

- Uống đi mi, để nhớ.

- Có khi nào uống để quên không?

- Có chứ. Nếu Sài Gòn biến mi thành con người bội bạc.

- Ta sẵn sàng ca bài “sang ngang” ướm át cho mi nghe.

Hai đứa vừa ngậm ống hút hút nước dừa, vừa cười. Quán kem này quen thuộc với bọn học trò chúng tôi. Kem ở đây luôn luôn có nước cốt dừa, những thìa kem lạnh, béo ngậy nước cốt dừa và thơm mùi trái cây, chắc chắn sẽ làm tôi nhớ chết được. Nhạc trong quán đang phát ra những lời buồn nhắc nhở kỷ niệm. Tuy vậy, không làm tôi buồn bằng khi nhìn vào đôi mắt Thục. Mặc dù hai đứa vẫn cười nói huyền thuyên, nhưng mắt đứa nào cũng long lanh chực khóc. Tại sao không? Khi hai đứa đã có nhiều những năm tháng để sống với nhau hơn cả ai khác trong gia đình. Tôi quyết định bất ngờ thật, đúng như Thục nói. Bây giờ ngồi đây nhìn xuống mặt sông, phía bên kia là những ngôi nhà sàn in bóng rồi một đêm nào đó trăng thả ánh

vàng xuống đầy mặt nước. Ôi chao là thương nhớ. Có lẽ tôi cũng đang hối tiếc và se lòng một chút khi nghĩ rằng từ ngày mai tôi đã rời khỏi nơi đây.

- Mai mốt có phim mới nhớ đi xem giùm tao, Thục nhé? - Tôi nheo mắt nói.

- Tao sẽ mua hai vé, dành cho mi một chỗ ngồi.

- Chắc không? Hay có anh chàng nào ngồi thế vào đó?

- Tao chung tình lắm mi ạ. Mi đi rồi ta nhớ mi bắt ốm tương tư.

- Nhật lá me trước cổng trường biên thư cho ta nhé.

- Sẽ gửi cho mi một mùa lá me bay vàng mặt đường.

- Cho gửi lời chào những người quen của mi trước cổng trường mỗi tối. Khi nào “có gì” nhớ biên thư cho ta biết với.

Thục trầm ngâm :

- Năm nay, mùa hè, ai đi với ta vào vườn thăm mùa trái cây?

- Khổی đưa đi với mi, Thục ạ.

- Nhưng làm sao có đứa nào thay thế được mi?

- Ta sẽ cố gắng về trong mùa hè. Cố gắng về kịp mùa trái cây.

- Chờ hoài không thấy mi về, ta sẽ ra bến xe mỗi chiều ngồi khóc.

Hai đứa lại cười khúc khích như chỉ là chuyện đùa mỗi ngày. Uống hết ly nước dừa to lớn, tôi no như nổi buồn đầy tràn trong trái tim nhỏ bé của mình. Thục trả tiền rồi bắt tôi ngồi lên phía sau cho nó chở. Hai đứa đi lòng vòng quanh thành phố, qua cầu, chạy thẳng xuống một con đường đầy bóng tối. Thục lại quay xe về. Ngang trường học của hai đứa. Lê Ngọc Hân nằm đó, im lìm dưới những tán me già. Khu nhà phía sau trường mỗi buổi trưa bay sức nức mùi thức ăn làm đứa nào cũng đói bụng, hít mũi lia lia. Dây lớp nào có “ma”, cầu thang nào lạnh tanh mỗi buổi sáng sớm. Nhà để xe, ông gác đàn già quen thuộc tóc muối tiêu ngồi ngủ gục giữa hai cánh cổng. Những gương mặt bạn bè, tình thân thiết giữa các cô thầy giáo và lớp học. Những mùa hội diễn, những đêm thức khuya làm bích báo, những kỳ thi gian nan. Tất cả, ngày mai tôi sẽ bỏ lại hết sau một chuyến xe lên đường.

Thục đưa tôi về tới nhà. Nó không vào. Hai đứa chia tay bên hai đầu cầu. Thục dặn :

- Sáng mai nhớ chờ tao tới rồi hãy đi nhé. Có biên thư cho tao thì biên sẵn đi, một bức thư thật dài nhé.

Tôi cười :

- Làm như mi là người yêu của ta không bằng. Hở ra một bước là biên thư. Miễn.

Thục yên lặng quay đi. Tôi thấy nhỏ ấy lên xe đạp đi với cái bóng thấp thoáng giữa hai dãy rào dâm bụt bông đỏ và dưới những tàu lá dừa đông đưa. Tôi cúi thủi vào nhà, bắt chợt ngửi thấy mùi hoa sen trong đêm thoang thoảng.

Tôi thức dậy rất sớm, loay hoay mãi với cái va ly nhỏ và trăm thứ lặt vặt ngổn ngang. Tại sao tôi tham lam thế? Tôi chỉ muốn đem theo hết từ đôi guốc đứt quai cho tới chiếc gối nằm đầm nước mắt mỗi đêm.

Mẹ tôi thấy vậy nói :

- Con chỉ mang theo quần áo, sách vở học, những đồ dùng thật cần thiết thôi. Còn thì phải bỏ lại. Lên đó, dì Phương sẽ mua sắm cho con những thứ khác. Mang theo làm gì cho chật chội và nặng nề?

Tôi cười buồn :

- Con còn muốn mang theo cả đôi guốc đứt. Nó làm cho con buồn ngủ khi nghĩ rằng con phải bỏ lại những gì đã gần gũi quen thuộc quá với con.

- Rõ lẫn thẩn. - Mẹ tôi chép miệng nói.

Bà đầu có hiểu tâm trạng của tôi bây giờ, đứa con gái lần đầu tiên rời gia đình về một nơi ở

lạ. Những vật gì cho dù là tầm thường nhất trong ngôi nhà này cũng đầy vẻ quen thuộc triu mến mà tôi cần có. Nếu tôi có thể hái theo những cái hoa sen dưới ao kia, tôi cũng sẽ không ngại ngừng gì mà chẳng mang đi.

Mẹ tôi nấu nước pha cho tôi ly cà phê sữa. Bà nướng lại bánh mì và bắt tôi ăn. Vừa ăn tôi vừa nghe bà nói chuyện về dì Phương. Căn dặn tôi đủ điều khi lên trên đó. Tôi nghe mà tưởng chừng mình sắp khóc đến nơi. Miếng bánh mì đang nhai bỗng nghẹn ngang cổ. Có nghe những lời dặn dò của mẹ trong buổi sáng hôm nay tôi mới biết bà thương tôi nhiều lắm. Giữa mẹ tôi và tôi, cho đến lúc này mới thể hiện được hết tình mẹ con cốt nhục. Bà nói nhiều, nhưng tai tôi lửng bưng và mắt nhòa đi. Tôi cắn môi ngăn những giọt nước mắt sắp trào ra. Thế là từ đây tôi như con chim nhỏ bay ra đời một thân một mình, xa khỏi sự chăm chút của mẹ tôi rồi sao?

Dượng Tư còn ngủ, các đứa em của tôi cũng vậy. Ngôi nhà này sáng hôm nay tự nhiên vắng lặng lạ thường. Chỉ có hai mẹ con tôi ngồi ở chiếc bàn ăn cơm dưới ngọn đèn xanh mờ. Bên ngoài có tiếng gió thổi lùa qua vườn cây, trời lạnh lạnh. Tôi đã sửa soạn xong, chỉ còn chờ Thục tới đưa tôi ra bến xe. Tôi nhìn quanh căn phòng lần cuối, như muốn thu hết vào trí nhớ những đồ vật sắp sửa bỏ lại. Tôi thu cả hình ảnh của mẹ tôi vào tim óc.

- Bạn con bao giờ tới?

- Dạ, chắc nó cũng sắp tới.

- Mới đầu mẹ định đưa con ra bến xe.

- Con đi một mình cũng được mà mẹ. Nhỏ bạn sẽ đưa con đi.

Mẹ tôi chép miệng :

- Ừ, như thế cũng được. Đưa con đi mẹ cũng chẳng biết nói gì hơn. Khi nào có được nghỉ thì xin phép dì Phương về chơi với mẹ. Mấy đứa nhỏ chắc nhớ con.

Tôi cắn môi cho khỏi bật khóc. May quá, lúc đó Thục lại tới. Tôi nghe tiếng xe của nó dẫu rề rề trong sân vội chạy ra mở cửa. Thục giúi vào tay tôi một gói giấy có thắt nơ hồng cẩn thận. Nó nói :

- Quà cho Phiến đó. Hãy bỏ vào va ly. Khi nào về đến trên đó hãy mở ra nhé.

Thục vào nhà chào mẹ tôi. Trong lúc đó tôi bỏ món quà của Thục vào valy. Không còn chỗ nào cho cái gói giấy nữa nhưng rồi, cuối cùng, tôi vẫn tìm được cho nó một góc trong bao nhiêu thứ vụn vặt riêng tư. không biết nhỏ Thục gửi cho tôi cái gì? Con nhỏ hay có những món quà bất ngờ như thế. Từ xưa tới giờ Thục vẫn hay gửi cho tôi những món quà nho nhỏ, như cây viết tôi đang có chẳng hạn, đó là một cây viết máy có khắc tên Thục. Nó làm quà cho tôi hôm sinh nhật năm mười bảy tuổi.

Thục hỏi :

- Đi bây giờ chưa mi?

Tôi nhìn mẹ tôi. Bà nói :

- Thôi con đi đi.

- Con phải chào Dương Tư.

Mẹ tôi nhìn vào trong buồng, lắc đầu :

- Thôi để mẹ nói lại.

Tôi tới giờ mừng mà nhìn lại từng đứa em cùng mẹ khác cha với mình, trong số đó có một đứa em gái tôi thương nhất. Nó còn ngủ say. Tôi cúi xuống nhẹ nhẹ hôn lên má nó và tự nhiên thấy ngượng với mình.

Tôi chào mẹ tôi lần nữa, rồi cúi xách chiếc va ly nhỏ đi theo Thục. Mẹ tôi đưa tôi ra cửa. Bà đứng lại trong sân. Cuối cùng bà chỉ dặn một câu được lặp đi lặp lại nhiều lần :

- Lên trên đó nhớ biên thư về cho mẹ nghe.

Tôi dạ nhỏ, đi nhanh theo Thục. Tôi không dám nhìn lại phía sau. Ở đó, hình ảnh của mẹ tôi mờ nhạt trong bóng tối. Ngôi nhà tôi đã từng sống - Dù tạm bợ, trong những ngày thơ ấu. Cây

trúng gà đang mùa trái, ao sen thơm ngát, khoảng sân tôi đã trồng nhiều hoa mười giờ. Tôi cắn môi cố bảo với mình: đừng khóc Phiến ạ, mi khóc là mi chùn bước. Tôi đưa tay đỡ một tàu lá chuối non khi bước qua cầu. Tàu lá sũng nước làm bàn tay tôi lạnh giá. Sương đêm còn đọng nhiều trên lá cây. Không khí lạnh gây gây mùi cỏ.

Thục ngồi lên xe. Tôi ngồi phía sau nó, va ly ôm nghiêng một bên. Nó quay lại dặn :

- Khi nào mỏi tay thì nói mình ngừng xe, đổi va ly sang tay khác.

Tôi nói :

- Không mỏi đâu. Mi chạy đi.

- Mi đem theo những gì mà xem chừng cái va ly nặng trĩu thế kia?

Tôi cười buồn :

- Gần hết.

- Chỉ khéo lo. Lên trên đó mi sẽ có đầy đủ những gì mi muốn.

Ai cũng nói với tôi như thế. Nhưng biết đâu được. Những món đồ yêu dấu đầy kỷ niệm của tôi làm sao tôi bỏ lại được... Thục đạp xe ra đường. Tôi đã bỏ xa con ngõ vào nhà với những cây dừa trái đỏ, hai dây rào dâm bụt bông đỏ thắm buông rũ xuống thành những quả chuông dễ thương. Hồ chứa nước của tỉnh lỵ nằm phía bên tay mặt tôi. Cái hồ rộng lớn, nước xanh rờn vào buổi trưa, bây giờ hãy còn chìm trong bóng tối. Phía sau tôi là phi trường, một vài khi tôi thấy những chiếc trực thăng đậu trong đó. Và hướng trước mặt tôi là bến xe. Con đường không được tráng nhựa và những viên đá xanh nhợt làm tôi ghê gai và làm chiếc xe đạp của Thục nhảy chồm chồm mấy lần suýt ngã. Con đường mãi tới đầu ngã ba mới có đèn. Nhưng tôi nhắm mắt cũng nhớ từng cục đá, từng gốc cây, từng ngôi nhà quen đã bỏ lại.

Thục nói :

- Sáng nay trời lạnh ghê.

Tôi cười khúc khích :

- Vậy mi có quyền... viết nhật ký nói ta đưa nhỏ Phiến đi trong một buổi sáng còn đầy hơi sương.

Thục thêm vào :

- Sương thu và gió lạnh?

- Bao giờ viết nhật ký nhớ xé ra một tờ gửi lên cho tao xem, mi nhé.

- Ở đó mà thèm xem. Thiếu gì người tán hươu tán vượn làm mi quên ta.

Tôi cười :

- Ma lem ai mà thèm tán. Tao sẽ cô đơn suốt đời để gọi là chung thủy với mi đó Thục ạ!

- Nghe tin mi... có bồ, chắc tao nhảy xuống sông tự tử. Hay qua Cồn Phụng ăn chén cơm chay, uống nước sông giải oan lời thề.

- Á, à nhớ qua thăm hàng gói cuốn bên đó giùm tao.

- Bây giờ có nhỏ nào rủ qua đó chụp hình ta nhớ mi chết thôi. Nụ cười của mi đó, chiếc răng khểnh đâu bẻ đưa đây cho ta làm kỷ niệm.

Hai đứa cười vang. Chỉ khi tới ngọn đèn đầu đường tiếng cười mới im được. Cứ vậy đi Thục. Hãy nói với nhau những chuyện vui, chọc cho nhau cười. Bây giờ mà nói chuyện buồn và hai cái mặt đưa đám buổi sáng thì chỉ có nước... khóc mà thôi.

Thục nói :

- Mi đi chuyển sau để hai đứa còn đứng với nhau thêm một chút nữa chứ?

Tôi gật đầu.

Thục nói :

- Vào quán ăn phở.

- Ăn sáng rồi. Mẹ bắt ăn. Nhưng mi mời chẳng lẽ ta từ chối. Nhưng ăn hủ tiếu Mỹ Tho đi, kéo lên đó thèm bắt nhớ.

Hai đứa vào một ngôi quán bên cạnh bến xe. Còn sớm nên quán chỉ lưa thưa vài người đàn ông đập xích lô ngồi nhấm nháp cà phê, tán gẫu, về nhà hạ thông thả.

Thực dựng xe ngoài cửa. Tôi xách va ly theo nó đi vào trong. Chúng tôi thích ngồi chiếc bàn trong góc quán. Ở đây đặc biệt chỉ có hủ tiếu Mỹ Tho. Thỉnh thoảng bọn tôi vẫn rủ nhau ra đây ăn. Cả bọn bao quanh một chiếc bàn tròn lớn, những cái miệng đua nhau nói, những bàn tay giành giật mấy đĩa giá sống, rau cần, ngò tây... con gái hợp lại với nhau đúng là cái chợ, nhưng tách riêng rẽ từng đứa một thì ngậm im như tảng băng trôi. Giã từ Lê Ngọc Hân, những đứa bạn nhỏ áo dài trắng, guốc gỗ kéo lê trên đường, những quán ăn thường lui tới, nơi nào có gì ngon, lạ, những chủ nhật lang thang trong vườn hoặc xuôi đò sang Cồn Phụng. Những giờ nghỉ bất thường của một ông giáo sư nào đó, cả bọn kéo nhau vào vườn ông Khánh, một sở thú bỏ túi, nhìn những con thú nuôi trong chuồng, nhìn hoa kiểng, cây trái. Những buổi tối đi ăn chè về ngang một cây vú sữa trĩu cành, cả bọn tìm cách hái trộm chia nhau ăn, nói cười rộn rã. Học trò tỉnh lý đó. Thời con gái của tôi đã vàng những bước chân nơi đây, những mùa mưa đi qua, những chiều nắng muộn. Áo trắng qua đường thấp sáng những khu phố điều hiu, quạnh quẽ. Bận bề của tôi ở Lê Ngọc Hân chắc sẽ nhớ tôi từng ngày và tôi cũng từng ngày nhớ về nơi đó.

Thực bỗng nói :

- Mi đi, nhóm mình chắc cầm đèn đỏ mọi môn. Cho rã là vừa.
- Đừng quan trọng hóa một người như vậy, nhỏ ạ.
- Không ai ăn nói khôn khéo, có duyên như mi để bắt tội Nguyễn Đình Chiểu mua báo xuân của tội mình nữa.
- Nhỏ Phúc.
- Thiếu mi là thiếu tất cả. Mi là linh hồn của lớp, của trường mình.
- Trời ạ, sáng nay mi thối bay ta lên cao như cái bong bóng màu vậy?
- Thật đó. Nhiều cái mất mát chứ không phải chỉ một chỗ ngồi bỏ trống.
- Sẽ có nhỏ khác thế vào. Rồi thành bạn thành nhóm. Biết đâu nhỏ khác dễ thương hơn ta.
- Không và không bao giờ có nhỏ nào dù dễ thương đến đâu thay thế được mi, Phiến ơi.
- Làm ta cảm động quá đi Thực ạ.

Hai đứa cầm cúi ăn để khỏi phải nghĩ ngợi lung tung. Tôi không đói nên chỉ ăn qua loa rồi gác đũa. Thực nhìn tôi, hỏi uống gì, tôi nói chanh muối làm nó có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi nó cũng gọi hai ly chanh muối cho tôi và nó. Ngồi nhấm nhấm cái vỏ chanh nâu nâu với vị đắng nơi đầu lưỡi (tôi nghĩ thầm rằng mình cũng sắp sửa bỏ đi những ngày tháng êm đềm mật ngọt đang có để lao vào chuỗi ngày cay đắng sắp tới). Ở thành phố đó tôi sẽ là con bé lơ ngơ, quê mùa chưa biết gì. Trong ngôi nhà đó tôi hoàn toàn xa lạ ngơ ngàng. Phải mất bao nhiêu ngày để làm quen? Rồi những đứa bạn mới của tôi ở trường. Những giáo viên lạ, những con đường đi, về cả chỗ ngồi, khung cửa lớp? Tôi luống cuống nghĩ tới chuyện mới mẻ ấy. Quả thật, đời sống từ hôm nay đối với tôi đã trở thành mới mẻ xa lạ.

- Nghĩ gì mà thù người vậy Phiến?
- Ta đang nghĩ không biết trường mới có đẹp bằng trường mình không?
- Chắc chắn là đẹp hơn rồi.
- Nhưng có dễ thương được như trường mình không?
- Rồi mi cũng sẽ thương nó như đã thương Lê Ngọc Hân.
- Không. Nếu có thương thì tình thương đó sẽ khác. Hai tình thương ở hai ngăn tim.
- Anh Thường bảo trường đó đẹp lắm. Con gái ở đó nổi tiếng.

Bây giờ tôi mới nhớ ông anh họ của Thực. Ông ta tên Thường, cái tên... thường như thế mà tôi lại không nhớ được.

Tôi neho mắt hỏi :

- Ông anh của mi sắp ra trường chưa?

- Hai năm nữa. Hiện giờ ông ấy đã đi thực tập ở các bệnh viện. Coi chừng hôm nào mi cảm gió phải vào nhà thương sẽ gặp ổng.

- Ông ấy mà thành bác sĩ kể cũng lạ lùng như chuyện thần tiên.

- Mi chê ông Thường à?

- Không phải chê nhưng cái nghề thầy thuốc có vẻ không hợp với ổng.

- Chứ mi bắt ổng làm nghề gì?

- Cũng có một chữ sĩ đằng sau nhưng không phải là bác sĩ.

- Ca sĩ à?

- Không. Thi sĩ hay văn sĩ. Ông Thường trông ngẩn ngơ con cá vàng quá. Tao gặp ông ta một lần... Này Thục, ổng bốn mắt phải không?

- Mi nhớ tài quá. Nhớ rõ vậy còn làm bộ hỏi. Thôi nhỏ ời. Có gì ta giúp cho.

- Xàm.

- Ta đã có ý định biên thư cho ông Thường nhờ săn sóc cho mi đó. Chắc là mi sẽ cảm thấy bơ vơ nơi xứ người?

- Nhưng không đến nỗi cần tới ông anh họ của mi giám hộ đâu.

- Mặc kệ. Ta vẫn cứ nhờ. Khi nào được thư mi là ta sẽ biên thư cho ông ấy ngay. Hứa hẹn một ngày đẹp trời anh chị gặp nhau mà không hiểu... tại sao. Yên chí, đừng có ngạc nhiên quá lắm.

Tôi không nói gì thêm chỉ cúi nhìn chiếc đồng hồ cũ kỹ mẹ tôi cho. Sáu giờ kém hai mươi. Tôi nói với Thục :

- Đi thôi, muộn rồi. Ta sợ phải nhìn thấy trời sáng.

Thục đồng ý, nó gọi người tính tiền rồi đứng lên với tôi. Hai đứa ra chỗ chiếc xe đang sửa soạn chạy. Một vài người ngồi trên đó. Thục dựng xe đạp chạy vào mua cho tôi mấy gói kẹo chuối, nó bắt tôi phải cầm lấy. Ngượng ghê, nó cứ làm như chỉ tôi không bằng. Nó còn mua vé xe cho tôi nữa. Chiếc xe xanh. Người lơ xe chỉ chỗ cho tôi ngồi nhưng tôi cứ đứng im một chỗ nói chuyện với Thục. Một lúc, xe đủ người, sắp chạy tôi phải lên ngồi. Bây giờ chỉ còn mình Thục đứng dưới đất, ngoài cửa xe. Ánh đèn soi nghiêng gương mặt nó đầm nước mắt. Tôi biết, Thục khóc, tôi phải vờ cúi xuống soát lại mấy bao kẹo Thục cho để khỏi phải khóc theo. Nhưng nước mắt tôi cũng ứa ra. Xe chạy. Thục hấp tấp dặn với theo với giọng mềm nước mắt :

- Nhớ biên thư về liền nghe nhỏ.

Tôi gật đầu đáp lời Thục. Chiếc xe lao ra khỏi bến. Tôi không dám nhìn lại phía Thục nên không biết nó lui thủi đạp xe về hay chưa?

Tôi sợ người khác nhìn thấy mình khóc nên vội lấy kính râm ra mang vào. Trời rưng rưng, hàng cây bên đường rõ dần với những bông hoa đỏ. Những ngôi nhà còn thiếp ngủ trong sương. Xe qua cầu, rời ranh giới tỉnh lỵ. Tôi nghe những cơn gió mạnh thổi lộng vào xe, đùa mái tóc tôi qua bên người lính ngồi hút thuốc bên cạnh. Tôi hơi nghiêng đầu dựa vào cửa xe hình dung ra mẹ tôi ở nhà, rồi dựng Tư và những đứa em. Sau đó là hình bóng Thục đang lặng lẽ một mình đạp xe trở về nhà bằng con đường cũ, giờ đã không còn tôi.

Giọng nói của người lính làm tôi giật mình :

- Tại sao cô khóc?

Tôi lắc đầu, cười nhẹ rồi quay vội đi vì sợ phải trả lời. Xe ra quốc lộ, nó chạy thật nhanh. Tôi thấy mờ mờ những cánh đồng, những hàng cây, những ngôi nhà mờ mờ hiện ra rồi mất hút.

Bến xe Sài Gòn hiện ra trong mắt tôi dưới màu nắng chói chang. Chiếc xe vào chỗ đậu. Tôi xuống theo mọi người. Một cơn chóng mặt nhỏ làm tôi lao đao chấp chới mất mấy phút mới khỏi. Một người đàn ông đạp xích lô tiến tới ra dấu hỏi. Tôi không biết từ bến xe về đường Tú Xương có xa lắm không. Người đạp xích lô có đạp nổi không. Dù sao, đi xích lô đạp tôi cũng

quen hơn là các loại xe khác. Mỹ Tho chỉ toàn xích lô đạp, gần như không có một chiếc taxi nào. Ở đó đi xích lô đạp thật thú, vì đường gần, lại được bóng me hai bên che mát chứ không bị nắng chói chang như ở đây.

Người lính lúc này cũng hỏi tôi :

- Cô đi về đâu?

Tiện dịp, tôi cười, hỏi luôn :

- Đây về đường Tú Xương xa hay gần, ông?

- Xa. Cô phải đi taxi mới được.

Rồi người ấy cười, hỏi thêm :

- Cô mới lên lần đầu à?

Tôi xấu hổ không dám trả lời. Gần mười chín tuổi, ra vẻ người lớn mà không biết Sài Gòn là chốn nào, quả thật tôi quê hết sức. Nhưng ký ức trong tôi về một hai lần theo mẹ lên chơi nhà dì Phương cũng không giúp tôi nhớ gì hơn ngoài hình dáng ngôi nhà, mà có thể bây giờ đã đổi khác hết. Còn Sài Gòn đối với tôi là một thành phố quá rộng lớn. Những con đường dài mùt mắt, tôi như bị rơi vào trong đó với cảm tưởng mình bé nhỏ, lạc lõng như ngày xưa. Mẹ tôi vẫn thường nói: đường đi ở trong miệng mình. Tôi không sợ lắm, nhưng vẫn phải nhận rằng có chút bối rối khi nghe người lính hỏi tôi câu đó.

- Tôi đón cho cô một chiếc taxi nhé?

Và người lính ấy đón cho tôi một chiếc taxi thật. Ông ta nói với người tài xế lúc tôi leo lên xe ngồi :

- Chạy về đường Tú Xương.

Rồi người lính cười thiện cảm, hỏi tôi :

- Cô có biết nhà không?

Tôi hấp tấp gật đầu và cũng hấp tấp nói cảm ơn ông ta trước khi xe vụt chạy. Tôi ngồi nhìn ra hai bên đường. Khu bến xe đã ở lại phía sau. Bây giờ xe đang chạy trên một con đường rộng lớn, một chiều. Tôi hơi chóng mặt vì người và xe cô ở đây quá đông. Nhà cửa thì san sát và tiếng động ồn ào nữa. Cái nắng chói chang, nhưng đồng hồ còn kém mười phút nữa mới chín giờ. Tôi tới Sài Gòn vào buổi sáng. Giờ này rất nhiều người còn đang ngủ, nếu họ không bận việc. Tôi ngồi nhớ lại vị trí ngôi nhà của dì Phương, số nhà tôi có biên vào mảnh giấy nhỏ để hồ khi mình quên. Nhưng làm sao tôi có thể quên một việc quan trọng như vậy.

Ông tài xế quẹo loanh quanh mấy ngã đường, tôi cố tìm đọc tên đường nhưng không làm sao đọc được vì xe chạy quá nhanh. Một lúc, ông ta nói :

- Đây là đường Tú Xương. Khi nào tới nhà cô nói tôi ngừng nhé?

Nghe vậy, tôi lóng ngóng nhìn ra hai bên đường, một lúc, tôi biết số nhà của dì Phương ở bên tay phải. Và tôi cũng nhìn thấy tấm bảng số ấy ở trước mặt mình. Tôi lật đật nói với ông tài xế :

- Cho xuống đây, bác ơi.

Chiếc taxi dừng lại đúng ngay cổng. Tôi bước xuống, đặt chiếc va ly dưới chân, lấy tiền trả cho ông tài xế. Chiếc xe khuất ở đầu đường tôi mới quay nhìn cánh cổng đóng kín. Ngôi nhà vẫn như trong trí nhớ của tôi, chỉ khác, đám hoa giấy dường như đã um tùm hơn, nó leo cả ra ngoài những song sắt rào và dường như không được cắt tỉa ngay ngắn. Tôi ngần ngại một lúc rồi đưa tay ấn nút chuông điện. Tôi không phải chờ đợi lâu, ở trong nhà đã có người đi ra phía cổng. Có lẽ đây là người giúp việc, chị ta nhìn qua cửa hỏi :

- Cô tìm ai?

Tôi mỉm cười, hỏi :

- Dì Phương có nhà không chị? Tôi là cháu của dì ở Mỹ Tho lên.

Chị nói :

- Bà đi vắng rồi. Chỉ có cô Thư và cậu Huy ở nhà.

Vừa nói chị vừa mở cánh cửa nhỏ bên cạnh cho tôi bước vào. Tôi thoáng trông thấy Thư ra đứng trước thềm. Thư là con gái lớn của dì Phương, chị của Huy. Hình như Thư nhỏ hơn tôi một tuổi. Chẳng biết nó còn nhớ tôi không.

Tôi theo chị người làm đi vào, qua vuông sân rộng. Bước chân của tôi ném trên sỏi không giấu được nỗi ngại ngùng bối rối. Thư cũng nhìn tôi, con nhỏ đẹp quá và khác xưa nhiều quá. Nó mặc bộ đồ ngủ màu hồng có những cái hoa trắng lớn, trên tay có cầm cuốn sách.

Chợt Thư reo lên :

- A, chị Phiến. Phải chị Phiến không?

Tôi mỉm cười với nó, gật đầu. Thư nhảy xuống thềm nắm lấy tay tôi. Nó cười khúc khích :

- Trời ơi, chị lạ ghê, nhìn mãi một lúc mới nhận ra. Sao chị lên chơi mà không cho hay trước vậy?

- Tại đi gấp quá không cho hay kịp.

- Chị vào nhà đi. Mẹ Thư đi vắng trưa mới về. Ở nhà chỉ có mình Thư và thằng Huy.

Chị người làm định xách va ly cho tôi nhưng tôi giành lấy. Thư dắt tôi vào nhà. hai đứa ngồi trong phòng khách. Thư nói :

- Tưởng cũng một tuần nữa chị mới lên chứ? Mẹ Thư có nói chị sẽ lên ở trên này. Trời ơi, tụi em mừng ghê. Có thêm chị thì vui biết bao nhiêu. Ở nhà chỉ có hai đứa nhiều khi buồn ghê gớm.

Tôi ngó quanh căn phòng khách sang trọng, rộng gấp năm lần ngôi nhà của dương Tư. Chị người làm mang nước lên. Tôi không khát lắm nhưng vì Thư tôi cũng uống một ngụm.

Thư hỏi :

- Chị đi chuyến mấy giờ mà lên sớm quá vậy?

- Sáu giờ.

- Lúc đó Thư còn ngủ khò. Sao không có dì cùng lên?

- Mẹ chị bận. Bà ít khi đi đâu xa được.

- Phải có dì cùng lên chắc là vui hơn nữa. Chắc dì có thêm nhiều con, Thư chẳng biết gì hết.

Tôi cười gượng :

- Chị có một lũ em đông như bầy chim. Mẹ chị phải quây với chúng suốt ngày như cái chong chóng.

- Tội nghiệp dì ghê. Chắc dì già lắm nhỉ?

- Có lẽ.

- Lâu quá Thư không gặp dì.

- Bây giờ Thư lớn và xinh quá. Chắc mẹ chị có gặp cũng nhìn không ra.

- Chị nhìn ra không?

- Ngờ ngợ, nhưng sau đó thì nhận ra ngay.

Thư cười giòn, nó lật cuốn sách nhưng không nhìn vào. Tôi bối rối không biết nói gì thêm hơn là ngồi nhìn Thư chờ đợi. Một lúc Thư nói :

- Bây giờ chị Phiến vào phòng Thư để va ly ở đó, thay quần áo. Trưa mẹ về sẽ tính. Thư mở nhạc cho chị nghe nhé?

Thư dắt tôi về phòng nó. Căn phòng thật đẹp, đầy đủ tiện nghi gần như không thiếu một thứ gì. Tủ áo, tủ sách, bàn học, bàn phấn. Máy nghe nhạc. Chiếc giường nệm trải drap trắng tinh. Cái tủ gọn gàng xinh xắn để ở góc phòng, trên đầu tủ lạnh là chiếc máy ti vi cỡ nhỏ. Thư chỉ cho tôi phòng thay đồ. Nó hỏi :

- Chị thích ngh nhạc gì nhỉ?

- Nhạc tiền chiến.
- Còn nhạc ngoại quốc?
- Nhạc tình cảm êm dịu.
- Chị không ưa nhạc kích động à?
- Không thích lắm.

Thư khoe :

- Thư có đủ hết.

Và nó đi thay vào một băng nhạc tiền chiến cho tôi nghe. Cuốn băng này thu lại chương trình nhạc chủ đề của Đài phát thanh vào những tối thứ năm mà tôi và nhỏ Thục vẫn thường nghe mê đến nỗi quên học bài. Giọng người xướng ngôn viên nhẹ, êm, ngọt ngào tôi thích nhất, bây giờ lại được nghe bằng một máy nghe nhạc tối tân không một tiếng rè dù nhỏ như trong radio, lại càng trở nên thu hút và làm tôi sung sướng như sống trong một thứ hạnh phúc. Đây là cuộn băng thu lại những bài hát trữ tình, được nhiều người yêu thích của một tác giả nổi tiếng chuyên viết tình ca. Kể ra nhỏ Thư cũng sành nghe nhạc, biết chọn và biết thưởng thức. Nó làm tôi hài lòng và thoải mái khi nằm thong thả trên chiếc giường rộng êm ái thơm nhẹ mùi nước hoa của nó.

Thư bỗng nói :

- Quên nữa. Phải gọi nhóc Huy sang cho nó biết chị lên chứ. Mấy hôm nó nhắc chị mà không hiểu nó có nhớ không nữa. Cái thằng đó là vua đãng trí. Ba nói sau này nó sẽ là nhà thông thái. Nhóc Huy ức lắm. Chị xem nó giống y như... một nhà hiền triết.

Thư cười bỏ đi. Một lúc, có cả Huy vào. Tôi ngồi dậy bối rối vuốt lại mái tóc khi Thư giới thiệu. Huy lúng túng nói gì đó tôi không nghe rõ. Cậu bé đỏ mặt chào tôi, lơ ngơ một chút rồi lén mất. Thư cười giòn nói :

- Nó mắc cỡ. Nó như con gái, chị thấy không?

Tôi nói :

- Nó cũng lớn quá. Gặp ngoài đường chắc chị nhìn không ra đâu.

- Coi hiền vậy chứ đi chơi ghê lắm. Gồ ghề nhất nhà đấy. Ba Thư la hoài. Nó có mấy đứa bạn “quái chiêu” dễ sợ.

- Anh chàng để tóc dài quá. Thêm cặp mắt kiếng cận to ơ là to. Nước da trắng xanh, trông như là con gái.

- Nhà hiền triết Ai Cập đấy.

Tôi và Thư cùng cười. Thư nằm xuống bên cạnh tôi. Sự thân mật của nó làm tôi đỡ ngượng khi nằm trên một chiếc giường lạ. Nó bỗng hỏi tôi :

- Chị thích phòng Thư không?

Tôi gật đầu. Thư nói :

- Coi đầy đủ tiện nghi đấy. Nhưng có lúc Thư chán tất cả. Nhiều khi chỉ muốn bỏ nhà đi.

Tôi thấy run sợ trước ý nghĩ của Thư. Quả thực từ xưa tới giờ, sống trong ngôi nhà của dương Tử, tuy tủi thân ghê gớm nhưng chưa bao giờ tôi có ý định bỏ nhà đi. Tôi quay nhìn sang đứa em họ. Tôi ngẫm nghĩ điều gì đã xui Thư có ý định đó. Thư còn bé quá, sống trong một ngôi nhà sang trọng, được một căn phòng riêng tiện nghi như thế này, tôi nghĩ nó phải sung sướng. Ít ra nó sung sướng hơn cả Thục.

Có tiếng chuông reo ngoài cổng. Thư nhồm dậy ngó qua cửa sổ nói :

- Có lẽ mẹ Thư về đấy.

Tôi lại cuống quýt khi nghĩ chút nữa đây sẽ gặp dì Phương. Quả thật tôi đã xa lìa tỉnh lỵ Mỹ Tho êm đềm nhỏ bé của tôi rồi. Giờ đây tôi đang ở trong một ngôi nhà lạ. Tất cả trước mắt đều xa lạ. Tôi bỗng nhớ đến mẹ tôi và ứa nước mắt. Tôi thật sự xa mẹ rồi sao?

Chương 2

Dì Phương nhỏ hơn mẹ tôi hai tuổi, nhưng trông dì còn trẻ như một người đàn bà mới có con lần đầu. Điều rất dễ hiểu vì dì không ở trong trường hợp của mẹ tôi. Ngoài tôi sinh được ba người con tất cả. Mẹ tôi, dì Phương, và cậu Khiêm. Nhưng cậu Khiêm chết lúc hai mươi tuổi vì một cơn bạo bệnh. Còn lại hai chị em, dì Phương lại lấy chồng giàu, hưởng sự sung sướng ngay từ hồi còn con gái mới bước về nhà chồng. Trái lại, mẹ tôi có gia đình là lao vào khó khăn vất vả. Ba tôi, người đàn ông tôi chưa hề biết mặt, ngoài vài ba lần nghe mẹ tôi kể lại một cách mơ hồ, giản lược như một câu chuyện không cần thiết. Bên nội tôi còn vài người bà con, họ giàu có sang trọng, sống ở đây và ở tỉnh khác. Nhưng tôi không được biết gì hơn là những điều đã biết rất vụn vặt mơ hồ.

Có lẽ mẹ tôi không muốn cho tôi biết. Bởi có cho biết cũng không làm sao hơn được khi tôi vẫn là đứa con gái mồ côi cha từ lúc nhỏ, ngoài mẹ tôi, dì Phương, bà ngoại ở dưới quê, tôi không còn ai thân thuộc gần gũi nữa. Mẹ tôi cũng còn trẻ, nhưng vẻ khắc khổ đã biến mẹ tôi thành một người khác dưới mắt nhìn của tôi, khi so sánh với dì Phương. Mẹ tôi là bức tượng đồng đen. Còn dì Phương lại là pho tượng thạch cao sang trọng, xinh xắn.

Trong một bữa ăn, dì nói với tôi :

- Ngoài việc muốn cho con có một tương lai sáng sủa hơn, một đời sống sung sướng của một đứa con gái lớn, có liên hệ máu mủ, dì còn có bốn phận với con.

Phải nói thật rằng bữa đó tôi hơi méch lòng khi nghe dì Phương nói như vậy. Bốn phận? Dượng Tư há không có bốn phận của một người cha ghẻ đối với tôi sao? Tôi ghét hai tiếng ấy vô cùng. Bữa cơm đó tôi gần như bị nghẹn ở cổ, tôi phải nhìn xuống chân mình để dần nỗi ảm ức có thể làm cho tôi bật khóc. Có thể là dì Phương vô tình, nhưng cũng có thể tôi chỉ là đứa ăn bám từ nhà này đến nhà khác. Bản tính tôi không thích làm buồn lòng người khác nên tôi âm thầm chịu đựng nỗi tủi thân của mình như từ lâu tôi đã từng chịu đựng. Nhưng phải công nhận rằng dù sao sống ở đây tôi cũng thoải mái hơn. Tôi sống sung sướng đủ mọi thứ nếu gạt bỏ được mặc cảm của một đứa con gái xấu xí, bơ vơ, lạc loài.

Nhà không đông người. Rất vắng nữa là khác. Chồng dì Phương, dượng Quý, tôi cũng gọi là dượng Ba, theo thứ của dì Phương, thường rất bận việc. Dượng chỉ ở nhà vào một buổi sáng chủ nhật. Còn các ngày khác thì dượng đi về bất thường. Dượng có xe nhà riêng, một chiếc xe du lịch màu đỏ, kiểu thể thao rất xinh xắn. Ngày nào dượng cũng ăn mặc chỉnh tề, sang trọng, com lê, cà vạt, xách cặp da và vội vàng như đi dự một buổi họp quan trọng. Dì Phương cũng thường vắng nhà luôn, dì cũng có xe riêng, một chiếc màu trắng. Chiếc P.404 với một ông tài xế, xe này dùng để đưa Thư và Huy tới trường và đón về. Và để dì Phương đi công việc của dì. Người giúp việc là chị Cúc. Chị cũng đã quen với tôi. Tôi cũng thường xuống nói chuyện với chị cho đỡ buồn những khi ở nhà đi vắng hết.

Tôi đã ở riêng trong một căn phòng, bên cạnh phòng của Thư. Căn phòng cũng khá xinh xắn, cũng có tủ áo, bàn học, bàn phấn, bàn viết. Nhưng điều làm tôi sung sướng nhất là được ngủ riêng một mình, không còn chung đụng với những đứa em nghịch phá, ngủ mơ la hét chòi đạp lung tung là cả một mơ ước lớn đối với tôi rồi. Di Phương nói sẽ mua cho tôi chiếc máy cassette để nghe nhạc nhưng tôi không thích. Và lại, nếu cần, sang phòng Thư nghe ké cũng được. Bàn phấn tôi bày những lọ nước hoa Thư cho, hay Di Phương cho, thêm một bình hoa và con búp bê da đỏ tóc hung đang nghe điện thoại, chiếc ghế thấp để ngồi ngắm mình trong gương chải tóc. Những thứ phấn son tôi chỉ ngắm chứ chưa hề dùng bao giờ. Tất cả đều đắt tiền đến nỗi làm tôi xót ruột. Tôi đã hoàn toàn sống riêng rẽ, có sự tự do của một đứa con gái lớn. Ngồi nghĩ lại lúc còn ở trong ngôi nhà của dưỡng Tử, tôi phải sống chung đụng với những đứa em thật là bất tiện và ngược. Nhưng ở đó tôi có niềm vui riêng. Ở đây tôi hoàn toàn một mình. Nhiều khi đi, đứng, nằm ngồi ngắm căn phòng của mình, tôi tưởng đang sống trong mơ. Tôi đã trở tài bày biện căn phòng, nhờ Huy phụ sắp xếp lại từng thứ đồ vật, căn phòng trở nên khác lạ, đẹp mắt, gọn gàng hơn trước, khiến Thư và Huy phải ngạc nhiên.

Dưỡng Quý đã nạp hồ sơ xin chuyển trường cho tôi. Hôm qua dưỡng báo tuần tới sẽ đi học. Nghĩa là ngày đầu tuần, thứ hai. Tôi học trường Trung Vương, thay vì trường Minh Khai như lúc đầu đã định. Như vậy, tôi còn đúng một tuần để sửa soạn, và chuẩn bị tinh thần để vào trường mới, lớp mới, bạn bè đều mới.

Sáng nay trước khi đi vắng, Di Phương đã cho tôi một khoản tiền và dặn tôi đi xuống phố mua sắm. Cầm món tiền lớn trong tay tôi ngỡ ngàng đến lúng túng không biết chỗ nào mà cất. Chiếc bóp nhỏ của Thư cho tôi hôm chia tay đã căng đầy với những tờ giấy bạc xanh đỏ vui mắt. Sách vở tôi chỉ mua thêm vài cuốn thiếu từ đầu năm. Quần áo hôm Thư dẫn tôi đi may, hay mua sắm cũng đã tạm đủ. Những chiếc áo dài trắng mới tinh treo trong tủ áo mới làm tôi sung sướng ngắm hoài. Những bộ đồ tây chưa dám mặc, rồi giày dép nhiều kiểu cũng làm tôi khá lúng túng. Bao nhiêu thứ đó cũng làm tôi chóng mặt, loay hoay không chọn lựa nổi mà Di Phương còn bảo mua sắm thêm. Tôi đã muốn từ chối khi Di cho tiền nhưng sợ làm Di buồn giận. Tôi hỏi ý kiến Thư, nó bảo thiếu gì thứ để mua. Tôi quả thật không biết mua sắm những gì khi thấy như thế cũng là quá đầy đủ. Tôi có vẻ như là một đứa con gái nhà giàu chính hiệu.

Khi thay đồ đi phố, Thư nhìn thấy tôi mặc áo dài liền kêu lên ngạc nhiên :

- Cũng lại áo dài! Quần tây và áo pull của chị đâu không mặc?

Tôi cười, đỏ mặt :

- Không quen, kỳ quá.

- Phải mặc thử đi chứ. Đi phố Thư chỉ mặc đồ tây cho tiện. Áo dài chỉ mặc khi đi học thôi.

- Như thế này được rồi. Chiếc áo dài mới cũng làm mình ngược cứng người.

Thư cương quyết chối bỏ ý kiến tôi :

- Không được. Chị phải mặc đồ tây.

Hai đứa chẳng lẽ một đứa theo cổ một đứa theo kim. Cái màn cổ kim hòa điệu này ra đường không hấp dẫn tí nào. Và Thư mở tủ lấy đồ tây ra bắt tôi phải thay liền. Phải nói là tôi đứng hàng giờ trong phòng cũng chưa dám lộ mặt ra, đợi đến khi Thư nhào vào phòng lôi tôi ra, tôi mới miễn cưỡng bước ra. Nó bắt tôi đứng, đi qua, đi lại, lui tới vài bận cho nó ngắm nghía và khen loạn xạ làm tôi muốn độn thổ.

Nó bảo :

- Chị mặc áo dài cũng nhất mà đồ tây cũng gồ ghề như ai. Nước da chị không trắng nhưng đó là mơ ước của mấy con nhỏ ở đây. Tụi nó đi tắm hồ, tắm biển phơi nắng cho da đổi màu, nhưng làm sao bằng nước da tự nhiên của chị.

Tôi áp hai bàn tay lên mặt mình để nghe mạch máu nóng ran :

- Da bánh mật.

Thư lắc đầu :

- Không phải. Da nâu vàng kiểu các cô đào chiếu bóng in hình trong lịch. Tụi nó mơ ước

nước da này lắm.

Tôi hỏi Thư cho đỡ ngượng :

- Mang giàu kiểu nào đây Thư?

Thư lôi đôi giày đế cao năm phân màu nâu ra bắt tôi xỏ chân vào. Nó ngấm nghĩa rồi tươi cười nói :

- Áo pull sợi trắng ngắn tay, quần tây đen, giày da nâu, được rồi.

- Áo dài vẫn hơn.

Tôi vừa nói vừa cười nhìn chiếc áo dài màu hoàng hậu có những hoa tròn chìm được Thư mặc trả vào trong tủ áo. Chiếc áo dài này may ngắn, cũng một lần chứ bộ. Như thế đã là quá mới với tôi rồi, huống gì mặc đồ tây. Tôi vừa đi vừa hỏi Thư cho đỡ ngượng :

- Coi chị có nhà quê lắm không?

Thư gạt phăng :

- Nhất. Nhiều đứa nhà quê gấp trăm ngàn lần chị.

Thư cũng mặc patte và áo pull như tôi, nhưng khác màu. Con nhỏ trẻ trung tươi mát như một trái chanh cốm. Áo màu rêu non, quần màu tím thẫm. Giày của nó cùng màu áo. Thư đẹp chói chang lộng lẫy bên cạnh tôi. Con nhỏ hồn nhiên tung tăng như một con chim dẫn tôi xuống phố.

Lúc Thư dắt chiếc xe Honda ra sân, Huy từ trong nhà chạy ra hỏi :

- Đi đâu mà vui vẻ thế chị?

Tôi đáp :

- Đi phố.

- Cho tháp tùng với.

Thư nhăn mặt chỉ vào chiếc giỏ phía trước đầu xe nói :

- Mi ngồi lên đây nè nhóc.

Huy cười :

- Có đi ciné không?

- Chưa biết. Phim gì hay?

- Em hướng dẫn đi.

- Còn khuya.

Thư nhăn mũi vẫy tôi. Đợi tôi ngồi xong xuôi, Thư đạp số vừa vọt xe ra cổng, vừa quay lại nói :

- Ở nhà tụng đi nhà hiền triết Ai Cập, ta sẽ mua cho cái kem cốm.

Thư mạnh dạn. Nó chạy xe nhanh khiếp đảm làm tôi phải kêu lên :

- Vừa thôi. Không sợ té gãy răng sao?

- Như thế cũng chưa nhanh đâu chị. Nếu có một đứa con trai nào kè theo. Thư còn chạy nhanh hơn nữa. Nó theo không kịp thì thôi.

- Chị sợ quá.

- Chị phải chạy xe nhanh như thế mới được, không thì con trai nó đeo dính, bức lắm. Mà chị biết chạy Honda chứ?

Tôi cười :

- Chị chỉ biết chạy... xe đạp.

- Bây giờ cũng có một loại xe đạp xinh lắm. Hôm nào Thư kêu mẹ mua cho mỗi đứa một chiếc.

- Mua làm chi nhiều vậy. Một chiếc để mình Thư đi thôi, có đi đâu chị đi nhờ.

- Mỗi đưa một chiếc đi mới vui.

Thư vừa chạy xe vừa chỉ đường cho tôi. Ngồi phía sau tôi cố nhớ, nhưng chắc phải còn lâu lắm mới thuộc tên những con đường mà Thư đã chạy xe qua. Tôi yêu con đường có hai hàng me đan ngọn trên đầu che gần hết nắng cho con đường mát rượi, đen bóng trước mắt. Ở tỉnh tôi, Đường lớn quá nên me không đan ngọn với nhau được. Ở đây đường không lớn lắm nhưng dài, có lúc tưởng đi hoài không tới. Tôi ngồi phía sau tha hồ ngắm nhà cửa hai bên đường, những chiếc xe đi ngược chiều hay chạy cặp phía sau. Có lẽ cũng còn lâu lắm tôi mới dám chạy xe trên những con đường như thế này.

Thư nói :

- Đi ciné không chị Phiến?

Tôi trả lời lơ đãng :

- Tùy Thư.

- Đi ciné xong ra dạo một vòng các thương xá. Hôm nay hình như Rex chiếu phim hay.

- Nhưng có về nhà trễ lắm không?

- Trễ thì trễ chứ ăn nhằm gì?

- Dì rầy hai đứa.

Thư cười khúc khích :

- Không có chuyện đó đâu. Tụi này được tự do đi chơi, đi học. Đi bao giờ về cũng được nhưng đừng muộn quá.

- Biết thế nào là muộn quá?

- Nghĩa là đừng đi đến khuya hay cả đêm.

Tôi hỏi :

- Có khi nào Thư đi như vậy chưa?

- Có, một lần. Bị la quá làm con nhỏ rét. Lần đó Thư giận mẹ, bỏ đi lang thang với con nhỏ bạn. Đi ăn, đi ciné lòng vòng chán tới khuya về nhà nó ngủ luôn. Tỉnh bơ.

- Dì có đi kiểm không?

- Có, nhưng Thư nhiều bạn quá, tìm sao ra. Sáng Thư mò về.

- Có bị ăn đòn?

- Không. Bị “dũa” một trận hơi bời. La xong, mẹ ngồi khóc. Thư cũng khóc theo. Chả hiểu làm sao, nhưng thà mẹ đánh còn chịu được chứ mẹ khóc Thư chịu hết nổi. Từ đó nhớ tới những giọt nước mắt của mẹ khóc là Thư chùng bước.

- Thư cũng quá trời.

- Nhiều lúc chán, Thư muốn phá phách tung bưng, chị có như vậy không?

- Có, nhưng chị không giống như Thư, nghĩa là chị không phá phách hay đi lang thang.

- Thế chị làm gì?

- Im lặng chịu đựng. Hoặc ngồi khóc.

Kiểm một chỗ nào đó ngồi khóc một mình không cho ai hay.

- Vậy là chị hay quá. Thư không làm như thế được.

- Nhưng tại sao Thư lại buồn chán?

Thư cười giòn :

- Không biết nữa.

Thư gửi xe vào chỗ giữ xe. Nó dẫn tôi đi bộ dọc vỉa hè đông nghẹt người.

Tôi nói :

- Đông quá.

- Thiên hạ ở đây vẫn dung dăng dung dẻ với nhau. Thư thích đi phố để ngắm thiên hạ.

Một vài ông con trai nhìn tôi và Thư bằng cặp mắt háo hức. Điều này làm tôi thấy vui một chút vì ít ra mình cũng không đến nỗi nào bị lạc mất giữa thiên hạ. Con nhỏ ma lem quê mùa cục cựa này cũng có người nhìn đấy chứ. Thư thúc nhẹ vào hông tôi, cười tinh nghịch :

- Tụi nó đá lông nheo với chị đấy.

- Chỉ sợ có ông rút cặp mắt kiếng.

Thư cười giòn, tiếng cười của nó đẩy tôi cười theo. Tôi thấy vui khi đi chơi với Thư. Con nhỏ buồn vui, giận hờn đều để ngoài da. Nó không làm bộ như những đứa con gái khác - những đứa con gái nhà giàu mà tôi thường gặp.

- Chị sợ đám đông, Thư ạ. Đi mãi giữa thiên hạ mình bị chóng mặt mất.

- Mình có đi mãi đâu. Dẫn chị đi giới thiệu... với thiên hạ một tí. Vậy chứ cũng có khối người đêm nay về ngủ nằm mơ rồi đấy nhé.

Tôi ngượng, cầu khế cườm tay nó. Thư nói :

- Thư cũng ghét điều ngoài phố.

- Thế mà thích nhìn thiên hạ?

- Thích ngồi trong một quán nước có cửa kiếng cơ. Ở đó mà chiêm ngưỡng thiên hạ chơi.

- Thư dám ngồi quán một mình à?

- Khùng lên Thư dám như thường, chứ ngán ai?

Nhưng ít khi lắm. Khi thì kéo vài nhỏ bạn hộ tống. Khi bắt thằng nhóc Huy, nhà hiền triết Ai Cập đó. Đi một mình sẽ là cái đích để thiên hạ gửi con mắt vào. Sợ lắm. Khiếp đảm lắm.

Thư rùn vai. Con nhỏ có điệu bộ làm dáng cố tình một cách hết sức dễ thương. Tôi hiểu tôi đã qua cái thời của Thư, hay ít nhất tôi cũng không thể bắt chước Thư. Con nhỏ mi nhon quá.

Tôi bỗng vui vẻ đùa nghịch với Thư :

- Tụi con trai có đứa nào héo tim vì cái vẻ tươi mát của Thư chưa? Nhỏ như một trái táo ấy.

- Em là trái chanh muối. - Thư cười.

- Không. Chị mới là trái chanh muối.

- Chanh muối làm mát cổ, thấm giọng, đậm đà lắm à.

Hai đứa cười giòn. Thư dắt tôi vào rạp chiếu bóng. Tôi biết rạp này là rạp sang trọng nhất. Rạp rộng mênh mông. Từ ngoài cái nắng hâm hấp nóng của buổi sáng bước vào, tôi thấy mát hẳn với hơi lạnh từ trong rạp tỏa ra. Tôi đứng lơ ngơ ngó lên những bức hình tài tử treo trên tường cao. Phim sắp chiếu. Tôi không rành lắm về các tài tử. Phim tôi cũng không rành. Phim nào hay thì đi. Xem xong là quên. Các tài tử tôi không thuộc nằm lòng như những bài học. Thư thì rành hơn. Nó chỉ cho tôi những tấm hình tài tử, người nào phim nào, còn sống hay đã chết. Cuộc đời họ ra sao, hình như con nhỏ biết hết.

Tôi cười :

- Chị nhà quê lắm.

Thư nói :

- Chị khiêm nhường quá trời.

Rồi nó đi tới chỗ mua vé. Một lúc sau nó mang tới hai cái vé màu đỏ. Nó quay quay hai cái vé trong tay và kéo tôi tới chỗ bán kem. Thư mua hai cái kem ốc. Phải nói là tôi hơi ngượng khi phải mút kem trước mặt thiên hạ, mặc dù ở dưới Mỹ Tho tôi vẫn thường ăn kiểu đó khi đi với lũ bạn của mình. Ở đây lạ đất, lạ người. Tôi nghĩ như thế và cười một mình. Thư mút kem ngon lành. Tôi cũng phải làm theo nó khi đã bước qua khỏi ông soát vé đen đũi, to lớn, mặc bộ đồ ka ki trắng.

Thư dắt tay tôi lên lầu. So với rạp chiếu bóng này, mấy cái rạp ở dưới tỉnh tôi giống như cái hộp bỏ túi. Chiếc hộp đồ của trẻ con chơi thì đúng hơn. Thư nắm tay tôi, hai đứa bước lên

những bậc thang trơn trượt bóng loáng dưới ánh đèn mờ ảo trên tường lạnh băng. Chúng tôi vào kịp xuất, trên màn ảnh đang chiếu phim quảng cáo.

Người dẫn ghế rơi đèn pin đưa chúng tôi vào chỗ ngồi. Một lúc sau tôi mới nhìn rõ chung quanh. Rạp không đông lắm, vẫn có những hàng ghế trống. Tôi thấy thoải mái khi rời bỏ được cái ồn ào bụi bặm của thành phố bên ngoài. Tiếng máy lạnh chạy rì rì làm tôi cứ tưởng bên ngoài trời mưa. Tôi không hiểu sao như vậy. Tôi vẫn thường hỏi Thục khi đi với nó vào rạp chiếu bóng. Nhỏ Thục cười bảo tôi “mi sống với ảo tưởng đó”. Tôi ngạc nhiên, bởi vì tôi nghĩ tôi thực tế hơn ai hết. Ít nhất là hơn Thục.

Rời khỏi rạp chiếu bóng trời đã trưa. Thành phố mang cái vẻ thiếu vắng giả tạo. Một vẻ nghỉ ngơi có sắp đặt của một cỗ máy chạy thường xuyên. Bầu trời cao nhiều mây, và nắng chói gắt rơi qua bóng cây xuống mặt đường như cũng muốn bốc lửa. Tôi lấy kiếng râm đeo vào mắt, còn Thư vẫn tỉnh bơ. Tôi bị cận nhẹ cũng cần đeo kính rồi nhưng vì lười biếng đi đo mắt, chọn kính, nên cứ bỏ qua mãi. Tôi hiểu chẳng mấy chốc mắt tôi sẽ lên độ. Nghĩ tới lúc phải mang một cặp kính cận sáng loáng như tấm gương soi, tôi ngại vô cùng. Mặt tôi có cặp kính cận trang điểm, trời ạ, rồi chẳng hiểu nó giống ai?

Thư dắt tay tôi qua đường. Tôi vẫn sợ những chiếc xe phóng bất tử ở thành phố này. Họ chạy như biểu diễn xiếc và như sắp đâm sầm vào bất cứ ai. Buổi trưa, đường vắng, nhưng nếu không có Thư chắc chưa biết khi nào tôi mới qua được cái chiều ngang không lớn lắm ấy của con đường trước mặt.

Thư cười hỏi tôi :

- Phim hay chứ?

Tôi trả lời lấy có :

- Cũng được.

- Như vậy là khá nhất trong tuần này rồi đó.

Tôi đùa :

- Khá nhất trong năm mới thú. Chị sợ xem phim dở hay trung bình chỉ làm mất thời gian của mình.

Thư chắc lười nhìn tôi :

- Chị khó tính ghê.

Tôi làm ra vẻ người lớn :

- Đôi khi phải tập khó tính với mình, nhỏ ạ.

Hai đứa vòng vòng thương xá Tax. Những cửa hàng lấp lóa ánh đèn. Những món hàng bày biện đẹp mắt trong tủ kính sáng choang. Một vài cửa hàng vải. Thư cứ dắt tôi vô hết chỗ nọ tới chỗ kia. Tôi bảo Thư :

- Chị không mua vải nữa đâu. Quần áo như thế đủ rồi. Mua thêm để đắp hay chi?

Thư nói tỉnh :

- Cái gì hay thì mình mua.

- Nếu thế thì cái gì với chị cũng hay hết.

Thư quơ tay :

- Thì mua hết.

- Trời ạ.

Thư ngó tôi, con nhỏ neho mắt đùa nghịch. Đi lung tung mà tôi chẳng biết mua gì. Thư bắt tôi chọn vài thứ nhưng tôi chỉ lắc đầu quày quậy. Nó mua cho tôi chiếc gương nhỏ, cái lược mịn để gỡ tóc. Coi ra, tôi thích những món lật vặt này hơn. Và tôi cũng vừa nghĩ đến một món quà cho nhỏ Thục. À, không nói gì hết, mua rồi bỏ vào chiếc hộp gói giấy hoa đẹp mắt, gửi bằng đường bưu điện. Con nhỏ phải ngạc nhiên trở mắt ra khi nhận. Tôi sung sướng quá. Thục ơi, lúc này ta nhớ mi ghê. Có hiểu cho không?

Tôi nói với Thư :

- Chị muốn mua một hộp phấn, thứ dễ thương nhất để tặng một nhỏ bạn. Thư chỉ chỗ chị mua đi.

- Sao không cho chị mà cho bạn?

- Chị có phần của Thư, của dì cho, dư sức xài đến... Tết. Chị có nhỏ bạn dễ thương lắm. Nó cũng ít khi dùng phấn nhưng con gái nhận quà này chắc thích lắm.

- Đến đây.

Thư dắt tôi tới hiệu mỹ phẩm quen. Có lẽ là quen cả Thư lẫn dì Phương nên họ niềm nở lắm. Lại là hai ông... Chà Và còn trẻ măng mới chết. Hai ông này ngó tôi hơi kỹ làm tôi cứ cúi mặt nhìn vào tủ kính miết. Tôi lạ lắm sao? Thư nói chuyện lảng xảng với hai ông Chà Và. Giọng họ nói tiếng Việt Nam lơ lơ thật buồn cười. Thư chỉ cho tôi xem một hiệu phấn. Đó là một hộp phấn nhỏ hình tròn, bằng gỗ đen bóng, màu hồng phớt nhẹ, mùi thơm dịu, thật dễ thương. Nó hỏi tôi :

- Hiệu này được chưa?

Tôi cầm hộp phấn nhỏ nghiêng qua nghiêng lại ngắm nghía, cười :

- Được. Thư chọn là nhất rồi.

- Nhưng chị phải thích mới được chứ.

- Chị đồng ý và chắc nhỏ bạn chị cũng thích.

Thư kêu người bán hàng gói giấy cadeau cho tôi. Hộp giấy được thắt chiếc dây nơ màu đỏ đẹp mắt. Tôi trả tiền. Hai đứa lại đi nơi khác.

Tôi bảo với Thư :

- Tới nhà sách chị mua vài cuốn, mua chi đồ dùng vặt vặt phí tiền.

Thư cười :

- Được. Chị là công chúa... hà tiện đấy nhé.

Hai đứa lại tới nhà sách. Trong lúc tôi lựa mua vài cuốn truyện để đọc, Thư đứng bên ngoài. Một lúc mua xong, trở ra tôi thấy Thư đứng nói chuyện với một ông con trai có ria mép giống tài tử nào đó tôi quên mất tên. Tôi định tránh đi, nhưng Thư đã nhìn thấy, gọi tôi lại để giới thiệu. Thư cười :

- Chị Phiến của Thư, con người dì. Và anh Trâm, bạn của Thư.

Tôi chào cái ông Trâm đó mà không giấu được nụ cười của mình. Con trai gì mà tên như con gái. Lại để râu mép. Được một cái là anh chàng cũng cao ráo sạch sẽ, không để tóc quá dài như nhà hiền triết Ai Cập Huy của chúng tôi.

Anh chàng Trâm ngó tôi dè chừng như đã thấy nụ cười của tôi rồi vậy. Nhưng không biết anh chàng có hiểu nổi ẩn ý của nụ cười đó?

- Hai cô bé đi đâu đây?

- Còn đi đâu nữa? Ở trong nhà sách thì chỉ đi mua sách. Thư ranh mãnh trả lời.

- Tiểu thuyết?

- Anh đoán sao? Tụi này ghiền tiểu thuyết hả?

Trâm cười như xin lỗi :

- Thì đoán vậy.

- Đoán ầu. Người ta mua sách học võ. Một ngàn lẻ một thể tự vệ và nhập môn... Hiệp khí đạo đấy.

Thư đùa quả là ác. Tôi cười khúc khích. Anh chàng Trâm có vẻ quen với lối đùa nghịch của Thư nên cũng cười theo :

- Chắc Thư ném tôi một cái thì tôi bay.

- Chẳng những thế, anh còn tan ra thành bụi.
- Tôi cũng muốn tan ra thành bụi lắm.

Kể ra anh chàng Trâm này nói chuyện cũng được. Nhưng tôi đoán anh kém thông minh. Tôi có kiêu không khi nhận xét người ta như vậy? Khi người ta nói thế thì ngược lại mình thông minh ư? Tôi đã từng được vài nhỏ bạn cho cái chức đó. Nhưng con gái thông minh quá cũng không được. Thông minh vừa thôi. Tôi chỉ dám nhận như vậy. Nhưng cũng có lúc tôi cũng nghĩ là mình ngu lắm. Nhất là xử sự trong tình cảm. Tôi thường thua thiệt bạn bè mặt này. Và chỉ có nước khóc cho đỡ ảm ức.

- Phiến mua sách xong chưa?
- Dạ xong rồi.
- Hai người còn đi đâu nữa không?

Thư cười :

- Chắc là đi... về. Trưa rồi.
- Có ý kiến gì khi tôi mời uống nước. Cả hai?

Thư ngó tôi. Có lẽ nó muốn hỏi ý kiến của tôi. Nhưng tôi cũng chả biết mình nghĩ gì. Họ quen nhau, có vẻ thân. Phải để Thư quyết định. Tôi im lặng. Thư hiểu ý. Nó trả lời :

- Tiện anh mời hay có ý định mời?
- Có ý định mời, Thư còn làm bộ khó nữa.
- Khó chứ. Vì còn chị người ta nữa.

Trâm ngó tôi cười. Nụ cười tỏ vẻ thân thiện.

Tôi nói :

- Đôi khi, chị chả ăn nhằm gì.

Cả ba cùng cười với nhau. Tôi đi bên cạnh Thư, nhường cho nó đi giữa, cạnh anh chàng Trâm. Tôi chưa biết anh chàng cho chúng tôi uống nước ở đâu. Tôi ngại vào một cái quán đông nghẹt người, mặc dù cũng đang khát nước. Nếu không có anh chàng Trâm mời, tôi cũng định rủ Thư vào một cái quán nào đó, trước khi về nhà.

Thư và anh chàng Trâm nói chuyện với nhau. Tôi chỉ im lặng đi theo bên cạnh, không bận tâm lắm. Những cuốn sách và chiếc hộp quà của Thục làm hai tay tôi nghe nặng. Nắng giữa trưa nóng gắt, những sợi tóc như hơ trên lửa. Tôi muốn tách ra khỏi mọi người chung quanh để được đi một mình, một con đường, dưới bóng râm của những hàng me đan ngọn. Nhưng còn đi đâu nữa, cái nắng trưa và không gian ngọt ngào của thành phố này làm tôi mệt nhoài. Tôi nhớ cái thoáng đặng và ngọn gió thổi từ triền sông quê mình xưa và ngậm ngùi. Ôi quê nhà tôi xa lắc rồi sao?

- Mình vào đây.

Tôi giật mình nhận ra ngôi quán lúc nãy tôi và Thư đã đi qua. Nó nằm ở góc thương xá. Cửa kiếng. Tôi hơi yên tâm khi nhìn vào thấy quán vắng tanh. Một vài người ngồi đó ngó ra đường với vẻ lơ đãng, mệt mỏi. Trâm đẩy cửa cho chúng tôi bước vào. Thư chọn bàn. Cả ba ngồi xuống. Tôi nhìn ra con đường Nguyễn Huệ trước mặt, mấy cái kiosque thu băng nhạc đang vào giờ nghỉ trưa. Chỉ còn tiếng nhạc trong quán rời rạc, buồn bã.

- Thư và Phiến uống gì?

Thư nói :

- Nước ngọt đi anh.

Tự nhiên tôi hỏi :

- Ở đây có chanh Rhum không?
- Có chứ.
- Anh cho ly đá chanh, nhỏ vài giọt Rhum.

Trâm gọi chai bia cho anh chàng và thức uống riêng biệt cho tôi và Thư.

Lúc người hầu bàn mang thức uống ra đặt trước mặt mọi người, tôi nghĩ có lẽ tôi hơi khùng khi gọi nước chanh có pha rượu. Tôi chờ một biểu hiện ngạc nhiên ở anh chàng Trâm, nhưng hình như anh chàng không để ý, cứ rót bia vào ly, uống một hơi rồi ngó tôi. Thư quay viên đá chạy vòng vòng miệng ly. Tôi ngậm chiếc muỗng thăm đo nồng độ của rượu. May quá, chả ai đại gì pha nhiều rượu vào cho tôi.

Thư nói :

- Thư không uống được chanh Rhum. Ai ngờ chị uống được thứ này.

Tôi cười :

- Một hôm đi uống cà phê với nhỏ bạn, nó kêu thứ này uống thử. Thấy ngon và thích luôn.

Trâm nói :

- Nhỏ em tôi cũng ghiền nữa là khác. Nó thường lên cấp rượu của ông già pha vào ly chanh muối mà pha đậm nữa.

Tôi cười, uống một chút nước thơm thơm mà đẳng tê ở đầu lưỡi đó. Và một lúc sau khi gần hết ly nước tôi thấy đỡ mệt khi nghĩ tới cái nắng ở ngoài đường. Hơi lạnh trong quán vừa phải. Một chỗ ngồi yên tĩnh. Như thế được lắm. Và tôi không còn đói bụng nữa.

Vừa thức dậy, chị Cúc gõ vào cửa phòng trao cho tôi một bức thư. Nhìn nét chữ tôi biết ngay là thư của Thục. Con nhỏ kể vậy mà cũng siêng đáo để. Nó chịu khó biên thư cho tôi mỗi tuần. Thư nào cũng dài ngoằng, ít nhất cũng bằng đường từ đây về Mỹ Tho. Thục bảo nhớ mi như điên. Tôi không nói thẳng với nó như vậy nhưng bảo với nó đi lượm lá me trước cổng trường Lê Ngọc Hân đi rồi xếp lại bỏ vào hộp, khi nào rảnh khui ra mà đếm, có bao nhiêu lá me thì biết có người thương nhớ mi chồng chất như vậy.

Thư này Thục viết ngắn thôi nhưng cũng đầy một tờ pelure không chừa một hàng nào trống, Thục bảo cái chỗ ngồi của tôi đã có một nhỏ khác thế vào. Con nhỏ chả dễ thương bằng tôi một tí nào, thật là ngược với cái tên của nó là Nga My. Tôi cười cho nhỏ Thục, tính nết lúc nào cũng độc đoán. Tôi nghĩ là con nhỏ tên Nga My ma mới của lớp Thục chắc cũng dễ thương như cái tên của nó, chỉ tại Thục quá thương tôi nên rồi thấy ai khác tôi một điểm nhỏ nào đó cũng ghét. Một ấn tượng lớn lao không dễ gì đánh tan đi được. Tôi định biên thư cho Thục bảo với nó rằng: “Thôi mi ạ, vừa vừa một tí. Dù sao ta cũng “đồng” mất rồi. Kể đi... không hẹn gì, chỉ còn là cái bóng vất vưởng mơ hồ chao đổ trên cây phượng vĩ trở bông đỏ ối mùa hè sau trường, chỗ nhà để xe mà thôi. Vậy hãy làm bạn và thương nhỏ Nga My ấy đi. Cho ta rơi từ từ. Đẳng nào rồi cũng mất tiêu cho mà coi”.

Tôi bỏ bức thư của Thục vào phong bì, cất trong ngăn kéo. Và tôi đi tắm. Sau khi ở nhà tắm ra với những sợi tóc còn ướt hai bên thái dương và sau gáy, tôi ngồi viết thư cho Thục để ngày mai đi bỏ luôn. Tôi sẽ gửi riêng thư và cả quà cho Thục, bắt nó ngạc nhiên chơi. Mới ngồi vào bàn tôi tưởng là sẽ viết cho Thục một bức thư dài, không ngờ chỉ viết được nửa tờ giấy thì tắc tị. Cuối cùng để cho có chuyện nói, và kéo dài cho đầy bức thư, tôi kể chuyện anh chàng Trâm làm quen với tôi qua nhỏ Thư. Cuộc gặp gỡ mới toanh như vừa khui thùng sữa Meji vậy. Không hiểu anh chàng định gì đây mà dọa khi nào tôi đi học sẽ giả vờ đi ngang... xem có gặp tôi không. Nhớ lại buổi trưa hôm đó trong quán nước có cửa kiếng. Đôi mắt khi chia tay của anh chàng. Đôi mắt nhiều hứa hẹn quá khiến Thư phát giác ra ngay. Thư đùa với tôi cả buổi làm tôi ngượng phát khóc. Anh chàng ấy thì có một tí gì để tôi chú ý đâu. Một con số không to lớn.

Chuyện anh chàng có cái tên liễu yếu đào tơ ấy vậy mà khá ghê, kéo dài được bức thư cho Thục khỏi trách. Tôi bỏ bức thư vào phong bì, dán tem. Dán trên gói quà đã ghi sẵn tên và địa chỉ nhà Thục. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ lòng trống không như màu nắng nhạt trên những cái hoa trắng nở vào buổi chiều. Tôi không biết Thư dậy chưa? Không nghe thấy tiếng nhạc bên phòng Thư vọng qua. Bây giờ được nghe vài bài hát cũng bớt trống trải đi.

Tôi định qua gõ cửa phòng Thư xem nó đã thức hay còn ngủ. Bỗng có tiếng gõ cửa phòng tôi rồi giọng của Huy hỏi :

- Chị Phiến đã thức rồi hả?

Tôi đáp. Rồi mở cửa cho Huy vào. Nó cười cười nhìn tôi rồi đi thẳng tới bàn học dựa lưng vào tường hỏi :

- Thư của ai gửi chị mà bay bướm thế?

Tôi cười :

- Sao Huy biết bay bướm?

- Chữ viết. Bì thư màu trắng. Giấy màu xanh lơ. Màu xanh hy vọng.

Huy hít mũi và cười. Tôi nheo mắt :

- Cận bao nhiêu độ mà kèm nhèm quá vậy cậu?

- Bộ không phải sao?

- Thư của nhỏ bạn. Chữ viết con gái đàn ông, nhìn sao mà biến nhỏ ấy thành... đàn ông rồi đoán lung tung. Đúng là một nhà thông thái.

Huy đỏ mặt :

- Chữ vậy mà chữ con gái?

Tôi muốn trêu Huy nên lấy lá thư của Thực giắt vào mặt nó. Anh chàng ngẩn ngơ một hồi rồi phê bình :

- Bạn chị viết chữ giống con trai ghê.

- Nó đẹp nhất mỹ Tho đấy.

- Giới thiệu cho Huy đi.

- Làm gì?

- Xin một chữ ký. Viết chữ giống con trai chắc họ võ đánh quyền ghê lắm nhỉ?

- Huy sợ nhỏ ấy bóp mũi hả?

Huy đẩy mắt kiếng của nó ngay ngắn trên sống mũi. Tôi vẫn thường thấy các anh chàng cận thị làm dáng kiểu như thế. Tôi cười, tìm mảnh vải buộc tóc. Tôi ngồi trong ghế và nói :

- Mai mốt Huy qua phòng chị phải mang theo ghế để ngồi.

Huy hỏi :

- Chiều nay chị không đi đâu à?

- Không. Sửa soạn đi học nữa chứ.

- Thứ hai mà lo nổi gì.

- Trường mới lớp mới, bạn bè mới. Cái gì cũng mới toanh không lo sao được.

- Thí dụ tối nay có ai mời chị đi xem trình diễn nhạc trẻ chị có đi không?

- Ai?

- Một người nào đó chẳng hạn.

Tôi cười :

- Huy hả?

- Thí dụ như vậy. Và mấy người bạn của Huy nữa. Ngồi ghế danh dự đàn ông chứ không có đứng lớp ngóp ở dưới chót đâu à.

Tôi cười giòn :

- Cho chị ngồi tuốt trên sân khấu chị cũng không ham. Ổn lắm.

- Chị không thích nhạc trẻ?

- Không. Không thích những người chơi nhạc trẻ đúng hơn. Họ ồn ào bắt chước người ta quá. Từ cách nhún nhảy, điệu bộ, giọng ca đến ăn mặc.

- Nhạc trẻ mà.

- Nhưng tại sao không tìm cái độc đáo của mình. Bắt chước người ta làm gì. Lại không đẹp

để chi hết.

- Tại chi không thích nên nói vậy.
- Huy có chơi nhạc trẻ không?
- Không. Huy chỉ có vài người bạn trong một băng nhạc trẻ.
- Huy thích không?
- Thấy cũng hay hay.

Tôi nói :

- Qua rủ Thư đi, chi còn phải soạn lại sách vở để đi học. Mấy bữa nay cứ lu bu mất cả thì giờ. Từ hôm nay không đi đâu nữa hết. Có kéo chi cũng không đi.

- Có chi đi mới vui. Huy với bà Thư đi hoài.
- Chi sợ chỗ ồn ào. Có lẽ chi già mất rồi.

Huy đập nhẹ tay lên mặt bàn :

- Chi mà già. Chi khó tính thì có.

Tôi cười. Huy đi vòng vòng quanh tôi. Nó châm một điếu thuốc Tôi nghe hơi khói thơm vừa bay tới trước mũi liền la nó :

- Trời đất, còn hút thuốc?
- Chi chịu không nổi khói thuốc hả?

Tôi lắc đầu :

- Không phải như vậy. Nhưng Huy chưa tới tuổi hút thuốc.

Nó giận, hỏi lại :

- Bao nhiêu tuổi mới được hút thuốc lá?
- Trên hai mươi.
- Già rồi.
- Huy hút nhiều không?
- Một ngày hai gói.
- Hút ít thôi, coi chừng cái phổi đó.

Huy cười :

- Một ngày hai gói là ít. bạn Huy có đũa hút một ngày ba gói. Chả sao cả.
- Chùng nào phổi lung nát bấy như cái tổ ong mới có sao phải không?
- Chùng đó hãy hay. Con trai mà không hút thuốc lá thì yếu quá sá.
- Và để tóc dài?

Huy hơi ngượng khi bị tôi kê cho một câu. Nó lúng túng mãi mới nói được :

- Tóc dài cũng đẹp chứ bộ.
- Nhưng dài quá nó biến thành tóc con gái mất. Nhưng lúc con trai để dài chắc chắn không đẹp bằng tóc con gái rồi. Chi đề nghị Huy cắt bớt đi, để dài vừa phải thôi, đẹp hơn.

Huy cười cười :

- Cái gì với chi cũng quá hết. Người có tâm hồn... phóng đại. Tuy nhiên sẽ nghe lời chi hót tóc ngắn. Nhưng phải đợi lúc có cảm tình với ông thơ hót tóc đã.

Tôi cười :

- Khi nào Huy hót tóc ngắn rủ chi đi chơi, chi đi liền.

Huy rít một hơi thuốc dài, nó thả khói bay lên trần. Tôi nhìn thấy Huy thoáng một chút vui mừng trên gương mặt. Nó bước ra khỏi phòng với một câu nói nửa giận hờn, nửa... dễ thương :

- Chi là người khó tánh nhất thế giới. Sau này anh nào vợ phải chi chắc tàn đời.

Tôi nghe tiếng chân Huy mất dần ngoài cửa. Tôi mỉm cười. Tôi không nghĩ ngợi lôi thôi những điều nhóc Huy vừa nói, nhưng tôi thắc mắc không hiểu có phải mình khổ tánh hay không? Mười mấy năm sống với mẹ tôi, bà chửi dạy tôi điều gì về một đứa con gái sắp lớn, hay phải đối phó ra sao với cuộc đời bên ngoài, trong khi gia đình chỉ là một mái nhà tạm bợ của tôi thôi. Có lẽ bà nghĩ đơn giản rằng lớn lên tôi sẽ lấy chồng, một người đàn ông nào đó, rồi cũng có con cái, có cuộc sống riêng và cũng phải tự đối phó và tìm kiếm kinh nghiệm như bà hiện giờ. Mẹ ơi, nếu chỉ có như vậy thì thật là tủi thân cho con. Cũng có thể là bà quá bận rộn trong công việc mỗi ngày, đám con nhỏ nheo nhóc, ông chồng cau có, keo kiệt lại rượu chè say sưa. Những lần dưỡng Tư say về đánh mẹ tôi, lúc đó tôi chỉ muốn chết. Nước mắt của bà làm sao mặn nồng bằng nước mắt của tôi? Nhiều lúc tôi nói với nhỏ Thực là tôi như một con chim nhỏ chưa đủ lông cánh đã bị ném ra ngoài tổ ấm. Dưới bầu trời đầy mưa bão tôi có chống đỡ được hay không, có rơi xuống bùn như cuộc đời hay không là do kinh nghiệm của mình. Nhưng con bồ câu bé nhỏ kia làm gì có kinh nghiệm?

Bây giờ sống xa mẹ tôi, sự việc cũng như vậy chứ không hơn gì, nhưng sao tôi vẫn thấy lo âu, như thiếu vắng một sự che chở nào đó. Tôi hiểu rõ rằng chẳng còn lần nào tôi trở về sống trong ngôi nhà của dưỡng Tư. Tôi đã xa hẳn mẹ tôi rồi.

Tôi định sẽ nhờ chị Cúc đi chợ mua cho tôi một con heo đất. Tiền của dì Phương cho tôi nếu không cần thiết phải mua sắm gì tôi sẽ bỏ vào con heo đất. Lâu dần chắc có được một khoản tiền nhỏ, gửi về cho mẹ tôi... Nhưng hành động dành tiền như vậy có con nít quá không? Tôi thấy Thư có một quyển sổ tiết kiệm ở ngân hàng. Nó gửi tiền ở đó. Một khoản tiền không lớn, nhưng hành động ấy hay, cũng là một cách để dành thay vì phải chơi hụi như tụi bạn trong lớp tôi dưới tỉnh. Chúng nó chơi hụi mỗi tuần, mỗi phần vài trăm, hốt về ăn quà, đi ciné, mua những thứ vật vãnh. Tôi nghĩ nếu tôi cũng có một quyển sổ tiết kiệm ở ngân hàng như Thư, chắc chắn tôi sẽ để dành được nhiều tiền và giúp đỡ cho mẹ tôi phần nào.

Tôi sang phòng Thư. Con nhỏ vẫn chưa thức dậy. Tôi phải đập cửa đến hai ba lần nó mới mở cửa cho tôi.

Tôi cười, nói :

- Nhóc Huy mời chị đi xem chương trình nhạc trẻ của nó.

Thư hất mái tóc, gương mặt còn thoáng vẻ mệt mỏi vì giấc ngủ trưa bị đánh thức nửa chừng. Nhưng Thư cũng cười nói với tôi :

- Thôi chị đừng đi. Chương trình của bạn nó như bò nhai lại, chán như cơm nếp nát.

- Có hay chị cũng không đi chứ đừng nói gì đến chán.

Tôi vào ngồi bên cạnh bàn học của Thư, coi vậy mà con nhỏ cũng ngăn nắp, sạch sẽ hơn tôi tưởng. Tay cầm con gà bằng nilon thấy thấy trong lòng bàn tay, Thư đi vào phòng tắm, nó vừa nói vừa xối nước ào ào :

- Chị có nghe nhạc không. Mở ra mà nghe.

Tôi không trả lời nhưng đứng lên đến bên máy chọn băng để vào, mở máy. Những bài hát tôi đã nghe nhiều lần, buồn buồn. Dù sao tôi vẫn muốn có cái gì để lấp vào thời gian trống trải của buổi chiều. Tôi nôn nao chờ đợi một sự thay đổi hoàn toàn. Đó là hôm tôi tới trường mới. Còn xa gì nữa đâu. Thứ hai đầu tuần. Chỉ ba hôm nữa.

Thư trở ra với gương mặt tươi rói. Nó có những bộ quần áo mặc nhà thật đẹp. Vóc người của Thư tương xứng với tôi, mặc dù hơi thấp một chút, nhưng Thư không gầy lắm. hai đứa có thể mặc chung đồ của nhau đây.

Tôi nheo mắt :

- Công chúa ngủ dậy xinh nhỉ!

Thư làm một cử chỉ hết sức dễ thương, nó cong môi :

- Chị ngạo em hả?

- Coi bộ cái anh chàng Trâm con gái ấy “mết” em phải không?

- Ồi cái anh chàng đó... - Thư nhe răng cười.

- Thân nhau lâu chưa?
- Lâu rồi. Từ đời xưa đời xưa. Nhưng em không để ý tới hấn.
- Chuyện vẫn xảy ra như thế luôn. Mình không để ý, nhưng người ta để ý tới mình.
- Trước kia thì có. Bây giờ thì không.

Tôi ngạc nhiên :

- Sao lạ vậy?
- Chị không biết à?
- Không.
- Vì em không còn nằm trong con mắt hấn nữa. Một người khác.
- Bạn em?
- Không. Chị...

Tôi hơi hoảng. Nhưng vẻ mặt Thư không chút gì đùa cợt. Nó nhìn thẳng tôi, nghiêm trang, và mặt dù nó cười, tôi cũng thấy nó không nói đùa.

- Chị mới quen sơ hấn.
- Nhưng hấn đã mất rồi. Và tiếng sét ái tình đâu có đợi thời gian. Nó đánh là trúng ngay.
- Chị tưởng...
- Anh chàng Lâm là bồ em hả?
- Ít nhất lần đầu chị cũng tưởng như vậy.

Thư tỉnh queo :

- Em không có đứa bồ nào hết. Chị tin không?
- Khó tin. Đẹp. Xinh xắn như em. Và nhấ là ở tuổi em bây giờ, nói không có bồ ai tin?

Thư cười giòn :

- Chị cứ tin em đi. Em nói thật. Thư chỉ có bạn chứ chưa có bồ.
- Không thích hay không có?
- Cả hai.
- Chị ngạc nhiên. Chuyện này chị chịu. Không hiểu nổi Thư.
- Thư khủng mà.

Thư cũng lấy một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh tôi. Hai đứa ngồi nói chuyện mông lung, nghe nhạc. Mt lúc, Thư tới chiếc tủ lạnh nhỏ của mình lấy hai ly nước lọc. Nó mang nước và bóc một trái cam chia tôi một nửa. Hai đứa ăn cam với nhau. Tôi nói :

- Hôm nào dẫn chị đi mở một trương mục tiết kiệm nghe Thư.

Thư cười :

- Chị cũng thích nữa à?
- Thích chứ. Có tiền để dành không thích sao được?
- Em gửi cho vui.
- Chị để dành thật. Tiền của dì, dựng cho, chị tiêu không hết phải để dành lại.
- Hôm nào đi với Thư. Chị định gửi bao nhiêu?
- Có bao nhiêu gửi hết. Rồi lần sau gửi thêm.
- Chị không xài gì à?
- Không.
- Chị hay thật. Em không xài chắc chết quá.

Tôi chỉ cười. Tôi vừa cắn trúng một cái hạt cam, lưỡi tôi đắng tê lên. Điều này nhắc nhở tôi

về cuộc sống mở ra trước mắt và cuộc đời tôi diễn ra mai sau. Tôi sẽ phải cắn vớ nhiều hột cam đắng chất tê lưỡi như vậy. Tôi vẫn bàng hoàng tự hỏi sao tôi lại ở trong ngôi nhà này, là chị bà con của Thư, là... đủ thứ hết. Tôi còn nghĩ vớ vẫn đến lúc chết đi mình sẽ ra sao.? Có còn một con nhỏ Phiến khác nào sống lại trên đời nữa không? Ai sẽ ngồi vào chỗ tôi đang ngồi... Nhiều khi nghĩ lung tung tôi bị nhức đầu. Con nhỏ Thực vẫn la tôi hoài.

- Chắc chị Phiến học giỏi lắm nhỉ?
- Tạm được thôi. Không xuất sắc.
- Như vậy là hơn Thư rồi. Thư dốt như con ốc.
- Chị nghĩ là Thư học khá đấy chứ.
- Chị đùa?
- Không đùa đâu. Chị có xem những cuốn vở của Thư mà. Về sinh ngữ chắc chị thua Thư rồi.
- Sinh ngữ em khá là phải. Nhưng Toán em hơi dốt. Môn Văn em quê một cây.
- Tại vì em học trường Pháp.
- Em phải nhờ chị chỉ thêm môn Văn.
- Chị phải nhờ Thư kèm thêm sinh ngữ.
- Huề.

Hai đứa cười giòn. Nhạc đã hết. Thư chạy lại máy thay cuộn băng khác. Đó là một cuộn băng thu những bản nhạc ngoại quốc phổ lời Việt. Một hai bản cũng dễ thương qua giọng hát Thanh Lam. Buổi chiều ngả bóng trong sân. Những cái hoa rung rung trong cơn gió thoảng. Tôi định rủ Thư đi dạo trong sân một chút nhưng thỉnh thoảng có tiếng chuông ngoài cổng kêu vang.

Thư nhìn tôi dò hỏi :

- Ai nhỉ?

Tôi thấy chị Cúc ra mở cổng. Tôi đáp :

- Chắc là dì về?
- Không. Phải có tiếng kèn xe cơ.
- Ừ nhỉ, chị quên chi tiết đó.

Nhưng tôi không phải hồi hộp lâu. Chị Cúc đã mở cổng. Người đang hỏi chị Cúc có cái dáng quen thuộc mà thoát đầu tôi chưa nhận ra. Có lẽ tại mắt tôi cận chẳng?

Thư cười :

- Một anh chàng lạ mặt. Lạ nhỉ? Đi lạc chắc.

Tôi không dám nói cho Thư biết, tôi đang ngờ ngợ anh chàng đó là một người quen.

Nhưng khi chị Cúc dẫn anh chàng đó vào nhà, lúc anh chàng lúi húi dựng chiếc xe lam hai bánh màu cà phê sữa còn khá mới thì tôi đã nhìn rõ mặt. Tôi ngạc nhiên vô cùng. Có thể nào anh chàng Thường lại tới tìm tôi? Sao lại nhanh kinh khủng vậy? Tôi vẫn biết chắc là Thực sẽ nói cho Thường biết và thế nào nó cũng nhờ Thường tới tìm gặp thăm tôi, nhưng ít ra cũng phải đợi tôi đi học, một vài tuần lễ trôi qua đã, đằng này mới có một tuần, chưa đầy tuần nữa là đằng khác, Thường đã lù lù dẫn xác tới. Tôi lúnh quýnh không biết phải đối phó ra sao.

Thư nói :

- Người quen của chị hả?

Tôi chưa kịp đáp lời Thư, chị Cúc đã vào nói :

- Có một ông khách lạ tới tìm cô.
- Chị nói ông ấy ngồi chờ một chút.

Chị Cúc bước ra, tôi ngó Thư. Vẻ bối rối trên mặt tôi làm Thư phì cười. Nó đùa :

- Coi bộ chị run quá sá. Liệu có cần nhỏ em này ra tiếp giùm không?

- Cần lắm, cần lắm...
- Ủa, bộ không có gì với chị hết à?
- Có gì? Anh chàng còn lạ hoắc mà.

Tôi hấp tấp giải thích cho Thư biết liên hệ giữa tôi và anh chàng Thường này ra sao. Thư cười và nhận lời ra ngoài phòng khách cùng với tôi. hai đứa trang điểm một chút xíu, nghĩa là cũng gỡ lại mái tóc, nhìn qua khuôn mặt của mình rồi mới đi ra.

Chị Cúc đã mang cho anh chàng một ly nước lọc. Thấy tôi đi cùng Thư, Thường hơi ngạc nhiên nhưng làm tỉnh ngay. Tôi cũng không muốn chứng tỏ sự ngạc nhiên của mình làm gì, nên chỉ cười, khẽ chào Thường và giới thiệu Thư với Thường. Sau đó kéo Thư ngồi xuống cạnh tôi.

Thường nói :

- Chỉ sợ Phiến không có nhà.
- Anh Thường tìm nhà hay quá. Chắc là Thục chỉ?

Thường cười :

- Không cần Thục chỉ tôi cũng biết. Nhà này tôi đi ngang hoài. Không ngờ có ngày tìm Phiến ở đây.

Tôi cũng cười nói :

- Phiến cũng không ngờ có ngày gặp lại anh Thường.
- Tôi nghĩ là Phiến chả thèm nhìn người quen. Tôi hơi lo đấy.
- Mới đầu, vì bất ngờ, Phiến chưa nhận ra anh ngay. Nhưng lúc anh dựng xe, tới gần thì Phiến nhận ra. Anh Thường không khác trước mấy.
- Phiến hơi gầy một chút xíu.
- Tại vì Phiến có cùng họ hàng với cây tằm xỉa răng mà anh.

Thường cười, uống một ngụm nước. Quả thật, Thường khác trước lắm so với trí tưởng tượng của tôi khi nghe Thục nói là sẽ cho biết chỗ ở của tôi và Thường tới tìm để săn sóc tôi. Nước da Thường ngăm ngăm, kiểng cận, dáng cao kều, gương mặt xương xương, một hàng ria mép tạo cho Thường cái vẻ cứng cỏi của một người đàn ông chứ không như những chàng thanh niên có vẻ thư sinh bạch diện. Thường ăn mặc đẹp, hơi mốt đấy. Tôi quan sát Thường ngăm ngăm một lúc để so sánh Thường bây giờ và Thường ngày xưa. Không khác lắm. Chỉ bây giờ Thường ra vẻ người lớn, già dặn hơn ngày tôi gặp ở nhà Thục khi xưa.

- Thục có biên thư cho tôi. Mới đầu tôi ngạc nhiên vì không tin Phiến lên học trên này. - Thường nhìn tôi nói.

- Quả là một bất ngờ. - Tôi cười.
- Cũng vui. Lâu quá mới có dịp gặp lại Phiến.
- Con nhỏ ma lem mà anh.
- Phiến lớn và...
- Ma lem hơn phải không anh?
- Đẹp hơn ngày xưa nhiều chứ.

Thư đá chân tôi dưới gầm bàn. Tôi cũng đoán là Thường nịnh tôi một chút. Nhưng con gái thường dễ bị xúc động trước người khen mình.

- Anh Thường ở gần đây không?
- Không gần, nhưng cũng không xa lắm.
- Cái gì mà bí mật vậy anh?
- Nghĩa là ngày nào tôi cũng đi ngang qua đây.

Tôi sực nhớ lại lời Thục nên hỏi :

- Anh đi học hay đi thực tập ở bệnh viện?

- Cả hai.
- Phiến sợ nghề bác sĩ. Thấy bác sĩ là thấy cả một bầu trời đen tối bệnh hoạn.

Thường đùa :

- Bởi thế bác sĩ thường mặc áo choàng trắng cho bầu trời bớt đen tối đi.

Thư chen vào :

- Anh Thường sắp ra trường chưa nhỉ?
- Còn hai năm nữa, lâu quá. Tôi cứ nghĩ mình bỏ cuộc giữa chừng.
- Sao thế anh?
- Sốt ruột. Bảy năm trời. Đếm lại từng ngày mà nghe ớn xương sống. Tôi thích rảnh rang, mà nghề này thì bận bù đầu. Nhiều khi không có thì giờ... uống nước.
- Nhưng ra trường xong sướng thấy mồ. Tiền bạc vô ào ào.

Thường nhìn tôi :

- Ai bảo thế?
- Mấy ông bác sĩ vẫn thường hái ra tiền hơn người khác.
- Không có đâu.
- Nhưng ít ra bác sĩ cũng hách xì xằng lắm.
- Tôi không ham. Chẳng qua lỡ chọn lầm nghề phải ráng chạy theo cho tới lúc nào không chạy nổi nữa.
- Nghe anh nói mai mốt ai dám học Y khoa nữa. Nhất là Phiến.

- Phiến cũng có ý định ấy à?

Tôi cười, gật đầu. Thường nói :

- Con gái không nên học Y khoa, mau già lắm.
- Phiến thích già.

Thường châm thuốc. Có lẽ Thường ít hút thuốc, từ lúc này đến giờ mới thấy Thường hút lần đầu. Tôi sợ người hút thuốc nhiều, hút liên tiếp từ điếu này sang điếu khác, chỉ nhìn cũng đủ thấy nóng ran hai lá phổi.

Thường hỏi :

- Phiến đã đi khắp Sài Gòn chưa?
- Chưa.
- Sao không đi?

Tôi cười :

- Để làm gì anh? Phiến không chọn nghề phát thư đâu.
- Nhưng cũng phải biết Sài Gòn có cái gì khác Mỹ Tho chứ.
- Cái này thì dễ rồi. hai chữ đó đã khác nhau một trời rồi.

Thường cười, nheo mắt :

- Bây giờ Phiến lại có tài khiêng tủ đứng kê vào miệng người ta nữa hả?
- Đâu có. Phiến vẫn hiền như xưa.

Câu chuyện dần dà trở nên cởi mở, vui vẻ hơn. Thường cũng tạo được sự thân thiện với Thư. Cả ba ngồi nói chuyện với những tiếng cười chứ không e dè như lúc đầu. Thường vẫn lùng khùng như ngày nào. Cái cách nói, điệu bộ dui tàn thuốc của Thường có cái gì chậm rãi, buồn buồn chứ không nhanh nhẹn. Tôi nghĩ có lẽ Thường chọn lầm nghề thật đúng chứ không phải Thường nói đùa đâu. làm bác sĩ phải nhanh nhẹn vui tươi, đằng này Thường chậm chạp u buồn như một ông văn sĩ mãi miết suy tư thì thật khác biệt.

- Phiến cần tôi hướng dẫn... vòng quanh Sài Gòn tôi sẽ bỏ ra một ngày chủ nhật làm tài xế.

Thục nó bắt thế đấy.

Tôi cười :

- Cám ơn anh Thường. Phiến không thích đi nhiều. Mấy hôm Thư có đưa Phiến đi vòng vòng. Phiến vẫn nchưa yêu được thành phố này. Mỹ Tho vẫn nằm trong tim.

- Chung tình nhỉ?

Tôi cũng đùa :

- Thục nó bắt buộc như thế.

- Con nhỏ ấy tối ngày cứ bắt người ta phải cái này cái nọ. Con nhỏ độc tài.

Tôi cười hỏi Thường :

Anh Thường không sợ Thục giận sao?

- Tôi hết sợ nhỏ ấy rồi.

Nhớ lại ngày ở nhà Thục. Thường không có cái vẻ già dặn như bây giờ. Lúc đó Thường cũng trêu đùa Thục và tôi nhưng anh vẫn chưa phải là người lớn, cũng như tôi và Thục hãy còn là hai con nhỏ loắt choắt, lanh chanh. Thời gian vậy mà đi nhanh khiếp sợ, mới ngày nào... cứ nghĩ thế mà chẳng mấy chốc mình già còm lúc nào không hay.

- Bao giờ Phiến đi học?

- Thứ hai này, anh. - Tôi nói.

- Đi học một mình?

Đi cùng với Thư. Muốn đi một mình thì ít nhất một tháng sau Phiến mới nhớ nổi đường.

- Tôi sẽ tới đây chơi vào những ngày chủ nhật, được chứ?

- Dạ, nếu anh rảnh. - Tôi cười.

Tôi phải làm theo lời dặn của một người.

- Anh bị bắt buộc?

- Mới đầu là thế. Nhưng tôi thấy vui khi gặp lại Phiến. Chủ nhật Phiến có đi chơi đâu không?

Tôi đưa mắt cho Thư. Con nhỏ muốn trêu Thường đây, nó cười tươi nhưng nói một câu héo khô như dây dưa gang tới ngày tàn rụi :

- Chủ nhật nào chị Phiến với Thư cũng đi bơi ở hồ tắm.

Tôi hoảng. Trời ạ, con nhỏ phia ra một chuyện ngon ơ. Tôi chưa có ý định đi bơi ở hồ tắm với nó bao giờ, dù nó có rủ. Giờ này nó nói với Thường như một chuyện đương nhiên, như một thói quen của hai đứa. Thường có vẻ buồn vì câu báo trước đó. Nhưng anh làm tỉnh, nhìn tôi nói :

- Khi nào đi vắng, Phiến biên cho tôi cái giấy. Tôi tới, không có Phiến thì nhận giấy rồi về. Được chứ?

Không hiểu sao tôi thấy ái ngại, nên nói :

- Phiến cũng ít đi, anh cứ tới, có khi gặp.

Thư đá chân tôi. Nhưng tôi làm bộ không biết. Thường uống cạn ly nước, dụi tắt ngấm mẩu thuốc rồi đứng lên ra về. Tôi và Thư đưa Thường ra cửa, Thư dừng lại trên thềm ngó theo cười cười với tôi. Con nhỏ chắc nghĩ gì trong đầu đây. Nụ cười của nó làm tôi đỏ mặt. Tôi đưa Thường ra tận cổng. Khi anh đã nổ máy xe, tôi đứng giữa hai cánh cổng nói :

- Cám ơn anh Thường nhé. Phiến sẽ biên thư nói cho Thục biết là anh đã làm tròn nhiệm vụ.

Thường cười :

- Đi học vui nhé. Tuần tới sẽ có quà cho cô bé.

Và Thường cho xe vọt đi. Trong bóng nắng hanh hanh trên đường, dáng Thường xa khuất dần ở một ngã tư. Tôi đóng cổng, trở vào. Tại sao Thường lại tìm tôi làm gì? Tôi cảm cúi đi, chân dẫm nhẹ trên sỏi. Thứ hai tôi đi học rồi.

Bữa cơm tối chỉ có tôi và Thư. Nhóc Huy vừa mới đi với chương trình nhạc trẻ gì đó của nó. Dì Phương với dượng Quý chưa về. Tôi đã quen với không khí của gia đình này qua những bữa cơm. Không ai chờ đợi ai. Bởi mỗi người hình như có một giờ khắc riêng biệt, không lệ thuộc vào người khác. Bữa cơm do chị Cúc lo xong, người nào đói, có mặt ở nhà cứ ăn, người khác về sau ăn một mình hoặc với người về cùng giờ. Thỉnh thoảng mới có một bữa cơm đông đủ.

Ngồi ăn cơm, tôi hỏi Thư :

- Ăn như vậy có buồn không?

Thư cười :

- Quen rồi. Nhiều khi chỉ có một mình Thư thôi. Buồn quá, Thư bắt chị Cúc cùng ăn cho vui.

Tôi nhớ những bữa ăn trong ngôi nhà của dượng Tư, chung quanh tụi nhỏ ồn ào như một bầy ong. Mỗi nơi có một cái vui riêng, một nỗi buồn riêng. Bây giờ ngồi ăn với Thư trong một phòng ăn rộng, vắng lặng, tôi đâm nhớ tiếng cười đùa ồn ào, sự giành giật nhau của lũ trẻ con. Tôi nhớ lại từng gương mặt của mấy đứa em khác cha đó. Tự nhiên tôi thương chúng như thương chính tôi bây giờ.

- Nhóc Huy hồi nãy có rủ Thư nhưng bị Thư cười vào mũi, nó lủi mất.

- Chắc khuya lắm nó mới về?

- Nó bất thường lắm chị à. Nhiều khi ra khỏi cửa đã quay về. Nhiều khi đi mút chỉ luôn.

- Dì và dượng bữa nay chắc có tiệc?

- Ba má em tiệc tùng liên miên. Hôm nay ông bà đi ăn nhà hàng.

- Ăn xong mình làm gì Thư?

Tôi hỏi nó và cười. Bởi tự nhiên tôi thấy buổi tối hôm nay trống trải lạ lùng. Sự chờ đợi làm cho tôi cảm thấy thời gian dài và rộng mênh mông với những buổi tối không có bài học mới. Tôi đã xem gần hết mấy cuốn tiểu thuyết mua hôm trước. Có cuốn làm cho tôi muốn khóc vì nhân vật trong đó là một cô gái giống tôi.

- Chị muốn đi đâu?

- Biết đi đâu. Ở nhà vẫn hơn.

- Thư đưa chị đi ăn bò viên ở Cao Thắng nhé. Ở đó buổi tối có nhiều món ăn trứ danh.

- Ăn à? Nghĩ tới là chị đã thấy no ứ ở cổ.

- Hay đi xuống bến tàu?

- Làm gì ở dưới đó?

- Nhìn qua bên kia Thủ Thiêm thấy rừng cây xanh đen lơ mờ những ngọn đèn. Nhìn sông, những chiếc đèn chạy đêm đầy người qua lại. Thư vẫn hay đi một mình như thế.

Tôi nhớ con sông và Cồn Phụng dưới Mỹ Tho. Buổi tối trước khi đi, nhỏ Thục cũng có ý định cho tôi nhìn cây lá, nước sông, bóng đêm. Tôi bỗng cười :

- Cũng được. Đi chơi một lúc rồi về. Nhưng họ có tưởng lầm mình sắp tự vận không?

- Ở dưới đó đông nghẹt người. Ai hơi đâu để ý tới mình mà chị lo.

Thế là ăn cơm xong, tôi với Thư đèo nhau trên chiếc xe chạy một mạch. Cả hai mặc đồ ngắn ở nhà, không sửa soạn gì hết. Và cứ thế mà qua hết con đường này tới con đường kia. Tôi nhận ra khu phố chính, rạp chiếu bóng. Cái bồn nước lớn phía trước công viên phun những vòi nước nhỏ mờ đục trong ánh đèn thật đẹp mắt. Con đường lớn lộng gió. Tôi và Thư xuống khu vực bến tàu. Thư chạy thẳng vào đám đông chen giữa một lối đi có nhiều dãy ghế thấp xanh đỏ bày đầy đặc, hai đứa ra tận bờ sông. Thư dựng xe, hai đứa đứng ngắm mặt nước đen ngòm chờn vờn. Phía bên kia sông giống như dưới tỉnh lỵ của tôi, cây đèn mờ mờ với những ngọn đèn chập choạng xa tít. Những chiếc tàu xám ngoét, im lìm bất động trên mặt nước. Vài người câu cá trầm ngâm. Những đứa trẻ con nô đùa, những cặp tình nhân âu yếm bên nhau. Gió thổi lồng lộng khiến tóc hai đứa bay rối tung.

Tôi nói :

- Gió quá.
- Mát lạnh, thấy không?

Hai đứa cười khúc khích. Tôi nhớ Thục ghé góm. Nếu bây giờ có nhỏ ấy bên cạnh như Thục chắc vui lắm. Tôi nghĩ mông lung và tự hỏi không biết giờ này Thục có ra đứng ngoài bờ sông và có nhớ tôi?

Một vài người đàn ông đi qua lại nhìn ngó làm tôi e ngại. Tôi nắm tay Thục. Nhưng nhỏ vẫn tỉnh bơ chỉ cho tôi coi một chiếc đồ máy từ bờ bên kia chạy qua. Tiếng máy nổ xoành xoạch trên mặt nước kéo dần tới. Một ngọn đèn lập lòe trên mặt sông và những người ngồi đứng ngó thấy phía trước.

Thục cười :

- Mình qua bên đó chơi không?
- Khùng hả?
- Biết đâu lại vui.
- Nhảy xuống sông bây giờ cho người ta cứu may ra còn vui hơn.
- Chì dám nhảy?

Tôi cười, thúc nhẹ vào hông Thục. Hai đứa bỏ đi, dắt theo xe dài xuống phía dưới. Ở đây tương đối ít người. Nhưng có hai chàng mặt mũi tối thui lò dò đi theo làm tôi không còn thấy thích thú chút nào. Tôi kêu Thục về. Thục hỏi :

- Đã chán rồi sao?
- Có hai con kỳ đà chầu rìa phía sau. Chán ngấy.
- Kệ, cho nó đi theo. Thục nổi khùng dám cho tụi nó bay xuống sông lắm à.

Tôi biết Thục đùa. Con nhỏ kên kên hai anh chàng mặt mũi tối thui đó và kêu tôi lên xe. Thục chạy ra đường, vượt qua những đám người ngồi lố nhố ăn uống. Hai gã con trai cũng phóng xe theo làm tôi thúc vào hông Thục nói :

- Nó theo mình, Thục ạ.
- Kệ, cứ tà tà đường mình mình đi.

Hai gã con trai giữ một khoảng cách ngắn. Nhưng gã lái xe nhìn tôi cuội duyên. Tôi có cảm tưởng là ít nhất anh chàng cũng có tới bốn cái răng vàng. Đến một lúc gã vọt xe nhanh tới hỏi bông lơn :

- Đi đâu mà vội vậy, cô bé?

Tôi bỗng ghét cay ghét đắng cái tiếng “cô bé” của gã này. Người ta vẫn gọi tôi là cô bé như Thường chẳng hạn, nhưng tiếng nói ấy của Thường dễ thương, không mang vẻ trân tráo vô duyên như gã này. Tôi quay mặt đi không thèm ngó.

Thục nói :

- Ghé bưu điện ăn bò bía.

Thục chở tôi vào một con đường vắng, hai hàng cây thả bóng dài. Hai gã con trai bám sát theo.

Thục chở tôi vào một con đường vắng, hai hàng cây thả bóng dài. Hai gã con trai bám sát theo. Tôi bảo Thục chạy nhanh, nhưng con nhỏ cứ tà tà làm tôi cuống lên.

Tụi nó vẫn chạy theo phía sau mình.

Thục cười :

- Hỏi tụi nó có tiền bao mình ăn bò bía không. Tụi nó de ngay.

Tôi cười thôi chứ ai đi nói lại lời nhỏ Thục, kỳ chết. Nhưng Thục có vẻ muốn trêu hai gã con trai này nên nó chạy xe chậm lại, chờ cho hai gã vừa trờ tới, nó hỏi lớn :

- Ê, có tiền ăn bò bía không mà chạy theo hoài vậy?

Hai gã con trai ngẩn ngơ không có phản ứng trước sự bất ngờ do Thư gây ra. Thư thích chỉ cười làm tôi cũng cười theo.

Gã con trai lái xe cười nói :

- Ăn bao nhiêu cuốn?
- Nguyên xe, ăn không hết đem về. Can đảm trả tiền không?
- Sợ gì chứ?
- Coi cái mặt anh chả có một đồng trong túi.

Nói xong, Thư cho xe chạy nhanh. Hai gã thanh niên coi bộ tức lắm vẫn đuổi theo phía sau, nhưng khi Thư ghé lại hàng bò bía thì hai chàng lủi mất. Thư ngó tôi cười. Tôi cũng không ngờ con nhỏ dạn dĩ đến thế, nếu tôi, có lẽ chỉ có cách lặng thinh chờ hai gã theo chán rồi bỏ cuộc.

Thư mua một gói lớn bỏ vào giỏ xe phía trước, nó hỏi tôi :

- Đi đâu nữa?
- Về thôi.

Tới nhà, chị Cúc ra mở cổng. Tôi tưởng dì Phương và dượng Quí về rồi nhưng cũng chưa thấy. Thư đem cất xe rồi hai đứa ra ngồi trước thềm ăn những cuốn bò bía. Thư nhái lại gương mặt hai đứa con trai lúc nãy. Nó làm tôi cười đến đau bụng.

Thư nói :

- Em ghiền bò bía bưu điện.
- Mỹ Tho chả có món này.
- Như vậy là mất hết ý nghĩa với con gái.
- Nhưng có kem dừa béo ngậy.
- Khi nào chị dắt em về Mỹ Tho. Em thích mấy cái cồn bên kia sông như chị nói. Mùa trái cây tha hồ vào vườn hái trộm.

Hai đứa cười. Buổi tối trong khu vườn nhà Thư là một buổi tối êm đềm. Ngồi một lúc tôi nhận ra ánh trăng vừa nhô lên, chiếu sáng những vòm cây vẫn ngâm mình trong đêm.

Tôi sung sướng kêu lên :

- Kìa Thư, có trăng.

Thư nhìn theo tay tôi, nó nói :

- Trăng chưa tròn nhỉ. Nó cũng làm Thư ngạc nhiên. Không ngờ đêm nay có trăng.
- Trăng đẹp quá. Trăng làm cho cây cối trong tối đẹp mơ hồ huyền diệu thêm.
- Chị có vẻ muốn làm thơ.

Tôi đùa :

- Ngày xưa chị là thi sĩ.

Nhớ lại hồi năm học đệ tứ, tôi cũng nặn óc làm thơ đăng bích báo tường. Những bài thơ... thần được nắn nót viết thật đẹp, thật trang trọng rồi bắt Thục vẽ vờn hoa lá trang điểm cho bài thơ ở một vị trí riêng. Thục có hoa tay nên vẽ khá đẹp. Nó bảo tôi có tương lai trở thành thi... sĩ thật lắm và ngâm nga bài thơ tôi. Thục còn khuyến khích tôi gửi thơ đăng báo. Tôi hoảng và rồi không hiểu tôi bỏ làm thơ từ lúc nào. Nếu bây giờ tôi cũng làm thơ thì sao nhỉ? Nhớ lại những câu thơ cũ mà buồn cười. Phải chi tôi chịu khó chép vào tập, bây giờ rảnh rang ngồi đọc lại chắc vui lắm. Con gái có nhiều thời quá. Thời lượm lá ép vào tập, thời làm thơ thần, thời viết nhật ký...

Nhạc từ phòng Thư vẳng ra. Một bài hát tôi thích ghê gớm. Bài Dạ Lai Hương đó.

Đêm thơm như một giòong sữa.

lúc chúng em êm đềm rủ nhau ra trước nhà...

Tôi cười bảo Thư :

- Hai đứa mình là em bé Thư nhỉ?

- Em bé tí tẹo hay bé vừa vừa?

- Bé vừa vừa. Bé tí tẹo đã biết gì. Bé vừa vừa thôi để biết đêm thơm như một giò sữa chứ.

Bài hát thơ mộng tuyệt vời.

- Ngày xưa có một anh chàng tặng em bản nhạc này.

- Rồi sao?

- Bây giờ không ai còn bé nữa.

Thư trả lời một câu thật hay, vừa buồn vừa mang nhiều ý nghĩa. Đó là một sự tan vỡ trong tình cảm đẹp của một thời vàng son con gái. Người ta chỉ yêu thương nhau lúc còn bé thôi sao?

Tôi cười nói :

- Bởi thế nên chị muốn mình còn bé hoài.

Dương Quý về. Có lẽ dương say rượu. Tôi thấy gương mặt dương ửng đỏ. Dương cười với tôi, nụ cười lệch lạc của người say. Dương xoa đầu Thư, con bé rụt cổ lại kêu :

- Ba sặc mùi rượu.

- Uống rượu mà không bay mùi rượu sao được con nhỏ.

Dương Quý cười lớn, đứng trên thềm nhìn chị Cúc đi vào. Dương ngần ngừ một thoáng, nói lỏng chiếc cà vạt rồi hỏi Thư :

- Mẹ con chưa về à?

Thư nói :

- Tưởng mẹ đi với ba chứ.

- Đi riêng. Mẹ con hội họp gì với các bà. Ba đi ăn nhà hàng một mình thôi.

Dương Quý xách cặp vào nhà. Chiếc xe dương còn đậu dưới thềm. Thư quay hỏi tôi :

- Ủa tưởng hai ông bà đi với nhau, bây giờ ông đi một nơi, bà đi một nơi. Ly kỳ chưa?

Tôi cười trong bóng trăng. Đêm có những con chim líu ríu kêu trong vòm cây phía trước cổng.

Chương 3

Giờ chơi, tôi không ra ngoài. Trong lớp cũng có vài đứa ở lại với những món ăn của mình. Tụi nó vừa ăn vừa nheo mắt cười với nhau làm tôi nhớ Thục đến phát khóc lên được. Ngày đầu tiên tôi bị lạc lõng trong không khí một lớp học mới. Hai giờ Toán nặng nề trôi qua, tiếng chuông reo như nổi vui mừng bay nhảy trong tâm hồn những đứa học trò áo trắng. Tôi trầm lặng, im lìm giữa đám đông. Một vài đứa ngó tôi, nhưng có lẽ chúng ngạc nhiên tự hỏi tại sao ở đây tôi lù lù tới hơn là vì có một khuôn mặt lạ trong lớp học. Hai giờ sau là hai giờ Văn. Ông thầy bốn mắt còn trẻ măng. Tôi nghe loáng thoáng tụi nó nói với nhau như vậy.

- Bỏ không ra ngoài à?

Tôi giật mình ngó lại. Con nhỏ ngồi cạnh đang tươi cười hỏi tôi. Chẳng biết nó đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Con nhỏ có gương mặt hiền như mặt Đức Mẹ, trắng hồng, chiếc mũi thanh tú, cặp môi phớt đỏ như lúc nào cũng có thoa son. Nó mặc chiếc áo dài ngắn hơn tôi, khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Chữ nhỏ này viết cũng khá đẹp. Không hiểu sao tôi có cảm tình với nhỏ này hết sức.

Tôi cười ngay :

- Ngoài đó ồn quá. Tôi thích ngồi lại trong lớp hơn.

- Ra bên ngoài đường, vui ghê lắm.

Tôi chỉ cười. Nhỏ ấy tới đứng trước mặt tôi. Hai bàn tay nó trắng hồng, cổ tay tròn lẳn, chiếc vòng ngọc thạch màu xanh trắng điểm những vân nâu đỏ rất đẹp. Tôi chưa thấy một chiếc vòng nào đẹp đến mức như vậy. Chắc rất đắt tiền. Nhỏ ấy cười, nói :

- Tôi là Uyên Nhi. Xưng tên với nhau đi. Nhi muốn mời bồ một ly đậu xanh bột lọc nước dừa. Đồng ý không?

Tôi cười lại thân mật :

- Tôi là Phiến.

Tôi đứng lên theo Uyên Nhi. Thật ra tôi cũng muốn biết không khí bên ngoài như thế nào trong giờ chơi. Nhưng đi một mình ra ngoài ấy, giữa những tiếng cười đùa tôi lại càng cảm thấy mình quá bơ vơ lạc lõng. Phải chỉ có Thư học chung với tôi một trường? May mắn sao, nhỏ Uyên Nhi này làm quen với tôi.

- Bồ chuyển trường à?

- Dưới tỉnh lên.

- Trường nào?

- Lê Ngọc Hân.

- Trường ấy đẹp lắm phải không?

- Đẹp.

- Gia đình bồ chuyển lên đây?

- Không. Phiến đi có một mình.

Nhỏ Uyên Nhi ngạc nhiên đến tròn mắt. Nó hỏi :

- Bồ ở trọ à?

- Ở nhờ một nhà bà con.

- Không buồn sao?
- Buồn chứ. Nhưng biết làm sao hơn.

Hai đứa ra khỏi trường. Con đường Nguyễn Bình Khiêm đầy bóng mát của hai hàng me chạy dài nối nhau tới cuối đường. Cũng là cuối tầm mắt của tôi. Con đường này chỉ có học trò hai trường Võ Trường Toản và Trưng Vương đi thôi, các xe cộ khác cấm chạy vào. Vì thế con đường vào giờ chơi toàn là áo trắng. Áo trắng rợp cả màu nắng hanh hanh chiếu rọi lơ lửng qua các ngọn me lá vàng úa. Võ Trường Toản phía trên. Trưng Vương dưới này, dọc chiếm cả một khoảng đường dài với hàng dãy xe nước đá, bò bía, cóc ổi dầm, bánh cuốn... Con đường sạch bóng, mát rượi. Những xe bán thức ăn mời gọi hấp dẫn như những cái hoa vàng cao chót vót trong vòng rào Thảo cầm viên và được vây quanh bởi từng bầy áo trắng không ngớt tiếng cười.

Uyển Nhi đưa tôi tới một xe bán nước đá. Người bán là một ông Tàu già đội chiếc nón rơm rộng vành tạo thành cái bóng mát nhỏ dưới chân lão. Chiếc xe đậu dưới một bóng me lớn, trên lề đường, sát vòng rào Thảo cầm viên. Ông Tàu già này bán đủ thứ thức uống. Nhưng hấp dẫn nhất chỉ có hai món đậu đỏ và đậu xanh bột lọc nước dừa. Ông ta mức không nghỉ tay với sự phụ giúp của bà vợ và đứa con trai nhỏ.

Những chiếc ghế đã có người ngồi. Tụi nó bắt ghế xung quanh xe nước đá đến nỗi ghế ngồi của hai vợ chồng người Tàu cũng bị lấy. Cả hai cùng đứng bán và đứa con trai nhỏ thì chạy lăng xăng thu dọn ly muỗng với những lời thúc gọi không ngớt.

Tôi nói :

- Đông quá.

Uyển Nhi cười :

- Chịu khó chờ một chút. Ở đây bán ngon nhất nên lúc nào tụi nó cũng chiều cổ kỹ. Từ xưa tới giờ Nhi chưa một lần nào... được ngồi ghế. Toàn đứng. Tụi nó nhanh chân trước, chiếm mất.

Tôi cười cười nhìn Uyển Nhi chen vào đám đông. Nó nắm tay đứa trẻ con cười nói gì đó, xong trở ra đứng cạnh tôi.

- Ông Tàu già này kinh nghiệm ba mươi lăm năm bán nước đá. Đậu xanh của ổng làm ngon tuyệt vời. Nước dừa béo ngậy, bột lọc thật dai, giòn.

Tôi nhớ lại người đàn bà bán nước đá trước cửa trường tôi dưới tỉnh. Bà ta cũng có món đậu đỏ, bột lọc trứ danh không ai bì kịp. Chút nữa tôi sẽ so sánh tài ba của hai người xem ai hơn ai.

- Nhà bồ ở xa không?

Tôi nói :

- Đường Tú Xương.
- Như vậy khá xa rồi đó. Nhà Nhi ở Đa Kao, đường Nguyễn Phi Khanh.
- Đường này có nhà bán ô mai Bắc Hà, ô mai ngon tuyệt vời phải không?
- Sao bồ biết tài vậy??
- Nghe nhỏ em bà con nói.
- Hôm nào sẽ làm quà cho bồ một gói, ô mai ở đó nhất hạng.

Đứa nhỏ mang tới đưa cho tôi và Uyển Nhi mỗi đứa một ly nước đá đậu xanh bột lọc nước dừa. Tôi quây chiếc muỗng kêu leng keng như nổi vui mừng trong lòng tôi lúc đó. Uyển Nhi ngó tôi cười nói :

- Bồ ăn thử xem Nhi quảng cáo có đúng không?

Tôi cười, uống một ngụm nước và múc đậu xanh trong chiếc muỗng nhỏ ngậm để nghe nước dừa và chất ngọt của đậu xanh thấm qua đầu lưỡi. Quả thật là ngon. Hơn cả xe nước đá của người đàn bà bán trước cửa trường tôi dưới tỉnh.

Tôi nói với Uyển Nhi :

- Ngon tuyệt. Nhi quảng cáo không sai tí nào.

- Thật hả?

Tôi thấy mặt con nhỏ đỏ lên, vẻ vui mừng sung sướng làm gương mặt rạng rỡ, hồng hào thêm. Con nhỏ có nước da làm người khác muốn cắn một cái.

- Không khen để lấy lòng bạn mới chứ?

Tôi cười :

- Thề đứt râu con kiến đấy.

Hai đứa phá ra cười. Uyển Nhi cũng quây chiếc muống leng keng một cách vui thú. Hai đứa như bị chìm ngập trong đám đông. Tiếng cười đùa, tiếng gọi nhau í ới vang khắp khoảng đường dành riêng cho màu áo trắng.

Tôi vừa ngậm từng muống đậu xanh ngọt lịm, mát lạnh vừa ngược nhìn hàng cây phía bên kia đường. Trong một thoáng tôi nghe có tiếng ve kêu. Tôi tưởng mình nghe lầm nhưng khi tôi hỏi Uyển Nhi con nhỏ xác nhận điều đó đúng. Con đường này lúc nào nắng lên cũng có tiếng ve kêu. Tôi nhìn những chùm hoa vàng ở xa, rung rung trong nắng và bỗng nhớ hai câu thơ đã đọc được :

Lần đầu tôi ghé môi hôn

Những con ve nhỏ hết hồn kêu vang...

Tôi muốn sửa hai câu thơ ấy lại là :

Lần đầu tôi tới nơi đây

Những con ve nhỏ đầu ngày kêu vang...

Tôi cười thầm với ý nghĩ của mình. Trong một bức thư sắp viết cho Thục, chắc chắn tôi sẽ viết về ý nghĩ buồn cười này, và tả cảnh giờ chơi trước cửa trường, quảng cáo với Thục ông già Tàu có hàng nước đá trứ danh. Chắc con nhỏ tiếc, oai oái bảo mì phải ăn giùm ta một ly. Tôi cũng sẽ nói cho Thục biết tôi có người bạn mới thật dễ thương tên Uyển Nhi. Chắc con nhỏ cũng kêu ầm lên với cái tánh “ghen tuông” của nó. Nhưng tôi sẽ hứa với nó rằng: Thục ơi, dù có một nhỏ bạn nào dễ thương đến đâu, đáng yêu đến đâu ta sẽ hứa cũng không thương, không yêu bằng mì đâu. Mì là “người tình tuyệt vời” muôn thuở của ta mà. Tôi hình dung ra gương mặt, cái chớp mắt cảm động và nụ cười tươi rói của nhỏ Thục. Bây giờ nhớ lại buổi sáng đưa tôi ra bến xe mà tôi hãy còn nhớ Thục đến muốn khóc.

Uyển Nhi bỗng cào nhẹ tay tôi nói :

- Phiến biết không, ông thầy Văn của mình giờ tới tên là Đại. Nhưng người thì rất nhỏ con. Cận nặng đầu gần mười độ. Bởi thế tụi nó đặt là Đại mù. Ông ta dễ ợt, có giọng ngâm thơ thật mùi, không thua gì Hoàng Thơ trên Đài phát thanh đâu.

Tôi cười :

- Ổng ngâm... Phiến đồn Nhi đàn hả?

- Đủ thứ. Từ tiền chiến cho tới hiện đại, thơ cũ thơ mới, thơ tự do và cả thơ không tự do nữa.

Tôi cười :

- Vậy ông ta là tử thơ rồi.

Uyển Nhi cười :

- Cũng như ông thầy dạy sinh vật, ông ta là một tử thuốc. Đứa nào đau gì ông ta cũng bày thuốc vẽ toa như là một bác sĩ chính cống. Trong lớp có nhiều tử lắm. Tử thuốc, tử thơ... chỉ thiếu một ông có tử tiền thôi.

Con nhỏ Uyển Nhi nói chuyện cà tàng thật vui. Nó làm tôi cười luôn miệng. Nó bỗng nhớ ra cái chuyện gì cười phá lên :

- À, cái ông Đại mù mà diễn ngâm cái bài “Đi chùa Hương” của Nguyễn Nhược Pháp thì Phiến cười bò. Ông ta giả giọng và giả bộ một cô bé Bắc kỳ ngày xưa, mười lăm tuổi theo bố mẹ lên chùa và... si một văn nhân là nhất. Cả lớp cười bò ra thôi.

- Có tật thì hay có tài.

- Thật đấy. Ông Đại mù còn nhớ dai thậm tệ. Trong lớp đứa nào ông cũng biết tên không sai. Gặp ông ngoài đường thì chỉ có trốn thôi. Hôm nay ông gặp Phiến nhé, hai giờ sau ông nhớ tên và hai giờ sau tên của Phiến sẽ nằm trong trí nhớ ông.

- Ghê quá. Nếu lỡ đi chơi ngoài đường, đang ăn kem mà gặp ông thì sao?

- Đã bảo, chỉ chạy trốn.

Nghe Uyển Nhi nói về ông thầy Văn sắp học hai giờ sau mà tôi cũng nóng lòng muốn biết mặt. Hình như tôi đang mong có tiếng chuông reo trở vào lớp học. Trên vòm cây cao phía trên đầu, tôi vừa thấy tiếng chim kêu. Tiếng chim rộn rịp vui tươi như khung cảnh ngôi trường mới choáng ngợp tâm hồn và trước mặt tôi Uyển Nhi có phải là người bạn tốt của tôi không?

Con nhỏ vui vẻ hồn nhiên quá. Nó có vẻ khác với tôi mọi chuyện. Nó hay nói chuyện cà tàng, khô hài, nước da trắng hồng khác với nước da của tôi. Tóc ngắn kiểu con trai và khỏe mạnh đến độ tôi có cảm tưởng nếu giận nhau chuyện gì sau này nó nổi hứng “uýnh” tôi một cái thì tôi ngã chúi mũi chẳng chơi.

Uyển Nhi hỏi tôi :

- Phiến đã vào Sở thú chưa?

Ừ nhỉ. Sở thú. Hình như hồi còn bé lắm thì phải, tôi có được mẹ tôi cho đi chơi một lần, cũng trong dịp lên thăm dì Phương. Bây giờ tôi đâu còn nhớ gì nữa ngoài mấy con sấu dài da sần sùi thấy ghê, vẻ mặt hung dữ của con cạp, cái đuôi đẹp đầy màu sắc của một con công xòe màu. Bây giờ tôi biết trong đó có nhiều cây cỏ, những cây cổ thụ, những vườn hoa xinh xắn...

Tôi lắc đầu cười với Uyển Nhi. Con nhỏ nói :

- Hôm nào nghỉ mình chui rào vào trong đó chơi. Uyển Nhi và tụi nó đi hoài, toàn bằng một lối chui rào. Khỏi cần đi cửa chính.

Và nhỏ ấy kể những cuộc đột nhập Sở thú bằng lối chui rào đó một cách thích thú. Tự nhiên tôi cũng muốn lây cái tính nghịch ngợm của Uyển Nhi, mong một hôm nào có giờ nghỉ bất thành linh sẽ nhập bọn, chui rào vào Sở thú với Uyển Nhi. Nhưng để làm gì?

Tôi hỏi Nhi :

- Vào trong đó để làm gì, Nhi?

Uyển Nhi cười nhăn nhăn :

- Chắc chắn là không phải để xỉa răng cạp rồi. Mình vào trong ấy ngao du cho qua buổi học. Trong ấy có những loài cây trở hoa đẹp lắm. Bãi cỏ xanh mướt. Những con cá đủ màu nhón nhờ lội dưới cái hồ có cây cầu Lương Sơn Bá.

Tôi cười giòn :

- Để mơ làm Chúc Anh Đài hả?

- Mỗi đứa mơ một cách. Có đứa nằm vắt vẻo trên một nhánh cây mơ có bà phù thủy nào cỡi chổi bay ngang xốt đi. Và được một Hoàng tử tới cứu. Có đứa nằm trên cỏ mơ thành hoa, thành bướm. Mơ nhiều lắm. Mỗi đứa đều có một giấc mơ.

Tôi nói :

- Phiến sẽ mơ thành con dế mèn... phiêu lưu ký.

Nhưng có một trò chơi vui hơn những giấc mơ nhiều.

Và Uyển Nhi kể cho tôi nghe cách lượm đá núp rình ném vào những cặp tình nhân ngồi tình tự mùi mẫn dưới những lùm cây rậm rạp khuất ánh mà chỉ có những cô nàng học trò Trưng Vương chuyên chui rào mới khám phá ra. Uyển Nhi vừa kể lại thành tích vừa cười làm tôi cũng cười theo. Trò chơi này có vẻ hấp dẫn nhưng tôi không dám dự vào đâu.

Tôi hỏi :

- Lỡ người ta thấy rồi sao?

- Thấy cũng ráng vờ như không thấy. Sợ tụi này cười.

- Nhưng lớn rồi ai chơi đại vậy?
- Lớn gì. Chúng mình hãy còn bé hết đấy chứ.

Con nhỏ nói một câu ngon ơ làm tôi ngẩn ngơ. Ừ nhỉ, Uyển Nhi và tôi tại sao lại già? Phải thôi, còn bé. Tôi nhìn vào bên trong Sở thú. Qua một vòng rào dây kẽm gai và cây sống li ti xanh mượt lá tôi nhận ra con đường vắng ngắt bên trong. Con đường này chắc ít ai đi tới. Tôi không hiểu vòng rào kẽm gai như thế làm sao mà Uyển Nhi chui vào được? Nhưng tôi không hỏi... Trò chơi nào cũng dành cho sự khám phá. Tôi chẳng mong ước có một hôm nào được cùng Uyển Nhi nhập bọn đó sao?

Uyển Nhi trả tiền cho đứa trẻ con. Hai đứa băng qua đường. Bỗng có người gọi Uyển Nhi. Tôi và nó quay lại bắt gặp những khuôn mặt Trưng Vương đỏ ửng vì nắng. Những nụ cười tinh quái, những đôi mắt nheo nheo đầy ám hiệu, những sợi tóc mai ướt mồ hôi. Cả bọn kéo lại vây lấy Uyển Nhi.

- Đi đâu, tụi ta tìm mi này giờ quá sá?
- Rẽ bước sang ngang rồi hả?
- Có bồ mới rồi à?
- Cho ta de hồi nào vậy?

Uyển Nhi cười giòn dã giới thiệu tôi với mấy đứa bạn bu quanh. Trong đám đó có một đứa ngồi kế bên Uyển Nhi, nghĩa là cùng bàn với tôi. Nhỏ tên Thanh Trà. Tôi mê cái tên này ngay. Sao tụi nó đứa nào cũng có cái tên nghe hay thậm tệ. Tôi được biết thêm những đứa như: Sơn Ca, Tưởng Phố, Hồng Mai, Kim Uất. Tụi nó cũng làm quen với tôi ngay bằng lời chào, bằng những nụ cười, bằng những cái nheo mắt đầy hứa hẹn.

Thanh Trà bảo :

- Bồ ngồi đầu bàn đây mà. Thế chỗ con Cúc Hoa chuyển trường theo bố mẹ lên Đà Lạt rồi.

Sơn Ca cầm tay tôi :

- Bồ ở đâu tới nhập tịch vào Trưng Vương vậy?
- Lê Ngọc Hân

Kim Uất nheo mắt :

- Lê Ngọc Hân ở chỗ mô?
- Mỹ Tho.

Tưởng Phố cười :

- Đố Kim Uất biết Mỹ Tho ở đâu?
- Dễ ợt, Mỹ Tho... ở trên tấm bản đồ đó.

Cả bọn cười ầm ĩ. Hồng Mai ngậy thơ con cá vàng :

- Phải Mỹ Tho có lúc gọi là Định Tường không?
- Đúng rồi. Sao Hồng Mai giỏi rứa? Mai mốt thi trắc nghiệm chắc đậu.
- Vậy ta biết Định Tường rồi.

Sơn Ca hỏi tôi :

- Sao bồ bỏ Lê Ngọc Hân mà nhập tịch Trừng Vịt?
- Ngọc Hân theo vua Quang Trung đi rồi nên bồ bỏ là phải.

Uyển Nhi đáp thế tôi :

- Bồ ấy có lý do riêng.
- Mình là bạn... nha. Cấm đứa nào bắt bồ lẻ với nhỏ Phiến đấy.

Uyển Nhi la lên :

- Phiến là của riêng ta.

Thanh Trà cười :

- Hai tên này “mê” nhau hồi nào mà nhanh vậy?
- Hai tên bị “tiếng sét ái tình” đánh gãy răng kênh rồi.
- Bồ Nhi có. Ta vừa khám phá ra nhỏ có tới hai chiếc răng khểnh lận.

Uyển Nhi cười to :

- Vậy nhường cho mi một chiếc.

Tôi được đám bạn mới bao vây. Chúng nó hỏi tôi đủ thứ chuyện. Có đứa còn cù cho tôi cười nữa, vì thấy tôi ít cười. Tiếng chuông bắt ngờ reo vang. Cả bọn nhao nhao chạy vào cửa. Tôi thấy con đường đột nhiên như bừng sáng, bung ra bởi làn sóng áo trắng đổ dồn về phía cổng.

Uyển Nhi ghé vào tai tôi cười khúc khích :

- Hôm nay Phiến ra mắt ông Đại mù nhé. Vòi ổng ngâm “Đi chùa Hương” nhé.

Và uyển Nhi cặp tay tôi đi giữa đám đông vào trường. Nhỏ ấy còn hát nho nhỏ :

Hôm nay đi chùa Hương

Hoa cỏ mờ hơi sương

Cùng thầy me em dậy

Em vẫn đầu soi gương...

Hai giờ Văn của ông Đại mù qua nhanh trong tiếng cười ầm ĩ của lớp học. Đến nỗi bà Giám thị phải tạt ngang qua ghé vào. Nhưng khi thấy thầy đồng lõa với học trò, bà ấy chỉ đảo đôi mắt sắc như dao rồi đi. Tuy nhiên cả bọn cũng dè dặt không dám cười đùa ầm ĩ nữa.

Tiếng chuông reo cắt đứt buổi học. Tôi với Uyển Nhi sánh bước ra đường. Nắng chang chang trên màu lá, chói mắt một chút. Đứa nào cũng đỏ ửng như uống rượu. Tôi như vừa uống chanh Rhum.

Uyển Nhi hỏi :

- Phiến về bằng gì? Tôi lóng ngóng nhìn ra cửa trường.
- Chắc là có xe nhà tới đón.
- Xe hơi?

Tôi lưỡng lự rồi gật nhẹ đầu. Uyển Nhi trố mắt hỏi :

- Nhà giàu quá ta?

Tôi chống chế :

- Có phải của Phiến đâu. Của dì Phiến mà, Phiến đi chung với nhỏ em.
- Nhỏ ấy hách nhỉ?
- Nó thương Phiến lắm.

- Trong lớp mình có hai ba nhỏ có xe nhà tới đón. Nhỏ Sơn Ca là một. Mấy đứa kia Uyển Nhi không chơi. Tụi nó hách lắm.

Tôi cười :

- Đi xe hơi có gì đâu mà hách?

- Thế mà tụi nó hách mới buồn cười chứ. Mặt đứa nào cũng kên kên lên. Chỉ có nhỏ Sơn Ca là hiền. Nhỏ ấy tốt lắm. Nhà thật giàu mà cũng thật hiền.

- Cái tên nghe bắt mê. Nhỏ Kim Uất nữa. Uyển Nhi tên cũng đẹp. Thanh Trà cũng xinh xắn như... quả Thanh Trà. Chỉ có Phiến là nhà quê.

- Phiến dễ thương ghê nơi chứ. Phiến có nước da làm người ta bắt mê.

- Da cột nhà cháy?

- Trái rắm, sắp chín. Nước da khỏe mạnh. Nước da thu hút.

- Thế mà Phiến gầy, chả có vẻ... thể thao chút nào.

- Gầy như vậy đâu có sao. Gầy cho mấy chàng thi sĩ gốc me làm thơ ca tụng Trứng Vịt chứ.

Mấy nhỏ kia cũng vậy quanh tôi nói chuyện như là không muốn về. Sơn Ca đi xe nhà, còn lại là xe đạp hoặc xe Honda. Tôi thấy Thư vậy tôi từ trong xe, dưới một bóng mát. Uyển Nhi cũng ngó thấy. Nhỏ bảo tôi :

- Kìa. Phiến có người gọi.

- Nhỏ em họ đó.

Tôi chào mấy nhỏ bạn mới. Uyển Nhi theo tôi băng qua đường, tới chỗ xe đậu mới chịu để tôi lên xe. Tôi cười với Uyển Nhi một nụ cười thật tươi. Nhỏ ấy giơ tay vẫy tôi và hẹn buổi học ngày mai. Thư đóng cửa xe. Bác tài xé cho xe chạy. Con đường Nguyễn Bình Khiêm rợp trong màu áo trắng Trung Vương. Những tốp đi với nhau xe đạp hoặc xe gắn máy. Tiếng cười đùa âm ỉ với nhiều giọng nói, nhiều nét mặt. Con đường nhiều bóng mát nhưng cũng óng ánh màu nắng.

Thư mặc đồng phục của trường. Chiếc rổp xanh đậm gấp nhiều pli. Áo sơ mi ngắn tay trắng, tên thêu chỉ xanh nơi ngực áo. Nhỏ cười hỏi tôi :

- Sao chị Phiến, vui chứ?

Tôi nói :

- Vui lắm. Có mấy đứa bạn mới rất dễ thương.

- Chúng nó có... ăn hiếp chị không?

- Không. Tụi nó làm quen với chị, thật vui.

- Mấy nhỏ vậy lấy chị lúc này đó hả?

- Đó. Nhỏ Uyển Nhi theo chị sang đường.

Thư dúm cho tôi một cái kem ốc. Tôi cười, thoáng ngạc nhiên nhưng cũng cầm lấy. Hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện. Kem làm răng tôi mát tê. Xe có máy lạnh nên cửa kính quây kín. Tôi chỉ thấy bóng nắng chói chang trên đường khi xe quẹo vào con đường lớn. Không hiểu sao khi ngồi trên một chiếc xe như vậy tôi lại bối rối, ngượng ngập trước đám bạn mới.

Tôi hỏi Thư :

- Về nhà hả?

- Ghé trường đón nhóc Huy.

Trường của Huy nằm trên đường Cường Để cạnh Văn Khoa và Dược. Ngôi trường đúng như tên gọi của nó, có thật nhiều cây trồng làm mẫu. Tôi thấy Huy băng qua đường, Huy cầm trong tay cái cây con đang ươm trong cái giò lá có phân. Huy định mở cửa sau lên, nhưng Thư quây kính hết :

- Mi ngồi băng trước. Con trai không chen vào chỗ con gái.

Và Thư quây kính lên. Huy tiu nghỉu mở cửa trước lên ngồi cạnh bác tài xế. Thư hỏi :

- Mi đem cái cây đó về làm gì vậy?

- Trồng.

- Tết... Marốc mới sống nổi.

- Nghề của Huy mà.

Thư chìa cho Huy cây kem. Nó sáng mắt chớp lấy và cười duyên :

- Chị Thư điệu quá ta. Đang khát nước có kem là nhất.

- Thương mi lắm mới để dành, không thì xơi hết rồi.

- Mai mốt cái cây này nó lớn, chị sẽ thấy khối anh chàng leo cây vào nhà mình.

Thư cười :

- À, triết lý. Biết rồi, nhà hiền triết Ai Cập.

Huy đỏ mặt im thin thít. Tôi mỉm cười vì sự đùa nghịch vô tư của chị em Thư. Như vậy là nổi

lo sợ của tôi trong ngày đầu vào ngôi trường mới đã trôi qua. Tôi vui mừng nhận thấy trong sự thay đổi của mình ngấm ngấm mang chút hạnh phúc. Ít nhất, tôi cũng đã ra khỏi nhà của dưỡng Tư, ra khỏi nỗi bất hạnh của đứa con gái không cha. Tôi không bằng lòng với hiện tại của tôi đâu, nhưng dù sao sống với dì Phương, tôi cũng thấy một đời sống thoải mái hơn, tôi đã tin tưởng vào việc học của mình. Tôi sẽ không bỏ dở nó nửa chừng. Tôi bắt đầu nuôi hy vọng. Tôi biết cuộc đời tôi bắt đầu từ phút này, tương lai nằm trong tay tôi. Tôi có đánh mất nó không là do sức chịu đựng và sự khôn khéo nơi mình. Không ai mang tương lai tươi đẹp cho mình cả, nhất là tôi, một đứa con gái nghèo khổ bất hạnh, tôi phải tự làm lấy đời tôi bằng một chút may mắn nào đó còn có được trong đời.

- Chị được xếp ngồi ở đâu?

- Đầu bàn thứ hai, may quá, chỉ sợ mình ngồi sau chót.

Và tôi kể lại cho Thư nghe chuyện ông thầy Văn. Con nhỏ cũng cười bò. Tôi hình dung lại những gương mặt bạn bè mới. Những Uyên Nhi, Thanh Trà, Sơn Ca, Hồng Mai, Kim Uất, Tường Phố. Tôi thấy nôn nóng buổi học ngày mai.

Về tới nhà tôi nhận ngay ra sự khác lạ, dây rào được cắt xén gọn ghẽ, bằng phẳng. Mùi lá cỏ bị dập gãy lẫn với mùi đất ẩm mới tưới nồng nàn quá. Dưỡng Quý cũng đã về. Mỗi đứa vào phòng của mình. Nghỉ một chút được chị Cúc gọi ra ăn cơm.

Bữa cơm hôm nay có đủ mặt mọi người. Dưỡng Quý, dì Phương, Thư, Huy và tôi. Bác tài xế đã về nhà chiều mới trở lại. Tôi mời dưỡng Quý và dì Phương ăn cơm, dưỡng cười hỏi tôi :

- Đi học vui không?

Tôi đáp :

- Dạ vui.

- Có gì trở ngại cho dưỡng biết nhé.

Tôi gật nhẹ. Dì Phương cũng hỏi thăm tôi qua loa, rồi mọi người bắt đầu ăn. Bữa ăn thật lặng lẽ. Tôi thôi trước nhất và bỏ về phòng.

Một lúc, Thư vào. Nó ngồi cạnh tôi, nói :

- Ông bà cãi nhau.

Tôi ngạc nhiên :

- Lúc này chị đâu thấy gì?

- Ngấm ngấm đó. Bây giờ đang cãi nhau kịch liệt trong phòng riêng.

- Chuyện gì nhỉ?

- Có trời mà biết được.

Tôi hỏi :

- Có nghiêm trọng không?

- Bao giờ cãi nhau cũng nghiêm trọng hết.

- Dưỡng có hay đánh dì?

- Ít lắm. Gần như không có. Chỉ cãi nhau rồi mạnh ai nấy bỏ đi.

- Cãi nhau thì buồn quá.

Thu rơm rớm nước mắt :

- Mỗi lần cãi nhau ông bà bỏ đi. Thư và nhóc Huy ở nhà buồn muốn chết. Sau đó hai đứa cũng tìm cách ra khỏi nhà luôn. Ngôi nhà mệnh mông này chỉ còn một mình chị Cúc.

Tôi cũng đã từng chứng kiến những trận cãi nhau của dưỡng Tư và mẹ tôi. Mỗi lần uống rượu say, dưỡng Tư lè nhè chửi bới, đánh đập mẹ tôi, xung quanh đó là những đứa em kêu khóc. Tôi không khóc nhưng trí óc lơ lảo như không thuộc về mình nữa. Tôi nắm một xó hay bỏ chạy tới nhà Thục. Chỉ khi đó tôi muốn khóc, khóc ngon lành với Thục.

- Thư sợ lấy chồng, lấy chồng hay cãi nhau quá.

Tôi cười :

- Thật không?
- Thật. Bởi thế nên Thư không thềm có bồ.

Tôi không nghe tiếng cãi nhau của dì Phương và dượng Quý. Nhưng lúc sau tôi thấy dượng hối hả lái xe đi. Thư đứng ở cửa sổ và nói :

- Ông đi ít nhất là hai ngày mới về.
 - Lần nào cũng vậy sao?
 - Có khi cả tuần lễ. Không biết đi đâu. Má phải đi tới những nơi quen biết tìm. Không gặp.
- Cuối cùng mới nhận được điện tín của ông ở tận... Đà Lạt, báo tin sắp về mới buồn cười.

Tôi cười hỏi Thư.

- Mỗi lần cãi nhau Thư theo phe nào?
- Thư trung lập. Không theo ba mà cũng không theo má.
- Nhóc Huy?
- Nó trầm ngâm. Có trời mới biết nó nghĩ gì. Nhà hiền triết Ai Cập mà chị.
- Chị cũng sợ cãi nhau lắm. Sau này nếu có chồng chị sẽ nhất định không cãi nhau.
- Biết đâu sao này lấy chồng chị sẽ trở thành một bà chằn lửa?

Thư cười, tôi cũng cười. Ừ biết đâu đó. Con gái có chồng là thay đổi hoàn toàn. Tôi không thể hình dung ra tôi ở ngày mai ấy. Nhưng câu nói của Thư làm tôi thấy xao xuyến một chút.

Thư chép miệng :

- Buồn quá.
- Ngủ một giấc, thức dậy sẽ quên hết.
- Chị có thích đi bơi ở hồ tắm không?
- Trời ơi, chi mà đi bơi? Phơi nước da như thế này cho người ngăm, kỳ chết.

Thư vung tay :

- Nhiều đứa mê nước da như chị lắm.
- Nhưng chị chưa bơi ở hồ tắm bao giờ, làm sao dám? Mắc cỡ chết.
- Nhưng sẽ quen.
- Chị không quen nổi đâu.
- Đi một mình Thư cũng chán lắm.
- Chị đến đó chơi thôi nhé, nhìn Thư bơi. Cho chị đứng trên bờ.

Thư cười khanh khách, nó lắc đầu :

- Như vậy thà chị đừng đi còn hơn.
- Thôi ngủ một giấc đi, dậy sẽ tỉnh. Bây giờ chỉ mới là buổi trưa.
- Chị làm gì?
- Cũng thử ngủ một chút. Hay soạn bài.
- Em nằm đây với chị.

Con nhỏ nhảy lên giường tôi và bắt tôi nằm cạnh nó. Bây giờ tôi thấy Thư như đứa trẻ con. Gương mặt Thư trong lúc nằm nhìn lên trần nhà, trông hồn nhiên và trong sáng làm sao. Tôi thấy thương nó và không hiểu mình phải làm gì. Một lúc Thư ngủ thiếp đi trong một giấc ngủ dễ dàng. Tôi rón rén trở dậy, vào phòng rửa mặt và tới ngồi trước bàn học. Nhưng tôi không học được chữ nào. Mắt tôi dán chặt cùng ánh nắng ngoài vườn. Những chùm hoa đỏ trên màu xanh cây trước con đường ngang nhà. Tiếng chim tíu tít trong các khóm cây trong vườn. Dây rào mới cắt tỉa bằng phẳng. Tôi nghĩ lung tung chuyện cãi vã của vợ chồng dì Phương. Hai ông bà coi hạnh phúc vậy mà cũng có lúc cãi nhau ư? Tôi tưởng chỉ ở những gia đình túng thiếu, lo

lắng về sinh kế mới thường xảy ra chuyện cãi nhau giữa hai vợ chồng. Như gia đình của mẹ tôi đó. Tôi đã sống trong không khí nặng nề và nhìn xem thảm kịch ấy thường xuyên. Mẹ tôi bây giờ ra sao? Tôi đã viết hai lá thư về cho mẹ tôi và chờ đợi thư trả lời. Có thể bà không có thì giờ để trả lời thư. Hoặc cũng không có gì để nói thêm. Coi như tôi đã ở yên trong một nơi chốn mà mẹ tôi mong ước. Và ở đó, bà vô cùng yên tâm. Tôi đã là con chim rời khỏi tổ. Tôi muốn khóc khi nhớ đến mẹ tôi và những gì bà phải chịu đựng thêm trong ngôi nhà đó. Nhưng tôi biết mẹ tôi không khổ như tôi. Ít nhất, bà cũng đã chọn lựa, và bà có những đứa con để thương yêu. Dưới mắt bà tôi đã lớn. Nhưng một đứa con gái chưa chồng dù bao nhiêu tuổi vẫn không thể là người lớn nếu sống xa mẹ. Nhưng như thế mà tôi đã lớn phải lớn thêm.

Có lẽ dì Phương đã ngủ trưa. Ngôi nhà vắng vẻ quá. Không một tiếng động nào. Không một bước chân. Mỗi người ở trong phòng riêng của mình. Quái lạ, trưa nay tôi không buồn ngủ. Nếu ngay bây giờ tôi có thể ngủ được, chắc sau đó sẽ có một buổi chiều yên tĩnh, thoải mái hơn, đến với tôi. Nhỏ Phiến ạ, cái đau của mi đó, đừng bắt nó vất vả nhiều kéo uống thuốc không kịp.

Tôi bỏ đi ra ngoài. Vườn cây có những khoảng bóng mát. Tôi đi dạo qua các khoảng cây nghe những chiếc lá đung đưa nhẹ nhàng và nghe những bước chân mình vang trên sỏi. Những con ve ở trên cây cao bên ngoài con đường kêu râm ran, một âm thanh buồn rười rượi với một buổi chiều sắp tới. Những chiếc hoa đỏ nở bung cánh phôi mình trong nắng báo hiệu mùa hè sắp tới rồi chăng? Tôi ngược nhìn lên một trái phong đu theo gió cuốn lên trời, hay dạt về phía xa mất hút. Bóng tôi ngã trên mặt cỏ mịn, tôi muốn nằm ở đây, dưới những bóng lá để nhớ tưởng những buổi trưa trong vườn nhà dượng Tư, cây trứng gà sai trái chín và cho bóng mát lớn quanh chiếc võng kéo kẹt của tôi. Ôi hình bóng ấy êm dịu quá. Bây giờ tôi mới biết những cái đó trong tay mình sắp sửa trở thành nỗi nhớ tiếc khôn nguôi.

Huy đi ra từ lúc nào. Nó hỏi tôi từ phía sau lưng làm cho tôi giật mình :

- Chị Phiến không ngủ trưa à?

Tôi quay lại cười :

- Chị ít ngủ trưa.

- Bà Thư thì trưa nào cũng đánh một giấc tới chiều.

- Ngủ một chút cũng tốt. Không ngủ được chị mới đi loanh quanh ngoài vườn.

- Huy cũng chịu. Không ngủ được. Bây giờ có thể chui vào ciné nhỉ?

- Sao không? Huy có quyền mà.

- Đi một mình chán ngấy. Nhiều khi lằm lũi vào rạp mới hay phim này mình xem rồi. Đành nằm ngủ khoèo bù lại tiền mua vé.

Tôi cười :

- Dẹp bớt cái tánh đãng trí đi.

- Vẫn cứ quên luôn.

- Chị muốn quên nhiều thứ mà vẫn cứ nhớ. Phải đối được với Huy thì thú vị biết mấy.

Huy cười cười cười, nó đu quanh một thân cây. Cặp mắt kiếng của nó nặng quá, có những đường vòng trông đến nhức đầu, làm tôi nhớ đến đôi mắt sắp sửa mang kiếng của tôi. Trời ạ, nếu tôi mang kiếng cận vào lớp chắc rùng rợn lắm. Không thể đoán nổi chuyện gì sẽ xảy ra với những đứa bạn mới cùng lớp. Tự nhiên bây giờ tôi nhớ con nhỏ Uyên Nhi. Con nhỏ nói chuyện vui đáo để.

- Bà Thư có rủ chị đi tắm ở hồ tắm không?

- Có.

- Chị đi không?

- Không, mắc cỡ chết được. Chị chưa tắm ở hồ tắm bao giờ. Cứ tưởng tượng trước con mắt bao nhiêu người nhìn mình. Chao ơi là rùng rợn, nổi da gà.

- Huy cũng ghét cái trò đó.

- Chị không ghét nhưng cũng không ham. Chị... trung dung.

- Bộ tắm ở nhà không được sao phải tới những nơi đó. Hồ tắm dơ bẩn đủ thứ vi trùng của đủ thứ hạng người. Nhớ ngày xưa bà Thư mới đi bơi lần đầu bị sưng hai con mắt đỏ au phải nhỏ thuốc cả tuần lễ mới khỏi. Tưởng đâu bà ấy bị mù luôn rồi chớ.

Huy nói xong cười dòn. Nó đá một viên sỏi lăn vào bãi cỏ. Tôi không công kích như Huy, nhưng chắc chắn còn lâu lắm tôi mới dám nghĩ rằng mình cũng có thể phơi mình trên bờ hồ tắm trước bao nhiêu con mắt người lạ sẵn sàng nhìn mình. Tôi vẫn là con nhỏ nhà quê, nhút nhát và run lẩy bẩy trước người lạ như con chim sẻ trước đôi mắt loài rắn lục.

- Ba má Huy cãi nhau hồi trưa, chị hay không?

- Có. Thư có cho chị biết.

- Tại sao lại cãi nhau, chị nhỉ?

- Không lẽ... đập nhau à?

- Thà như vậy còn hơn cãi nhau. Chán đời. Huy ghét cãi nhau.

- Rồi Huy sẽ cãi nhau.

- Không bao giờ. Nhất là với con gái. Im lặng là chiến thắng, chỉ những người nào nói nhiều mới thua.

- À, triết lý.

- Không phải triết lý nhưng cũng gần như vậy.

Tôi hỏi Huy cùng một câu hỏi với Thư :

- Huy về phe ai?

- Về phe ba. Đúng hơn, bao giờ đàn ông cũng có lý.

Tôi cười :

- Nói thế coi chừng ế vợ đấy nhé, ông hiền triết.

Huy cười, nheo mắt :

- Chả ngán. Tại đàn bà nên mới có chiến tranh.

- Trời ạ. Ăn nói chi mà ấu tả vậy cậu bé?

- Chị nghĩ xem. À quên, chị là đàn bà, chị phải bênh vực thế giới của mình.

- Không lẽ chị cãi nhau với Huy?

Huy ngập ngừng đỏ mặt và cười. Tôi ngồi xuống bãi cỏ, nhưng không biết làm gì hơn là bó gối nhìn ra đường. Huy đi lại phía trước mặt tôi. Nó cười hỏi :

- Phải chi có cốc kem bây giờ thì ngon tuyệt.

- Chị cũng đang khát nước. Nếu có một ly chanh Rhum thì tuyệt.

- Ra phố?

- Điên. Đi giữa trưa vậy sao?

- Ăn nhằm gì. Người ta vẫn đi, nhưng có ai điên đâu.

- Điên cho cái ý nghĩ của mình kìa.

Một người vừa dừng xe lại trước cổng nhà cắt đứt chuyện giữa tôi và Huy. Tôi hơi ngạc nhiên trước vẻ quen thuộc của người đó và tôi hơi hốt hoảng khi nhận ra anh chàng Trâm, bạn của Thư. Tôi chỉ Huy xem. Nó nói :

- Cái anh chàng này trưa nắng mò tới nhà người ta làm gì? Điên chẳng?

Tôi cười :

- Mới mát thôi.

- Mở cổng không?

- Anh ta thấy mình rồi. Không mở cổng là mất lịch sự.

- Chị mở đi.
- Huy mở.
- Bảo bà Thư đi vắng nhé?
- Tùy Huy. Chị không biết.

Huy tiến ra mở cổng cho anh chàng có cái tên con gái đó. Trâm dắt xe vào tìm chỗ dựng. Huy nói nhỏ với tôi :

- Anh chàng trở chứng, không hỏi bà Thư mà hỏi chị.
- Hỏi chị làm gì?
- Ai biết.

Huy cười tinh nghịch rồi lên vào nhà. Tôi không kịp bảo Huy đánh thức Thư dậy tiếp Trâm. Trâm hơi gần khi thản nhiên tiến tới trước mặt tôi, hỏi :

- Phiến không ngủ trưa sao?

Tôi hơi bực vì thái độ của Trâm nên xẵng giọng :

- Không.

Nhưng hình như Trâm không để ý vẻ mặt của tôi, anh chàng cười :

- Thơ thẩn ngoài vườn thích nhỉ?

Tôi đứng lên khoát tay, nói :

- Thư nó ngủ, để tôi vào đánh thức Thư dậy.

Nhưng Trâm thản nhiên :

- Để Thư ngủ.
- Thế Trâm tới đây làm gì mà không cho gọi Thư dậy?

Tôi cúi kính gọi Trâm bằng tên thay vì phải gọi là “anh” như thường lệ. Đó là phép lịch sự. Nguyên tắc, Trâm là bạn Thư, Trâm phải gọi tôi bằng “chị” mới phải. Không ngờ bị tôi gọi bằng tên, Trâm đâm ra lúng túng không biết nên trả lời tôi qua cách xưng hô như thế nào. Nhưng rồi, anh chàng cũng gọi tôi bằng tên như cũ.

- Tôi có làm phiền gì Phiến không?
- Không biết. Nhưng Trâm đến thì vào nhà nói chuyện với Thư. Tôi nghĩ thế.
- Nhưng Thư ngủ?
- Thì tôi kêu dậy.

- Cô bé ấy khó tính, bị kêu dậy sẽ có cái mặt bánh bao chiều. Tôi nói chuyện với Phiến cũng được chứ?

- Có quan trọng không?

Trâm hơi nhăn mặt. Tôi thích như vậy. Và không hiểu sao tôi cũng muốn chọc tức anh chàng này thêm nữa.

Trâm nói, vẻ phân trần :

- Có gì quan trọng đâu. Bình thường tôi vẫn tới đây chơi, nói chuyện với Thư. Hôm nọ gặp Phiến đi cùng với Thư trên phố, chúng ta quen nhau. Bữa nay ghé nhà chơi, nếu không có Thư thì tôi nói chuyện với Phiến. Tự nhiên vậy thôi.

Tôi nổi sùng muốn gây với Trâm một trận. Nhưng chợt dằn ngay. Tôi ngại dì Phương sẽ nhìn thấy tôi ở ngoài này nói chuyện với người ta.

Tôi cười cười :

- Vậy mời Trâm vào nhà.

Trâm theo tôi vào phòng khách. Tôi lấy lý do đi rót nước để đánh thức Thư dậy.

Con nhỏ còn ngái ngủ nên hỏi một câu làm tôi ngạc nhiên :

- Trâm nào?
 - Trâm, bạn của Thư chứ ai vào đây?
 - Anh chàng ấy đến làm gì giờ này? Chị bảo Thư hãy còn đang ngủ.
 - Nhưng chả lẽ Thư để người ta “ngồi đồng” ngoài đó à? Chị đâu biết gì mà nói?
- Thư ôm cái gối dài mỉm cười, rồi quay vào tường nói với lại :
- Anh chàng mất chị rồi.

Và con nhỏ làm như ngủ tiếp. Tức thật. Tôi đành phải mang tách nước ra để lên bàn với cái mặt đưa đám.

Anh chàng cười :

- Cảm ơn Phiến. Tôi uống tách nước này chắc cháy ruột.
- Xin lỗi. Tôi quên lấy cho Trâm một ly nước mát.
- Nước mát cũng cháy ruột luôn.
- Sao thế?

Bởi người có ý đả khách đang bốc lửa.

Tôi bật cười vì lời pha trò của Trâm.

- Tôi nguội ngắt. Chả có tí lửa nào đâu.
- Phiến giận tôi?
- Có gì đâu mà giận. Chút nữa Thư ra tới tha hồ mà nói chuyện.

Hình như anh chàng không thèm để ý thái độ của tôi. Trâm ngồi ngả người trên ghế với điều thuốc nhả khói dụi dụi hỏi :

- Đi học vui không?
- Vui.
- Trường đó có nhiều cô gái đẹp và nghịch lắm.

Tôi đáp nhát gừng với Trâm. Cụt hứng, anh chàng cũng im lặng, ngó lên trần nhà như đang nghiên cứu một cái gì chăm chú ghê lắm. Tôi cười thầm, có cái gì hay trên đó mà ngó. Tôi cũng im lặng, và gương mặt tôi lúc đó trông buồn cười lắm thì phải?

Tôi đang mong nhỏ Thư bước ra tiếp chuyện với Trâm để tôi được thanh thoi lăn ra giường hay chạy đi tắm. Tôi lo sợ con nhỏ đó ngủ lại thì không biết đối xử với anh chàng này ra sao. Tôi lo sợ dì Phương tình cờ đi ra bắt gặp. Tôi không muốn cho dì hiểu lầm về tôi. Một lúc, có lẽ thấy sự im lặng kéo dài có vẻ nặng nề quá. Trâm kiếm chuyện để nói :

Tôi biết Phiến đang bực mình.

- Hình như vậy.
- Tại tôi?
- Tùy. Trâm muốn hiểu sao thì hiểu.
- Tôi ngạc nhiên ghê gớm. Hôm gặp nhau trên phố Phiến đâu có thái độ như vậy.
- Tụi bạn bảo tôi là con nhỏ mát đây.

Trâm cười, tôi hỏi :

- Trâm không tin?
- Không.
- Vậy thì tôi như thế nào?
- Phiến không thích tôi. Và tôi biết vì sao rồi.

Câu nói của Trâm mang một âm điệu nào đó làm tôi cảm thấy có một nỗi buồn tràn ngập trong hồn anh chàng. Bất giác tôi thấy mình vô lý trước Trâm. Nhưng tánh tôi vốn vậy không thay đổi được. Tôi vốn độc đoán trong tình cảm. Tôi vẫn nghĩ là Trâm yêu Thư, tình yêu ấy

phải vững bền với hai người, ít nhất với người con trai. Tôi đã làm Trâm chuyển hướng tình cảm của mình? Tôi ghét Trâm vì lẽ đó ư? Tại sao tôi cứ thích người ta một mực chung thủy với nhau nếu có điều gì đó không hợp với nhau được nữa?

Đột ngột tôi hỏi Trâm :

- Sao Trâm bảo không phải tới tìm Thư?

- Tại Thư còn ngủ.

- Không phải như thế. Trâm ngại biện. Trâm có ý định ấy từ ngoài cổng, lúc chưa biết Thư còn ngủ.

Trâm ấp úng ngó tôi. Đôi mắt của người con trai này có cái gì dối trá chứ không phải là một đôi mắt cuốn hút người ta. Tôi cười giòn :

- Tôi là chị của Thư.

- Nhưng Phiến nhỏ tuổi hơn tôi là chắc.

Bất ngờ tôi nghe tiếng xe gắn máy nổ giòn và nhìn thấy Thư phóng xe ra cổng. Tôi nhìn thấy nhưng không biết cách nào gọi Thư lại. Tôi đoán là Thư đi bơi ở hồ tắm. Nhưng có trời mới hiểu nổi là con nhỏ nghĩ gì trong lúc này.

- Thư đi rồi.

Tôi nói và nhìn xem thái độ của Trâm. Trâm nói thản nhiên :

- Cô bé ấy vẫn thế. Nhiều khi thấy tôi tới cô bé ấy bỏ đi. Cũng có khi vui vẻ bắt tôi ngồi lại nói chuyện. Rất vui vẻ nữa là khác. Nếu người nào bị mất dây thì người đó là Thư chứ không phải Phiến.

Tôi cười :

- Những khi Thư bỏ đi Trâm làm gì?

- Tôi đi về.

- Không giận Thư?

- Không. Hôm gặp Phiến cùng đi với Thư dưới phố, trước đó tôi đã có ý định giận Thư vì tôi tới chơi mà Thư cũng bỏ đi đâu mất biệt.

Tôi nói, hơi cay đắng :

- Kể ra Trâm cũng chịu khó.

- Sá gì. Còn trẻ con.

Có lẽ tôi phải thay đổi thái độ với anh chàng này mất. Tôi bỗng dâm ra gờm gờm Trâm. Có thật Trâm không như tôi tưởng? Giữa lúc đó, Trâm cười nói rất thản nhiên :

- Tôi cũng không giận Phiến.

- Tôi không trẻ con như Trâm nghĩ đâu nhé.

- Dĩ nhiên. Phiến khác xa Thư chứ. Tôi thấy Phiến có gì là lạ hay hay.

Tôi đỏ mặt. Dù sao Trâm cũng làm tôi bót giận, bót bực tức với thái độ gần như ngang nhiên, gàn dở của anh chàng. Tôi chỉ bối rối tại sao Thư đột ngột bỏ đi trong khi biết có Trâm ở đây và tôi là kẻ bắt buộc phải tiếp chuyện dùm Thư. Con nhỏ cà tàng thật.

- Bây giờ Thư đi rồi.

Trâm dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn :

- Tôi về. Nếu Phiến cho là tôi chỉ được tiếp chuyện với Thư.

Tôi hơi tội nghiệp Trâm nhưng cũng đứng lên nói :

- Thôi, hôm khác có Thư ở nhà mời Trâm tới chơi.

- Cám ơn Phiến.

Và Trâm cười. Nụ cười thật tươi không biểu lộ chút hờn giận nào rồi ra lấy xe, nổ máy, thản

nhiên ra về. Trâm làm tôi chột dạ. Cái anh chàng này lạ kỳ quá. Nếu một đứa con trai khác bị tôi đối xử như vậy hay Thư đối xử như vậy chắc đã dùng dùng nổi giận. Tôi bực bội xua đuổi hình ảnh Trâm ra khỏi đầu óc mình. Cần quái gì phải chú ý đến một người con trai có cái khác với những người con trai kia chứ? Có thể anh chàng này cũng mát dây thì sao?

Huy đi ra hỏi :

- Anh chàng kỳ đà ấy về rồi à?

Về rồi. Thản nhiên về mới ly kỳ chứ.

Huy cười :

- Anh chàng ấy ly kỳ lắm. Bây giờ chị mới biết?

- Chị mới quen anh ta mà.

- Kép độc của bà Thư đấy chị ạ.

- Không có đâu. Anh chàng ấy Thư nó đâu để ý tới. Thư nó không có bồ.

- Trời mới biết.

Tôi cười :

- Nếu bây giờ có ai lột mắt kiếng của Huy, Huy có thấy đường không?

- Thấy chứ. Nhưng ở xa không thấy rõ. Ở gần thấy mờ mờ. Cận chứ đâu có bị mù.

- Coi chừng Thư nó lột mắt kiếng Huy đấy. Huy cười khúc khích, chị Cúc vào nói dì Phương gọi Huy nên câu chuyện dừng lại giữa chừng. Tôi nhìn nó đi theo chị Cúc ra ngoài thăm hỏi mình, có chuyện gì đấy nhỉ ?

Chương 4

Tôi không ngờ Thường tới trong buổi chiều chủ nhật này. Dù trước đó, Thường có nói rằng sẽ tới dù cho tôi có đi vắng. Tôi mở cổng cho Thường vào. Anh cười với tôi và nói như reo trong lúc tìm chỗ dựng xe :

- May mắn làm sao. Tưởng lại phải thui thủi ra về vì Phiến đi vắng.

Tôi muốn xoa mái tóc của mình xuống hết sức nhưng ngại phải đưa tay lên, nên cứ để tóc cột cao với một sợi dây thun. Tôi đang học bài mà. Và chiều hôm nay trời nóng như thể là mùa mưa sắp sửa tới.

Tôi nhẹ áp hai bàn tay che cái gáy của mình, và cười với Thường

- Người ta siêng năng lắm chứ bộ. Chiều chủ nhật vẫn ở nhà học bài như thường.

- Ngoan.

Thường đã dựng xong xe. Anh tới đứng gần tôi. Dáng anh cao lêu nghêu. A, hình như anh Thường mới đổi gọng kiếng mới. Cái gọng kiếng đời mới có vân thật đẹp. Tôi định chọc anh nhưng không hiểu sao tôi cứ đứng cười hoài.

Thường hỏi :

- Gì mà cười hoài hử thế?

- Lạ.

- Nghĩa là sao?

- Anh đó. Anh Thường mới đổi gọng kiếng khác hả?

Thường thoáng ngượng ngập, lấy ngón tay ấn nhẹ vào gọng kiếng chỗ sống mũi :

- À, lên độ nên phải thay.

- Đẹp quá nhỉ? Thảo nào nhìn anh Thường hôm nay cứ thấy là lạ.

- Bộ cô bé hôm nay không lạ sao?

- Phiến mà có gì lạ hử anh?

- Cái sợi thun đó. Mái tóc cột cao làm Phiến lạ hẳn đi.

Tôi biết anh Thường ngắm tôi kỹ lắm nhưng làm sao tôi dám ngó thẳng vào mắt anh. Tôi chỉ cười, đi đi bàn chân trên sỏi. Tôi mời anh Thường vào nhà.

Anh hỏi tôi :

- Nhà có ai không?

- Đi vắng hết rồi anh. Chỉ có Phiến và chị người làm ở nhà thôi.

Thường có vẻ bạo dạn hơn khi nghe tôi nói như thế. Anh châm một điếu thuốc lúc bước lên thềm. Tôi bước xéo về phía sau nhờ chị Cúc pha cho ly chanh muối. Lúc trở lên tôi hỏi Thường :

- Anh Thường thích uống chanh muối không?

Thường hớn hử :

- Trời đang nóng, khát nước, có chanh muối để uống thì khác gì uống nước suối tiên.

- Chiều nay anh không đi đâu chơi?

- Thì đang đi chơi.

- Không phải. Phiến hỏi những nơi khác kia.

- Không. Chả có nơi nào để đi. Định đến rủ Phiến nếu làm siêng thì đi phố chơi. Không ngờ cô bé siêng hơn, chỉ ở nhà học bài.

- Ngoài đó có gì vui đâu anh?

- Vui lắm chứ. Chiều chủ nhật mà.

- Đi mệt thấy mồ. Người ta ơi là người ta. Đông sao mà đông, như kiến, chen hột hơi.

- Ai biểu Phiến cứ thích chen vào đám đông rồi kêu.

- Ai thích vậy bao giờ. Đường nào cũng đông nghẹt người thôi.

- Có vài con đường vắng mà Phiến chưa biết.

Tôi cười :

- Ê, đừng chê con nhỏ này nhà quê nữa nghe, người ta đã đi gần hết đường phố Sài Gòn. Cái bản đồ ở trong bụng Phiến đây này.

- Nhưng cũng có những con đường mà Phiến chưa biết.

Tôi đùa :

- Đường... mang tên em chắc?

- Thật. Không đùa đâu.

- Anh có vẻ kiêm thêm nghề của Bộ Công Chánh nhé?

Thường cười, nhả từng sợi khói vu vơ. Chị Cúc mang nước đến đặt trên bàn và Thường nhắc chiếc ly uống một ngụm ngay sau đó. Thường khen chanh muối ngon. Tôi chỉ cười.

- Thế nào. Có nhận lời?

- Chuyện gì anh?

- Đi chơi một chút. Ở nhà hoài con mọt nó kiện Phiến tranh nghề gặm giấy đó.

Tôi vờ dỗi :

- Rủ người ta mà chưa chi đã khích bác đủ thứ vậy đó hả?

Thường cười nhỏ nhẹ :

- Đùa chứ muốn rủ Phiến đi chơi một vòng. Nếu Phiến không thích chỗ đông người thì ta đi ciné rồi sau đó tìm một quán cà phê.

- Ciné cũng chán. Chả có phim nào hay.

- Có một phim xem được. Bảo đảm.

- Để suy nghĩ năm phút.

Thường im lặng ngồi hút thuốc chờ tôi quyết định. Thật ra, chiều nay tôi cũng muốn đi đâu đó. Có thể là tới nhà Uyên Nhi. Hoặc đi ra phố mua mấy thứ lặt vặt. Nhưng đi một mình thì tôi ngại ghê lắm, đành ở nhà học bài. Thường đến rủ, tôi cũng muốn đi nhưng tôi cứ sò sọ làm sao. Bởi tôi chưa hề đi chơi với ai hết, một người khác phái, cho dù người đó thân thiết với tôi như thế nào. Vẫn biết là không có gì trong một buổi đi chơi nhưng tôi cứ sò sọ. Tôi quá nhút nhát chẳng?

- Anh có thể đưa Phiến đi phố mua ít thứ lặt vặt rồi sau đó sẽ tính chẳng?

- Cũng được. Nhưng Phiến đừng có vào chợ mua cá đấy nhé.

Tôi cười :

- Lỡ Phiến mua cá anh Thường có dám xách không?

- Đành phải ráng chứ biết làm sao bây giờ.

- Đùa chứ Phiến đi mua một hộp viết màu.

- Mua chi tới một hộp lận?

- Phiến có cái tật ưa dùng viết màu gạch dưới những gì đáng lưu ý cho dễ nhớ.

- Sửa soạn rồi đi, cô bé.

- Anh Thường chờ Phiến... mười lăm phút nhé?

Tôi bỏ anh Thường ngồi lại ở phòng khách với ly chanh muối, và đi nhanh về phòng mình để sửa soạn. Nói mười lăm phút để phòng hờ chứ tôi chẳng phải sửa soạn gì. Phấn son tôi chưa hề sử dụng dù rằng nó đầy trong ngăn kéo bàn trang điểm. Tôi chỉ chọn một chiếc áo dài, màu nào nhỉ? Đảo mắt một vòng khắp tủ áo, tôi dừng lại chiếc áo dài màu vàng. Có một chiếc màu đỏ hoa mười giờ đẹp lắm nhưng tôi không dám mặc vì nó... quá mới. Chiếc áo vàng làm tôi rục rỏ trước tấm gương. Và tôi then thùng có tới năm phút mới dám bước ra phòng khách vì sợ anh Thường đợi lâu mà thôi. Tôi đã bỏ sợi thun cột tóc, để mái tóc thả dài phủ xuống vai. Anh Thường ngắm tôi từ chỗ ngồi của anh và buông một câu phê bình :

- Xinh quá, như một chú bướm vàng lộng lẫy.

- Một cô chứ sao lại một chú?

- Thì một cô. Bắt bẻ hả?

Tôi nói với chị Cúc nếu dì Phương có về nhắn dùm lại lời xin phép của tôi. Và theo anh Thường ra sân. Anh đạp máy xe rồi bảo tôi lên ngồi phía sau. Tôi run ghê. Lần đầu tiên ngồi chung xe với một người con trai, tôi không biết phải nắm tay vào chỗ nào để vịn. Hai bàn tay tôi luống cuống nắm hết chỗ này đến chỗ kia, đến độ anh Thường phải quay lại chỉ chỗ cho tôi. Tôi đỏ mặt. May mà anh Thường không trêu tôi. Anh chỉ im lặng cho xe chạy. Chị Cúc đứng ở

cống nhìn theo. Tôi không biết chị nghĩ sao. Lúc này tôi có bảo với chị, anh Thường là anh của nhỏ bạn tôi, hai gia đình có bà con, họ hàng gần gần. Chẳng hiểu sao tôi phải giải thích vòng vòng như vậy.

Anh Thường chợt quay lại nói :

- Đừng có buông tay, té đấy nhé. Không ai chạy theo phía sau lượm lên đâu đó.
- Người ta nắm chặt cứng chớ bộ.
- Biết đâu, run quá người ta cũng vẫn buông như thường.

Tôi tức quá không thèm run nữa. Tôi cắn môi mình. Việc gì phải run sợ chứ? Hãy xem anh Thường như là Thư, như là con nhỏ Thục, như là Uyển Nhi khi chở mình vậy. Và tôi muốn quên run chỉ có một việc duy nhất là nhìn hàng cây chạy lùi về phía sau xe. Anh Thường không chạy nhanh, có lẽ để cho tôi dễ ngắm cây cối hay sao đấy. Tôi đã nhận ra những con đường quen thuộc đưa tôi xuống phố.

- Mua viết màu ở đâu vậy?
- Nhà sách đó anh.
- Gửi xe không?
- Tùy anh Thường chứ Phiến đâu có biết.

Anh Thường ừ ừ gì đó. Lúc tới trước một nhà sách ở đường Lê Lợi. Nhà sách tôi vẫn thường mua sách, anh Thường dừng xe lại và bảo tôi, anh chờ bên ngoài. Tôi cũng muốn như vậy vì có anh đi kèm một bên, tôi khó mua lắm. Một mình tôi tự do lựa chọn, tìm cái này cái kia. Tôi cười với anh và bảo anh chờ tôi một chút. Tôi thấy anh Thường rút bao thuốc ra khỏi túi áo. Anh hút thuốc để chờ tôi.

Tôi mua một hộp viết màu của Nhật. Mấy quyển sách và thêm năm cuốn vở. Đồ chuột viết chì, compa, gồm, một cây thước dài của thợ may... tất cả, người bán hàng gói chung vào một gói lớn. Cây thước tôi cầm riêng ở tay. Lúc đi ra, anh Thường nhìn thấy cười hỏi :

- Mua hết tiệm sách hay sao?
- Có mấy thứ. Còn định mua nhiều nữa, nhưng sợ không có tay mà ôm.
- Bỏ vào đây xem.

Anh Thường cầm lấy cái gói giấy thả bỏ vào cái túi da vẫn treo dưới chân anh. May quá, cái gói trót lọt. Cây thước được anh dặt luôn vào đó.

- Còn gì nữa?

- Thôi anh, để hôm khác. Chiếc xe của anh coi bộ không chở nặng được đâu. Lúc này Phiến thấy nó gầm gừ như muốn đứ hơi rồi.

- À, chê hả?
- Đâu có phải. Phiến chỉ sợ nó chở nặng mà chết máy thôi.
- Xe này đi về Mỹ Tho trong nháy mắt đó cô bé ơi.

Hai người cười vui vẻ. Anh Thường cho xe chạy và hỏi :

- Quyết định ra sao cô bé?
- Cái gì anh?
- Trời ơi, cứ giả vờ hoài.
- A, chuyện mình sẽ đi đâu đấy à?
- Đúng rồi, may quá, vẫn còn trí nhớ tốt đấy.
- Trí nhớ của Phiến tốt lắm. Con nhỏ Thục sợ mà.
- Bỏ nhỏ ấy sang bên đi.
- Phiến sẽ biên thư mách nó nhé?
- Không ngán đâu.

Anh Thường phải cho xe chạy vòng vòng trên cùng một con đường để cho tôi vừa ngắm thiên hạ lượn phố buổi chiều vừa tìm một quyết định... sáng suốt. Hình như anh cố ý chạy ngang rạp chiếu bóng để cho tôi nhìn thấy phim mới đang chiếu.

- Sao?

Tôi cười nhỏ :

- Phim được đấy anh. Có anh chàng tài tử Jean Paul Belmondo Phiến thích.

- Nhưng không phải là một phim tình cảm chính thống đâu nhé. Tình cảm có pha tí trinh thám. Phim có chàng này từ xưa tới nay vẫn vậy.

- Phiến cũng thích.

- Vậy anh gửi xe nhé.

Tôi ngạc nhiên khi thấy Thường vừa xưng “anh” với mình. Có cái gì vậy? Tôi còn đang bâng khuâng thì Thường đã dừng xe lại. Tôi nhận ra là chỗ giữ xe. Gửi xe xong. Thường dắt tôi đi bộ trên vỉa hè đường. Nắng vàng trải nhẹ lên màu xanh của các vòm cây. Gió xao xác lòng con đường và trên gương mặt người qua lại có một cái gì đó vừa nhàn hạ vừa gấp rút.

Đó là sự tương phản khá đặc biệt của người ở thành phố này chăng? Tôi ngắm những cửa hàng có người mẫu xinh xắn đứng trong tủ kính.

Thường chẳng nói chẳng rằng, mua cho tôi một cái kem dúi vào tay bảo đứng chờ. Thường đi tới chỗ bán vé. Một lúc trở lại, hỏi :

- Sao không ăn cái kem đó đi cô bé?

- Anh mua có một cái hả?

- Một cái thôi, cho cô bé.

- Ai ăn thế, kỳ chết.

- Người ta vẫn ăn đó, nhìn xem.

Dĩ nhiên trong khi chờ đợi vào rạp người ta cũng có ăn kem. Phần nhiều là các cô con gái đi cạnh các ông con trai. Nhưng tôi vẫn ngượng khi ăn một cái kem như thế bên Thường. Cuối cùng, tôi bắt Thường phải mua thêm một cái nữa để cùng ăn với tôi.

Tôi vừa ăn kem vừa nói :

- Nhớ nhỏ Thục ghê anh Thường ơi.

- Anh mới nhận được thư của Thục sáng hôm qua.

- Nhỏ ấy viết gì thế anh. Có vui không?

- Thục hỏi thăm anh xem Phiến có mập thêm được chút nào không?

- Anh định trả lời sao?

- Bảo Phiến vẫn gầy.

Tôi vui vẻ cười, nói :

- Người ta đã lên được hai ký rồi nhé. Bữa trước đi cân ở nhà thuốc tây với nhỏ Thư đấy.

- Thục còn hỏi anh đã đưa Phiến đi những đâu rồi.

- Anh định trả lời sao?

- Định trả lời là mới đưa Phiến tới... rạp chiếu bóng.

Tôi và anh Thường cùng cười. Ăn hết cái kem cũng vừa mãn xuất hát. Người trong rạp chen chúc nhau tuôn ra. Người bên ngoài chộn rộn sửa soạn vào. Buổi chiều chủ nhật thật đông người tới đây. Dù là một phim không hay lắm, người ta vẫn nối đuôi nhau mua vé như thường.

Tôi nói :

- Đông quá, anh Thường thấy không?

- Chiều chủ nhật nào mà không vậy. Phim hay dở gì cũng đông người xem. Họ còn biết đi

đâu hơn.

- Bộ Sài Gòn không có chỗ đi chơi sao anh?

- Chả có chỗ nào.

- Con trai như anh mà còn nói thế. Con gái như Phiến còn biết đi đâu hơn là nằm nhà học bài.

Rồi người ta cũng kéo nhau vô rạp. Tôi theo anh Thường vào. Anh mua vé trên lầu. Lúc lên cầu thang anh tìm nắm tay tôi. Chẳng hiểu sao tôi rút tay mình, né tránh, dù rằng giữa đám đông tôi có thể lạc anh Thường và trong bóng tối khó mà tìm ra nhau được.

May quá, đèn lại mờ mờ đủ cho tôi thấy đường bước theo anh và người dẫn ghế. Lúc ngồi yên chỗ, anh Thường hỏi tôi :

- Phiến không sợ bị lạc hả?

Tôi biết anh nhắc khéo chuyện lúc nãy. Tôi giả vờ không hiểu bằng một nụ cười, rồi quay nhìn đi nơi khác để khỏi trả lời anh.

Người ta đã ngồi đông nghẹt chung quanh. Những cặp tình nhân ngồi sát vào nhau, âu yếm như đôi chim. Tôi đỏ mặt khi nghĩ rằng mình cũng đang ngồi cạnh anh Thường nào khác họ, và hoang mang tự hỏi trước tình cảm mà anh Thường dành cho tôi. Từ hàng ghế tôi ngồi, nhìn lên màn ảnh cách một khoảng khá xa. Lúc nãy quên bảo anh Thường mua ghế gần phía trên để đôi mắt tôi đỡ mệt. Tôi đoán chắc, tôi chẳng thấy hình ảnh rõ ràng đâu, nhưng tôi ngại nói anh Thường đổi ghế. Tôi đang nghe một bản nhạc hòa tấu phát ra trong rạp. Tiếng nhạc nhẹ nhàng cùng với hơi lạnh thấm dần, tạo cho tôi một cảm giác dễ chịu.

- Phiến đi học vui không?

- Vui chứ anh. Phiến có mấy nhỏ bạn mới dễ thương ghê nơi. Anh Thường có muốn làm quen không, Phiến sẵn sàng giới thiệu cho.

Anh Thường cười, lườm tôi một cái. Tôi cũng cười :

- Nói thật chứ bộ.

Anh lảng chuyện :

- Hôm nào đón Phiến ở trường đó. Giờ tan học.

- Để làm chi?

- Không làm chi hết. Xem Phiến có dám gặp không?

- Chắc là không rồi. Mấy nhỏ bạn của Phiến ghê lắm. Nó trêu chết luôn.

- Trêu gì? Bộ không có con trai đến đón con gái học ở đó sao? Người ta là...

Tôi cười nói :

- Một ông anh bác sĩ gồ ghề chớ bộ. Yên chí đi anh Thường, sẽ có ngày Phiến giới thiệu nhỏ bạn xinh nhất cho anh. Nhỏ ấy dễ thương hết ý.

Chẳng hiểu sao anh Thường phóng một câu :

- Phiến xạo.

Tôi ngạc nhiên không hiểu anh nói gì. Một lúc sau mới hiểu ra. Tôi cười thầm với một niềm vui nhẹ nhàng trong lòng. Con gái ai mà chả thế. Nhưng biết để mà biết thế thôi, chứ tôi cũng hoang mang trước tình cảm của anh Thường lắm. Và hiện tại, tôi chẳng nghĩ gì về anh ngoài việc nhận ở anh tình cảm một người thân, ở nơi thật nhiều người lạ này.

- Bữa nào, Phiến biên cho anh cái thời dụng biểu đi.

- Chi anh?

- Xem Phiến học những giờ nào, nghỉ những giờ nào trong tuần.

- Biết chi kỹ vậy?

Tôi cười, hỏi anh Thường với sự tinh nghịch bất ngờ của mình. Tôi muốn trêu anh một chút

nhưng bất ngờ đèn trong rạp tắt phụt. Trên màn ảnh hiện ra những đoạn phim quảng cáo màu sắc nhấp nháy. Tôi quay về với sự im lặng vốn có ở mình và nhìn lên màn ảnh để khỏi nghĩ ngợi vu vơ.

* * * * *

Mưa rắc những hạt nhỏ làm trời trở lạnh một cách thích thú. Anh Thường với điều thuốc cháy đỏ lập lòe trên môi. Tôi nghe được mùi khói thơm bay vờn bên mình.

- Sao lại mưa hả anh Thường?

- Trời biết.

Nhưng anh cười, nói liền sau đó :

- Có lẽ một cơn mưa đi lạc. Mưa không ướt áo.

- Sao không? Phiến vừa đưa bàn tay ra thấy những giọt nước mưa rơi xuống.

- Nhưng bảo đảm ướt tóc thôi chứ không ướt áo.

Tôi cười cười đón những cơn gió mang theo hơi mưa lướt qua da mặt. Đèn đường sáng mờ hồ lung linh với những bóng lá chao đảo trên mặt đường bóng nhẫy nước. Rời khỏi đám đông, anh Thường đưa tôi tới chỗ gửi xe. Một cơn mưa đầu mùa chẳng? Hình như tôi chờ đợi nó từ mấy hôm rồi, khi vào buổi chiều bầu trời thường ngả thấp xuống, màu mây u ám nặng nề kéo qua thành phố.

Đêm thành phố có hơi mưa mang tới những cảm xúc tuyệt vời. Tôi muốn reo lên trong niềm hạnh phúc như thế. Tôi nhìn thấy bóng mình ngả dưới đường. Tôi nghe những sợi tóc ướt nước. Hai bàn tay tôi lạnh lạnh thêm một hơi ẩm. Và khói thuốc của anh Thường thơm thơm làm sao.

Anh Thường dẫn xe xuống đường. Tôi ngồi lên phía sau. Tiếng máy xe nổ dòn, nhẹ. Anh Thường quay sang hỏi :

- Đi uống cà phê Phiến nhé?

- Tùy anh. Nhưng đừng về khuya quá.

- Không để Phiến đi khuya đâu. Một lúc thì về.

Tôi nhìn trời :

- Không khéo mưa lớn, ướt hết.

- Trời như thế này chả bao giờ mưa lớn.

- Anh Thường thích mưa chứ?

- Mưa như thế này thì thích. Đùng mưa tầm tã, tàn bạo điên cuồng thì thôi.

- Phiến thích thành phố này về ban đêm có mưa.

Anh Thường cho xe chạy. Con đường ban đêm như rộng ra, ít xe cộ, thoải mái nằm giữa hai lề phố tràn ngập ánh đèn. Những song rào sơn hai màu trắng đỏ nổi bật lên trong màu lá cây chìm xuống.

- Phiến lạnh không?

- Hơi lạnh một chút. Nhưng là cái lạnh thú vị sau những ngày chờ đợi nóng bức. Hình như mùa hè tới cùng một lúc với những cơn mưa đổ xuống thành phố phải không anh Thường?

- Một câu hỏi đầy văn chương nghệ thuật.

Nếu là con nhỏ Thục chắc hẳn nó đã bị tôi nhéo cho một cái đau điếng, nhưng anh Thường tôi tha. Hay đúng hơn chưa đủ thân thiết để làm như thế.

- Anh Thường có thêm nghề trêu chọc người ta nữa sao?

- Coi vậy mà vẫn chịu thua Phiến.

- Ừ. Hình như vậy.

- Anh thích mùa hè chứ?

- Thích. Được nghỉ ngơi tí xíu ai mà không thích.

- Thực tế quá vậy?

- Phải thực tế chứ. Làm nghề thầy thuốc mà mơ mộng có ngày mổ cho người ta rồi bỏ quên con dao hay cái kéo trong bụng thì sao?

Tôi trêu lại anh Thường :

- Tại sao không phải là một thi sĩ hay văn sĩ mà anh lại chọn cái nghề bác sĩ vậy? Phiến không thích bác sĩ.

- Sẽ ráng làm thi sĩ cho Phiến vui lòng.

Tôi cười dòn dã sau lưng anh Thường. Đúng như anh Thường nói, trời không mưa lớn được. Chỉ có gió, hơi lạnh và những hạt nước nhỏ rắc xuống đều đặn. Tôi đưa bàn tay của mình ra hứng nhẹ nhàng từng giọt nước phớt qua. Một con đường vắng ngắt và đầy bóng tối.

Anh Thường hỏi tôi :

- Có sợ không?

Tôi không đáp lời anh, chỉ nhìn ánh đèn yếu ớt của chiếc xe dọi xuống mặt đường. Tôi thấy những giọt nước mưa đan trước ánh đèn.

- Cà phê chi xa vậy anh?

- Một nơi hoàn toàn yên lặng. Cam đoan Phiến sẽ thích. Uống cà phê ngon phải đi tìm quán xa.

- Châm ngôn của anh hả?

- Của những ai ghiền cà phê và thích yên tĩnh.

- Nhưng có vẻ giống đường đi về Mỹ Tho quá.

- Còn qua một chiếc cầu nữa cô bé ơi.

- Thật là... đoạn trường.

- Đoạn trường ai có qua cầu mới hay.

Tôi cười nhỏ. Con đường càng lúc càng đầy bóng tối. Và xa hun hút. Hai bên đường chỉ toàn cây, vườn nhà người ta um tùm. Một vài trạm gác có cảnh sát. Những khúc đường ổ gà làm tôi luỳnh quỳnh thêm. Mấy lần định kêu anh Thường quay về nhưng tôi không nói được.

- Tới chưa anh Thường?

- Qua cầu mới tới. Chưa qua cầu chưa tới.

- Đi ra khỏi Sài Gòn hả?

- Yên chí, đây là... Gia Định.

- Trời ạ, sao anh không nói trước? Gia Định có xa Sài Gòn lắm không?

- Gần xịt à.

- Vậy mà đi hoài chả thấy tới. Anh gạt Phiến hả?

- Đi uống cà phê mà lừa gạt nổi gì?

- Gạt người ta đi xa như thế này.

Rồi anh Thường cũng đưa tôi tới cái quán cà phê của anh. Đó là khu vườn riêng biệt của một ngôi biệt thự được mở quán cà phê. Những cái bàn thấp và ghế nhỏ được bày dưới những gốc cây to lớn, um tùm. Không khí sực nức mùi đất ẩm và mùi lá cây mục vì cơn mưa vừa làm mềm đi. Những ngọn đèn nhỏ xíu như trái ớt đủ màu sắc mờ ảo giăng qua các cành cây không đủ

ánh sáng nên khu vườn tối om. Đứa nhỏ mang cà phê cho khách phải bấm một cái đèn pin nhỏ như cây viết mới thấy đường đi. Trời mưa, quán ít người. Nhạc mở vừa đủ nghe, âm thanh như rơi xuống từ những tàn cây lã đẽng quanh chỗ tôi và anh Thường.

Gọi cà phê xong, anh Thường hỏi tôi :

- Hài lòng chưa, cô bé khó tính?
- Tạm được. Đây là một khu vườn hả anh?
- Khu vườn này không có trái cấm đâu.
- Vườn địa đàng?
- Không. Vườn mộng tưởng. Cho những ai thích mơ mộng như cô bé.
- Phiến đâu có mơ mộng.
- Người nào nói thế, người đó mơ mộng chúa tể, mơ mộng không ai bằng.

Tôi cười, cầm lấy chiếc hộp diêm của anh Thường tìm những cây diêm quẹt vu vơ để nhìn ánh lửa bùng lên rồi tắt ngúm. Mùi diêm sinh có vẻ hợp với mùi thuốc lá. Tôi thấy ngây ngất.

Một lần ngồi gần nhau, tay nắm tay nhau.

Giấc mơ đã đến buổi ban đầu

Như tiếng chim ca trong vườn hoa ngâu

Trời vàng những giấc mộng

Thơm ngát hương về sau...

Bản nhạc tôi mới nghe lần đầu có những câu như thế làm tôi thích và cố thuộc lòng. Tôi hay có tật lẩm cẩm là cứ thích nhớ một vài câu hát, hay một vài câu thơ nghe được ở đâu đó rồi về chép lại trong một cuốn tập riêng. Nhiều khi đọc lại cũng buồn cười.

- Mơ mộng rồi phải không?

Tôi cười nhẹ. Đứa nhỏ mang cà phê ra. Tôi vẫn chỉ uống được cà phê sữa đá. Anh Thường uống cà phê đen. Trong lúc ngồi chờ nhìn cà phê chảy, tôi cầm chiếc muỗng nhỏ, lạnh lạnh, xoay trong lòng bàn tay.

Anh Thường nói một điều thuốc khác. Và anh kể cho tôi nghe những hôm phải trực ở bệnh viện. Tôi phải nói với anh rằng như thế cũng thú vị nhưng tôi không mê nổi không khí của bệnh viện đâu. Tôi sợ nữa là khác. Anh bảo tôi con gái thiếu gì người học nghề thuốc, phải mổ cả xác chết để thực tập nữa. Dĩ nhiên trong số người ấy chả bao giờ có nhỏ Phiến nhất gan này đâu.

- Rồi Phiến sẽ học gì?

- Chưa quyết định được. Nhưng nếu thi đậu, lên đại học Phiến sẽ chọn nghề dạy học hoặc nghề buôn bán.

- Sư phạm và kinh tế à?

- Có lẽ.

- Sao không học những thứ khác?

- Thực tế mà anh. Để anh bảo nhỏ này chỉ toàn mơ với mộng.

Anh Thường cười. Tôi nhắc phin lên thăm chừng cà phê. Tôi để anh Thường quậy ly cà phê cho mình, bỏ vào những viên đá nhỏ rồi bảo tôi uống.

- Anh uống cà phê đen sao mà ngủ được?

- Quen rồi. Thức đêm ở bệnh viện phải uống cà phê mới chịu nổi.

- Cực nhỉ?

- Cực lắm, bù đầu.

- Nhưng mai sau hái được nhiều tiền nuôi bà xã. Đừng than, anh Thường ơi.

- Anh đâu có mục đích đó. Ai học làm bác sĩ cũng có mục đích như vậy hết sao?

- Phiến đùa. Nhưng ai biết gì anh đâu.
- Anh chọn làm nghề đấy. Bây giờ chán rồi, chỉ muốn rảnh rang thôi.

Tôi an ủi anh :

- Ráng đi anh Thường, còn hai năm nữa thôi.

Trong vườn cây có chim. Thỉnh thoảng tôi nghe có tiếng đập cánh của một con chim ở đâu đó bay về, hay từ một cây nào vừa bay đi. Không khí mát lạnh, cho tôi có cảm giác đêm mê mông, mơ hồ. Và thời gian như ngừng lại không trôi nữa.

Tôi nói :

- Anh Thường gầy nhom, sao anh không ăn nhiều cho mập mập thêm một chút.
- Phiến chỉ đùa vào những lúc người ta thích nói thật.
- Có gì phải nói thật đâu anh?
- Chẳng hạn như Phiến không chịu trả lời câu hỏi của anh lúc nãy.
- Anh cũng trốn câu trả lời của Phiến.
- Nói như vậy sáng đêm cũng chưa ai chịu trả lời.
- Huề.

Tôi cười nhỏ. Anh Thường rút dài một hơi thuốc. Tôi nhìn thấy cái đầu lửa đỏ thật lâu trong bóng tối. Có lẽ tôi bị lạnh. Một cảm giác ớn ớn chạy qua người làm tôi chột rùng mình, co ro ôm hai tay trước ngực. Tóc tôi có những sợi ướt đầm nước.

- Phiến sao vậy?
- Lạnh. Có lẽ nên về sớm thôi anh.
- Phiến uống hết cà phê đi.

Tôi nghe lời anh uống vội nửa ly cà phê. Anh Thường gọi đứa trẻ con tới trả tiền. Tôi im lặng đứng lên theo anh. Lúc ngồi lên xe, tôi hỏi :

- Máy giờ rồi anh Thường nhỉ?
- Còn sớm.
- Rất tiếc không ngồi chơi với anh lâu hơn được. Quán cà phê này thích thật.
- Hôm khác.
- Anh tới thường không?
- Thỉnh thoảng thôi.
- Với ai, một cô bạn thật dễ thương phải không?
- Đoán sai hết. Anh đi với vài người bạn trai.
- Không tin nổi.
- Đành chịu vậy.

Và anh cho xe chạy. Bây giờ quả thật tôi bị lạnh rồi. Ngồi phía sau mà tôi nghe hơi lạnh vút qua. Không khéo tôi bị cảm mất. Anh Thường chạy xe nhanh nhưng tôi bắt anh Thường chạy chậm lại vì tôi không chịu lạnh nổi.

Tới ngang một tiệm tạp hóa còn mở cửa, anh Thường dừng xe lại ghé mua cho tôi chai dầu. Anh bắt tôi xúc, thoa hai bên thái dương. Và còn bắt hít vào ít hơi cho ấm. Tôi ngoan ngoãn làm theo lời anh như một đứa trẻ con. Tôi lại nhớ tới mẹ tôi và những ngày thơ ấu trong cơn đau bà cũng thường bảo tôi xúc dầu, thoa hai bên thái dương, hít vào bụng cho ấm. Bây giờ tôi ở cách xa mẹ tôi quá, Không phải chỉ ở xa một trăm cây số đường mà còn có ý nghĩa thời gian, không gian và tình cảm nữa. Một lúc nào đó tôi nghĩ là mẹ tôi đã quên tôi, khiến tôi muốn khóc vì tủi thân. Hơi dầu làm cay tôi ứa nước mắt hay chính tôi đang khóc?

Anh Thường chạy xe mà cứ quay lại hỏi tôi :

- Phiến đã đỡ chưa?

Tôi đáp lời bằng cái cười nhẹ. Anh nói thêm :

- Nếu bị bệnh đừng giận anh nhé?

- Sao lại giận anh?

- Rửa Phiến đi chơi.

- Phiến không giận anh đâu, và Phiến cũng không đau nữa.

Về tới nhà, anh Thường dừng xe ngoài cổng. Anh và tôi không biết nói gì với nhau. Mãi một lúc anh mới dặn :

- Nhớ uống thuốc ngừa cảm.

Tôi nheo mắt :

- Lời khuyên của bác sĩ hả?

- Không. Lời khuyên của một người sợ Phiến đau.

Tôi cười, dặn lại anh :

- Nhớ biên thư cho nhỏ Thục kéo nó giận anh đấy.

- Nhớ chứ, nào dám quên đâu.

Anh Thường chạy mất ở cuối đường. Tôi vào ấn chuông với một nỗi lo sợ vụ vợ. Nhưng may quá, dì Phương và đượng Quý chưa ai về. Thư mở cổng cho tôi. Con nhỏ cười bắt nạt :

- Đi với bồ nhé?

- Bồ nào. Anh Thường chở đi mua sách. Tới đây tôi mới biết là mình đã để quên những thứ đã mua trong túi xe của anh Thường. Tôi kêu lên, bực bội cho trí nhớ mình. Chuyện cần nhớ lại quên. Chuyện cần quên lại nhớ mãi. Thư cười dòn :

- Lý do để anh Thường trở lại mà không phải đợi đến cuối tuần.

Tôi than thở :

- Công trình đi mua lại bỏ quên.

- Chị ăn cơm chưa?

- Chưa, nhưng chị không đói đâu. Chị uống cà phê no bụng.

- Có mùi dầu nhĩ thiên đường ở đâu vậy?

Tôi cười :

- Chị xúc đây này. Tưởng là nằm quy giữa đường rồi chứ. Bị cảm mưa đấy.

- Mưa có tí xíu.

- Nhưng thời tiết đã thay đổi. Mùa mưa rồi. Thích ghê.

Thư cười lém lỉnh :

- Anh Thường cũng dễ thương đấy chứ?

- Anh gửi lời hỏi thăm Thư đó. Cảm động chứ?

- Cảm ơn.

Thư kéo tôi vào nhà bắt tôi nghe cuộn băng nó mới vừa thâu. Tôi nhận ra bản nhạc lúc nãy mới nghe ở quán cà phê với anh Thường. Tôi phục con nhỏ ghê. Mới đó mà đã biết để đi thâu cho bằng được.

Tôi nói :

- Bản nhạc có những câu dễ thương ghê.

- Chị nghe rồi à?

- Rồi. Lúc nãy ở quán cà phê. Không ngờ Thư cũng biết.

- Gì chứ nhạc là Thư lòng hay lắm. Ở đâu cũng lòng cho ra để thu.

- Nhóc Huy đã về chưa?
- Chưa. Chả biết nó đi đâu. Hai đứa mình đi ăn cơm trước.
- Chị phải nằm một lát. Phải uống hai viên thuốc ngừa cảm sốt nữa.

Tôi về phòng mình, nhưng đầu óc tôi không yên tĩnh nghĩ ngợi như ước muốn. Trái lại nó cứ bị quay cuồng bởi buổi đi chơi với anh Thường. Bóng tối rập chiếu bóng, cuốn phim đã xem, quán cà phê có vườn cây êm đềm lặng lẽ với tiếng nhạc tình tứ như chỉ dành riêng cho hai người. Tôi đã hiểu lời mờ tình cảm của anh Thường. Còn về phần tôi, quả thật tôi không nghĩ gì xa hơn được.

Tôi trở dậy khi có tiếng gọi của chị Cúc. Trước lúc vào bàn ăn tôi tìm hai viên thuốc uống với nước trà nóng. Bữa cơm đầy đủ mọi người nhưng không khí có vẻ trầm lặng và tôi chỉ ăn qua loa rồi lấy cớ đau để về phòng mình. Tôi không hiểu dì Phương và dượng Quý đã hòa thuận với nhau chưa.

Thư vào theo, hỏi tôi :

- Chị đau thật hả?
 - Hình như muốn đau. Chị cố gắng để không bị đau. Sợ đau lắm.
- Không còn gì buồn chán hơn là nằm một mình với cơn sốt.
- Nằm một mình không sợ. Chỉ sợ thấy ác mộng thôi.
 - Chị thường nằm mơ lắm hả?
 - Những lúc đau thường nằm mơ. Toàn ác mộng.
 - Ghê thật.

Tôi bảo Thư về phòng vặn nhạc cho tôi nghe. Con nhỏ chiều ý. Tôi im lặng trầm mền, nhắm mắt. Hình như cơn mưa trở lại bên ngoài với những hạt nước nặng đổ xuống.

Thư trở qua ngồi xuống bên cạnh tôi, nói :

- Đêm nay dám có mưa lớn.
- Mưa đầu mùa Thư nhỉ?
- Đúng là mưa đầu mùa. Chị thích không?
- Thời tiết êm dịu đi, đời sống cũng có vẻ đổi khác như lá cây thay mùa.
- Mưa giúp người ta dễ ngủ.

Tôi cười. Hình như nhỏ Thục cũng nói với tôi như vậy. Nhưng tôi lại khác. Tôi nghe hoài tiếng mưa đổ tiếng gió đùa mà thả hồn tận đâu đâu. Đêm mưa tôi khó ngủ và chỉ có nước ngồi học bài để quên thời gian trải rộng ra dưới chân mình. Đêm mưa là hình ảnh bao la nhất của không gian thời gian đối với tôi.

- Một chút chị ngủ nhớ tắt đèn giùm chị, Thư nhé?

Tôi thấy bóng Thư loáng thoáng đứng lên, và nghe tiếng cửa sổ đóng lại. Bên phòng Thư tiếng nhạc vẫn là một âm thanh êm ả ve vuốt tâm hồn tôi. Những bài hát ngọt ngào ấy đã ru tôi vào giấc ngủ đêm nay.

Chương 5

Tôi nhận được điện tín của Thục vào khoảng bốn giờ. Lúc đó cả nhà đi vắng. Tôi nhủ mình không nên khóc lóc làm gì mà hãy cố bình tĩnh biên cho dì Phương một lá thư ngắn nói vắn tắt về cái chết của mẹ tôi và xin phép dì về Mỹ Tho ngay. Nhưng cuối cùng rồi tôi cũng vừa khóc vừa biên thư. Tờ giấy vở xé vụn vàng, nhem nhuốc những giòng chữ và nước mắt của tôi rơi xuống.

Tôi đưa lá thư cho chị Cúc nhờ trao lại cho dì Phương khi dì về đến. Tôi không kịp biên cho Thư chữ nào. Nhưng chắc Thư cũng thông minh để hiểu rằng tôi cần nghỉ học ít hôm và nó sẽ tới trường xin phép giùm tôi hoặc nhờ dượng Quý viết đơn xin phép. Chị Cúc nhìn tôi ái ngại. Hình như chị cũng khóc khi phụ tôi nhét vài thứ vào chiếc va ly nhỏ. Sau đó, một mình tôi đi xích lô ra bến xe đò. Đó là một buổi chiều trời im gió, cây cối đứng bóng hai bên đường, không khí ẩm thấp, nóng bức như báo hiệu cho một cơn mưa sắp tới.

Ngồi trên chiếc xe sửa soạn chạy, tôi cố ngăn nước mắt. Tôi nhìn quang cảnh bên đường và căn môi đến rướm máu. Mọi thứ trước mắt tôi như chìm ngập trong màu nắng nhưng là thứ nắng nhạt thếch vô hồn. Tôi không hiểu rõ về cái chết của mẹ tôi. Đúng hơn là tôi không tin điều đó. Nhưng bức điện tín của Thục dĩ nhiên không phải là một trò đùa. Ừ nhỉ, tôi đang hy vọng biết bao là Thục đùa tôi. Nó quá nhớ thương tôi nên tìm cách bắt tôi về chơi cấp tốc. Trời ạ, nếu như vậy thì tôi phải là con nhỏ một trận tôi bời.

Nhưng hy vọng trẻ con của tôi lóe lên trong một nỗi tuyệt vọng khốn cùng, như một kẻ đắm tàu mơ một tấm ván mỏng manh trên sóng lớn. Cuối cùng, tôi vẫn nghĩ về cái chết của mẹ tôi. Từ bây giờ tôi không còn ai thân thiết nữa. Tôi như một kẻ sống sót giữa thành phố chết không người.

Tôi không giấu nổi những dòng nước mắt của mình. Quái lạ làm sao cứ nhìn một ngọn cây cũng có thể khóc được. Một cái hoa đỏ lêu nghêu giữa trời cũng làm nên nỗi tủi thân.

Một giọng nói ôn tồn nhỏ nhẹ và đầy ái ngại vang lên bên cạnh tôi :

- Cô làm ướt cái khăn.

Và người đàn ông nói câu ấy lượm lên cho tôi. Bối rối một thoáng, tôi cầm lấy chiếc khăn tay trắng của mình. Chiếc khăn ướt nước mắt trong lúc vô ý tôi làm ướt xuống chân, trước người đàn ông vừa bước lên ngồi cùng băng với tôi.

- Tại sao cô khóc?

Tôi lí nhí nói mà không hiểu mình đã giải thích thế nào với ông ta. Nhưng chắc chắn là người đàn ông không nghe rõ gì cả. Ông cười nhẹ nhàng :

- Xa mẹ hả?

Câu nói đùa trong phút chốc của ông mà đúng ngay vào tâm sự của tôi làm tôi nấc lên trong chiếc khăn tay. Người đàn ông có vẻ hơi hoảng trước lời nói của mình. Ông ta ngậy người một lúc, nhìn tôi khóc rồi sau đó mới tìm cách nói :

- Xin lỗi. Tôi đùa cho cô vui không ngờ làm cô khóc thêm.

Tôi chỉ có thể đáp lời ông ta bằng sự im lặng. Tôi không nói được gì. Ngay cả những ý nghĩ trong đầu mình hình như cũng biến mất. Một khối trống rỗng, một tâm hồn mềm yếu như miếng bánh tráng nhúng nước. Tôi rũ rượi tròng mái tóc xoa che gương mặt của mẹ tôi. Hình bóng của bà bay vờn trên con sông ấy.

Xe chạy. Chỉ bây giờ tôi mới nín khóc được nhưng nước mắt hình như đang ứ nghẹn, chỉ chờ để tuôn ra nữa thôi.

Tôi lấy khăn khỏi mắt và mang kiếng râm vào. Tôi thấy dễ chịu một chút với chung quanh vì bây giờ hình như mọi người đều nhìn tôi soi mói. Tôi nhìn lại người đàn ông bên cạnh. Ông ta đứng tuổi, khỏe mạnh, gương mặt xương xương, tóc hớt cao. Áo sơ mi ngắn tay màu xám tro, quần tây đen. Ông ta xách một cái cặp như đựng Quí, và thắt cà vạt màu xanh nhạt có những hoa trắng lớn. Ông ta không mang kiếng râm, cặp chân mày to, xệch. Đôi mắt sáng đầy vẻ thu hút, ông còn có nụ cười làm vui lòng người khác, dù họ không biết mình vui lòng vì lẽ gì. Ông ta đang nhìn lại tôi với nụ cười như thế.

- Cô đã nín khóc rồi à?

Tôi hơi xấu hổ cúi mặt. Ông tiếp tục nói :

- Nước mắt làm cho người ta vui bớt nỗi khổ tâm. Nếu còn khóc được cô cứ khóc.

- Tôi không khóc được nữa.

- Có nghĩa là cô đã hết khổ tâm?

- Dạ còn. Nó còn hoài. Đó là một nỗi khổ đau lớn.

Người đàn ông vẫn đoán :

- Cô vừa chia tay với một người thân thiết?

- Hơn thế nữa. Chia tay vĩnh viễn.

- Người đó bỏ đi?

- Mẹ tôi chết.

Người đàn ông thoáng bối rối khi nghe tôi nói và không hiểu sao ông ta ngồi im. Tôi cũng không hiểu sao tôi lại có thể nói thật hoàn cảnh của mình cho ông ta nghe với cái giọng như thế. Ông ta chỉ là người khách lạ. Một người tình cờ cùng chuyến xe với tôi. Tuy nhiên hình như tôi cảm thấy lòng nhẹ đi một chút khi nói ra được điều này. Nếu ngay bây giờ ông ta hỏi tôi về hoàn cảnh, chắc chắn tôi sẽ nói hết cho ông ta nghe. Nhưng ông ta không hỏi.

Một lúc tôi thấy ông ta thở nhẹ một hơi dài và nói như tìm cách an ủi tôi :

- Xin lỗi cô. Tôi không biết. Tôi vô tình làm cô khổ thêm. Cô thương mẹ cô lắm phải không?

Tôi mím môi lại, gật đầu đáp lời người đàn ông.

- Tôi cũng vô duyên. Ai lại không thương mẹ trên đời này. Cô đừng giận tôi nhé.

Tôi lắc đầu. Ông ta nhìn tôi rồi nói :

- Mắt cô đỏ hoe.

- Tôi yếu đuối nên không ngăn nổi những giọt nước mắt. Lẽ ra tôi không nên khóc trên xe.

- Ăn nhằm gì. Mình khóc thì cứ khóc. Mặc kệ những người chung quanh.

- Ông không thấy khóc giữa đám đông là kỳ cục lắm sao?

- Không. Tôi lại thấy đó là một điều tự nhiên.

Tôi có cảm tình với người đàn ông. Tôi thấy ông ta có vẻ gì là lạ nhưng tôi chưa nghĩ ra nổi. Từ phút đó tôi ngồi im lặng, nhìn về phía trước. Xe đã ra ngoại ô, quốc lộ thành thang mở rộng trước mặt. Buổi chiều trải nhẹ nắng trên những cánh đồng mùa hạ đất khô. Màu ra. nâu vàng kéo dài bất tận với những ngôi nhà chơ vơ, những vườn cây xanh lục lổng. Hoa dại hai bên đường toàn màu trắng, chúng bay dạt theo gió, buồn bã trong vẻ đẹp hoang dại tội tình. Chiếc xe lao đi với tốc độ thật nhanh. Tôi nghe tiếng gió vút ngoài cửa xe, và gió cũng tràn vào làm tung bay mái tóc tôi.

Người đàn ông chép miệng thành một câu nói :

- Trời sắp sửa mưa.

Tôi tự nhủ là hãy mưa đi. Mưa một trận thật lớn. Mờ mịt tất cả những gì trước mắt tôi.

Nhưng suốt con đường, cho đến khi về tới bến xe, trời vẫn không mưa được. Đúng hơn là chỉ có một cơn gió mang theo những bụi nước rải nhẹ qua một lần rồi tạnh. Thành phố vẫn bình thản trong một buổi chiều sắp tắt.

Tôi xuống xe ở phía sau người đàn ông. Tôi nghĩ là Thục sẽ đón tôi nhưng ngoảnh quanh quất tôi không thấy bóng dáng quen thuộc của nó. Cuối cùng tôi nghĩ làm sao Thục biết tôi về trên chuyến xe nào mà ra đón. Tôi lẩn thẩn thật. Người đàn ông quay lại hỏi tôi :

- Cô về đâu?
- Về nhà mẹ tôi.
- Mẹ cô vừa mất phải không?
- Dạ. Nhận được điện tín tôi về ngay.
- Tôi cũng có một người quen vừa mất.
- Ông về đâu?
- Về nhà người quen đó.

Tôi không hiểu người đàn ông nói gì. Tôi cũng không buồn tìm hiểu thêm.

Tôi vẫy một chiếc xích lô và bảo người đàn ông đạp xe nhanh lên. Và bây giờ tôi bắt đầu khóc. Một hồ nước xanh nhòe nhoẹt trước mắt tôi. Con đường lờm chờm đá quen thuộc dẫn về nhà đây rồi. Khung cảnh xưa, bóng những cái cây bên đường. Chỉ có mùi hoa mới nở rưng rưng trong màu trời là chút thay đổi.

Chiếc xích lô dừng lại ngoài đầu ngõ. Tôi đi bộ vào. Nước mắt tôi đầy ứ. Những bước chân tôi như muốn rũ ra không bước nổi nữa. Cái gì cũng có thể làm tôi khóc òa lên được. Bóng những cây dừa tàu lá đung đưa. Hàng bông búp đỏ, mường nước đầy với những bọt nước lờ lờ. Một vài con học trò bò trên đám bùn non thấy người vội lén mắt. Một vài người trong xóm ngoác miệng không nói gì. Tôi biết họ nhìn tôi với đôi mắt ái ngại sau lưng.

Nhà tôi đầy người. Những đứa em tôi đã mặc áo tang. Trông chúng trắng toát. Tôi bước vào trước đôi mắt ngạc nhiên của mọi người. Tôi ôm một đứa em nhỏ nhất, nó nhìn tôi cười toe toét nhưng tôi thì khóc ngon lành, mùi mẫn.

Dượng Tư bước ra. Tôi chào dượng. Tôi thấy dượng đứng lặng một lúc, đôi mắt đỏ hoe. Đây là lần đầu tiên tôi thấy dượng nhìn tôi bằng đôi mắt dịu dàng, thân mật. Gương mặt dượng hốc hác, lem ố. Có lẽ dượng cũng đau đớn như tôi. Và hai người cùng chung một nỗi đau thương thông cảm và gần gũi nhau hơn.

Dượng ôn tồn hỏi tôi :

- Con mới về hả?

Tôi muốn òa khóc lớn vì tiếng “con” êm đềm dượng gọi tôi.

Tôi nói :

- Dạ. Nhận được điện tín con về ngay.

Dượng chỉ vào trong nhà :

- Mẹ con vẫn còn nằm đó. Dượng chờ con về nhìn mặt mới sửa soạn thủ tục táng liệm.

Tôi không biết nói sao, chỉ đứng chôn chân nhìn vào cửa buồng mà khóc. Một bàn tay êm ái đỡ lấy chiếc va ly cho tôi. Quay lại, tôi nhận ra Thục. Hình như Thục dìu tôi đi vào với những lời nói loáng thoáng tôi nghe mà không còn biết gì nữa.

Sáng hôm sau mẹ tôi được mang đi chôn ở một nghĩa trang ngoài tỉnh lỵ. Đó là một nghĩa trang của hội gì đó tôi không rõ. Chỉ biết là mẹ tôi được lo lắng khá chu đáo. Tôi đã đưa cho dượng Tư tất cả số tiền tôi dành dụm được để dượng lo cho mẹ tôi lần sau cùng. Tôi cứ nghĩ mẹ tôi chết một cách buồn thảm. Nhưng cuối cùng mẹ tôi cũng được liệm trong một cỗ quan tài khá tốt, lúc đưa đi còn có tiếng kèn, tiếng trống và tiếng tụng kinh nổi dài êm ả của đêm trước đó. Tôi chắc với những hồi kinh, và sau cùng với mẹ tôi đã yên nghỉ vĩnh viễn với đời sống mới của mình. Có phải người ta chết đi là tiếp tục bước sang một đời sống khác? Nếu thật

vậy, ở đó, chắc mẹ tôi sung sướng hơn.

Chỉ có dì Phương và Thư đưa mẹ tôi ra nghĩa trang. Tôi không thấy dương Quí và Huy. Thường cũng về trước giờ đưa mẹ tôi. Anh tìm tôi nói những lời chia buồn làm tôi cảm động. Tôi đi bên cạnh Thục và Thư. Phía sau là Thường và dì Phương. Đoàn người không đông lắm. Phần lớn là bạn bè trong sở của dương Tư và hàng xóm, một số rất ít bạn học của tôi ở Lê Ngọc Hân. Chúng nó đưa nào mắt cũng đỏ hoe. Tôi thì hình như không khóc được nữa, nước mắt như đã khô. Bây giờ đầu óc của tôi trở nên khô cứng, tỉnh táo trong một cảm giác trơ tráo lạ lùng. Đoàn người đi theo đường xe chạy. Buổi sáng nắng lên vàng ửng cánh đồng. Tôi nghe như mùi thơm của cỏ hoa hai bên đường phảng phất trong gió. Mùi hương trầm quanh chiếc quan tài của mẹ tôi. Chiếc khăn tôi chít trên đầu. Những đứa em cùng mẹ, khác cha trắng toát trong đồ tang. Hình ảnh khổ sầu của dương Tư. Tiếng kèn ảo não... Chỉ khi đó tôi mới tin rằng mẹ tôi đã chết. Đã cách xa tôi nghìn trùng để đến với một thế giới khác. Mẹ tôi, đau vài ngày và chết rất lặng lẽ, theo lời Thục kể. Cái chết nhanh đến nỗi Thục không kịp viết thư báo tin là mẹ tôi đau. Cuối cùng là bức điện tín chấm dứt một đời người. Chấm dứt con đường về của tôi với ngôi nhà của dương Tư và tỉnh lỵ êm đềm này. Ít ra là tôi nghĩ như thế.

Tới nghĩa trang. Sau những hồi kinh và tiếng chuông mõ dồn dập thê thiết, tất cả trở về im lặng. Tôi biết là mẹ tôi sắp được nằm yên dưới tầng sâu đất lạnh. Giữa lúc người ta khiêng quan tài của mẹ tôi đem đặt xuống huyệt, bất ngờ làm sao, tôi trông thấy người đàn ông đã đi cùng chuyến xe với tôi trước đây. Ông ta mang kiếng râm, nhưng gương mặt buồn bã thấy rõ. Tôi nhìn ông ta chăm chú với tất cả ngạc nhiên của mình và quên đi những lớp đất đầu tiên người ta lấp quan tài mẹ tôi. Tôi tự hỏi người đàn ông ấy có liên hệ gì đến cái chết của mẹ tôi. Ông ta là ai? Một người bà con quen thuộc hay vô tình đi theo một đám tang? Tội bạn tôi khiêng vòng hoa của trường Lê Ngọc Hân tới đặt trên mộ của mẹ tôi. Rồi những vòng hoa khác chồng chất lên. Những đứa em tôi khóc ngất trong khi dương Tư sụt sịt như người bị cảm. Tôi rũ ra trên vai Thục.

Nhưng tôi không khóc. Nước mắt dường như đã chảy ngược vào tim vào trí nhớ tôi. Tôi chỉ còn lại một đôi mắt vô hồn, trân trân nhìn những người phụ xúc từng xẻng đất đắp mộ mẹ tôi cao dần lên. Mùi đất mới xông lên, nồng ấm. Cuối cùng mọi người ra về khi ngôi mộ đã được đắp xong dù rất sơ sài. Tôi và Thục còn đứng lại, cả anh Thường nữa.

Người đàn ông bỗng tiến về phía tôi nói :

- Thật bất ngờ cho tôi, khi gặp cô ở đây.
- Ông quan hệ với mẹ tôi ra sao?
- Không có ai thân bằng tôi và mẹ cô trên đời này, cả khi sống lẫn khi chết.

Tôi không hiểu gì hết. Tôi ngó Thục. Anh Thường và Thục cũng ngạc nhiên nhìn người đàn ông chăm chú. Ông ta nói, như là một nỗi bàng hoàng còn choáng ngợp hồn ông.

- Tôi không ngờ, chúng ta cùng mất một người thân.
- Mẹ tôi chết rồi.

Tôi buột miệng nói một câu vô nghĩa. Người đàn ông nhìn tôi chăm chú. Ông ta đứng lặng một lúc lâu rồi hỏi tôi :

- Bao giờ cô về Sài Gòn lại?
- Dạ, có lẽ ngay trong chiều hôm nay.
- Làm sao tôi gặp cô chiều nay?
- Để làm gì, thưa ông?

Người đàn ông có vẻ bối rối trước câu hỏi của tôi. Ông ta ấp úng định trả lời, nhưng không hiểu sao ông ta im lặng mở cặp rút đưa cho tôi một tấm hình cỡ lớn. Ông nói :

- Ở phía sau tấm hình có địa chỉ của tôi. Cô hãy xem kỹ tấm hình và bất cứ khi nào thuận tiện, cô có thể tới tìm tôi ở địa chỉ đó.

Tôi ngạc nhiên làm sao. Tôi lật tấm hình ra phía trước để xem. Bức hình chụp một người đàn ông, một người đàn bà, và đứa trẻ con đứng giữa cười toe toét. Bức hình đã cũ, màu vàng

xâm chiếm làm mờ nhạt những gương mặt trong hình nhưng tôi cũng mơ hồ nhận ra người đàn bà là mẹ tôi ngày còn trẻ. Tôi bàng hoàng quay tìm người đàn ông, nhưng lúc đó ông ta đã đi mất. Tôi chỉ kịp nhìn thấy ông ta bước lên một chuyến xe ngược thành phố. Tôi nhìn lại tấm hình một lần nữa. Thục hỏi tôi :

- Ông ta là ai vậy?

Tôi lắc đầu. Nhưng nước mắt tôi ở đâu trào ra. Và tôi khóc òa làm Thục và anh Thường ngạc nhiên không hiểu nổi. Và làm sao họ hiểu nổi những gì đang quay cuồng trong tôi?

Dì Phương và Thư chờ tôi ở ngoài xe. Dì hỏi :

- Bao giờ cháu về?

- Dạ ngay trong chiều này.

- Dì cũng định bảo như thế. Bây giờ cháu không còn gì lưu luyến trong ngôi nhà đó nữa. Dì đã gửi cho được Tư một số tiền. Cháu có về thì sửa soạn về với dì luôn.

Nhưng tôi nói :

- Dì và Thư về trước. Chiều cháu sẽ lên chuyến xe chót.

- Cũng được.

Rồi như nhớ ra điều gì, dì Phương hỏi tôi với giọng nhỏ nhẹ hơn :

- Cháu còn tiền đi xe không đấy?

- Dạ còn.

Thư chồm người về phía tôi :

- Em về trước, đợi chị ở trên nhà, chị Phiến nhé.

- Ừ, em về.

Dì Phương hỏi mọi người có muốn dì đưa về nhà không. Tôi trả lời :

- Tụi con đi xe đồ được mà.

Có lẽ anh Thường và Thục cũng đồng ý như vậy. Dì Phương lên xe, và người tài xế cho xe chạy vụt đi, tôi thấy nhỏ Thư vẫy tay từ phía trong.

Anh Thường vẫy một chiếc xe đồ từ hướng Sài Gòn về. Chúng tôi lên xe, ngồi cùng băng với nhau. Tôi tựa vào vai Thục, mắt nhắm nghiền. Tôi nghe Thục hỏi :

- Hình của ai vậy Phiến?

Tôi đưa tấm hình cho Thục :

- Thục nhìn xem đứa bé con đang cười toe ấy là ai?

Nhìn tấm ảnh lúc lâu với vẻ chăm chú, sau đó Thục nói :

- Là Phiến. Phải là Phiến không?

- Còn người đàn ông trong hình?

- Hao hao giống người đàn ông lúc nãy.

- Thục đoán xem.

- Không biết. Nhưng chẳng lẽ...

Tôi biết Thục định nói “chẳng lẽ đó là ba ruột của tôi” nhưng... nó hiểu sẽ làm tôi đau đớn. Tôi cũng thấy rõ điều đó. Người đàn ông lúc nãy chính là Ba của tôi. Người đàn ông trong hình. Người đàn ông trong trí nhớ mồn mõi của mẹ tôi và trong nỗi dằn vặt khôn nguôi của tôi đó sao?

Thục đưa trả cho tôi tấm hình. Tôi bỏ nó vào chiếc ví nhỏ. Tôi lẩm nhẩm cái tên của người đàn ông và địa chỉ. Sao cho tới phút này tôi vẫn không muốn tin người đàn ông ấy là ba của tôi. Như vậy là ba tôi còn sống? Nhưng lâu nay ông làm gì ở đâu? Tại sao không cho tôi biết? Chỉ đợi đến khi mẹ tôi chết, ông mới về. Nhưng ai cho ông hay? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong óc tôi, nhưng làm sao tôi giải đáp hết được lúc này?

Xe về đến bến. Anh Thường và Thục chia tay với tôi và nói sẽ trở lại tìm tôi trước khi tôi trở về Sài Gòn.

Anh Thường mạnh dạn nói :

- Để anh đưa Phiến đi. Bây giờ Phiến một mình rồi.

Câu nói của anh Thường lại làm tôi tủi thân ứa nước mắt. Thục kéo anh Thường. Tôi nhìn theo họ một lúc rồi lững thững bước về nhà. Ngôi nhà đã thành kỷ niệm đau xót của tôi từ đây.

Thấy tôi về, dưỡng Tư dùng tay dọn dẹp, đi đến gần tôi, hỏi :

- Bao giờ con đi?

- Chiều nay.

- Không ở lại chơi với các em một hai hôm nữa sao?

- Ở lại chỉ thêm nhớ mẹ con.

- Như vậy chắc không bao giờ con trở về ngôi nhà này nữa?

Tôi không biết trả lời dưỡng Tư ra sao. Tôi đứng im nhìn quanh ngôi nhà. Mẹ tôi mất rồi, ngôi nhà như tiêu điều quạnh vắng hơn. Mấy đứa em nhỏ vẫn vô tư chạy chơi quanh nhà, những chiếc khăn trắng trên đầu chúng nhắc tôi nhớ một điều không thay đổi được. Cái ao sen trước nhà ngó như ứa tàn sắp chết. Tiếng gió rào rào ngoài vườn cây, những trái trứng gà vàng tươi sắp chín. Không bao giờ còn thấy mẹ tôi quanh quẩn đâu đây nữa sao? Tôi chợt nghĩ tới người đàn ông có thể là ba tôi đó. Ông ta có phải là người thân thiết duy nhất của tôi không? Tại sao mẹ tôi vẫn giấu tôi về ông? Mẹ tôi biết ông còn sống hay định ninh rằng ba tôi đã chết?

Dưỡng Tư bỗng nói như dặn dò tôi :

- Dù sao, nếu có dịp con cũng nên về đây thăm dưỡng và các em chứ.

- Con nhớ.

Dưỡng Tư bảo tôi ăn cơm và nằm một chút cho khỏe rồi hãy về. Nhưng tôi làm sao ăn uống cho được? Tôi chỉ vào nhà nằm một chút, nghe tiếng gió lùa ngoài vườn cây mà chạnh lòng nhớ mẹ tôi hơn, nhớ nhất là buổi sáng mẹ thức chuẩn bị cho tôi lên Sài Gòn đi học. Và tôi khóc. Có lẽ bây giờ tôi mới thật sự khóc vì nỗi mất mát lớn lao sau cái chết của mẹ tôi. Tôi muốn khóc một lần cuối cùng trong ngôi nhà này trước khi thật sự rời bỏ nó, vĩnh viễn. Trong lúc khóc, tôi vẫn nhủ hay là mẹ tôi đang ở ngoài vườn hoặc bà đang làm gì ở sau bếp và vẫn nhẹ nhàng ra vào thăm chường giấc ngủ của những đứa con?

Buổi chiều Thục và anh Thường tới. Lúc đó tôi đã dậy rửa mặt tỉnh táo và chuẩn bị về Sài Gòn. Tôi ngồi nhìn đứa em nhỏ chạy chơi trong sân đang đuổi bắt con bướm vàng bay chập chờn bên hàng cây dâm bụt.

Dưỡng Tư nhìn tôi thật buồn. Dưỡng hỏi :

- Bây giờ con đi hả?

Tôi đáp khẽ, như sợ mẹ tôi thức giấc :

- Dạ thưa dưỡng con đi

Những đứa em lúc đó mới chạy vào vây lấy tôi. Tôi vuốt tóc và ôm hôn từng đứa trong im lặng rồi xách valy theo Thục với anh Thường ra khỏi nhà.

Ba người vào một quán nước trong lúc chờ xe. Thục hỏi tôi :

- Phiến đã ăn gì chưa?

Tôi quay nhìn Thục, lắc đầu. Mà quả thật tôi cũng không thấy đói. Hai ngày nay tôi chả có miếng gì trong bụng nhưng tôi no ứ vì nước mắt.

Anh Thường lo lắng bảo tôi :

- Phiến nên ăn chút gì chứ không sẽ ngã đấy.

- Làm sao ăn được hở anh?

- Cũng phải ráng mà ăn chứ?

- Phiến chỉ thấy khát thôi. Không đói.

Thục nói :

- Vậy Phiến uống cam tươi nhé?

Tôi gật đầu. Anh Thường gọi cho tôi và Thục hai ly cam tươi. Anh Thường uống cà phê đá. Những ngụm nước cam ngọt làm cho tôi bớt khô khát. Tôi cố không nghĩ gì nữa. Và đưa mắt nhìn buổi chiều dần xuống với vẻ thờ ơ cố tình mà tôi biết đó là sự lừa dối của chính mình. Làm sao mà tôi quên được mẹ tôi khi còn lẩn quẩn trong thành phố nhỏ này?

Thục hỏi :

- Rồi Phiến quyết định thế nào?

- Chưa biết. Phiến sẽ hỏi ý kiến dì Phương.

- Nếu dì Phương bảo đó là ba của Phiến và cho phép Phiến đi tìm?

- Phiến sẽ đi.

- Dù sao như vậy cũng vui hơn. Mất mẹ còn ba. Cứ tưởng rằng ba mình đã chết hay không bao giờ biết mặt cũng buồn lắm.

Tôi nhìn Thục. Tôi biết ơn người bạn thân nhất đời tôi. Đó là một câu nói đầy thương yêu mà Thục muốn an ủi tôi lúc này. Tôi cũng nghĩ như Thục, dù sao, mất mẹ còn ba vẫn hơn là không biết, không có ba trên đời. Bây giờ tôi hình dung lại gương mặt người đàn ông ấy. Ba tôi đó. Ông có vẻ già hơn so với trong tấm hình. Dĩ nhiên thôi, vì bức hình chụp từ ngày tôi còn bé. Nhưng tôi không hiểu vì sao tấm hình chụp chung một cách hạnh phúc như thế lại đi tới một kết cuộc chia ly buồn thảm. Mẹ tôi có chồng khác. Còn ba tôi, ông cũng có vợ khác hay sống một mình?

Thục nhìn tôi như sắp khóc :

- Đừng bao giờ quên Thục và quên Mỹ Tho nhé Phiến?

Tôi ứa nước mắt, cầm tay Thục hồi lâu :

- Không bao giờ đâu.

- Khi nào về chơi với Thục? Mùa hè đi?

- Không dám hứa. Nhưng khi nào về được, Phiến sẽ về ngay. Chúng ta vẫn biên thư cho nhau mỗi tuần mà.

Anh Thường pha trò :

- Hai cô bé này làm cho tôi cũng muốn khóc theo.

- Anh không hiểu người ta thương nhau như thế nào à?

- Thương nhau như mèo với chuột. Phải không?

Thục ném cho anh Thường một cái nhìn sắc như dao. Tôi không ngờ ngày mình có dịp về Mỹ Tho bất ngờ lại là ngày buồn bã nhất trong đời. Tôi không đem niềm vui nào về cho Thục. Không đi chơi với Thục qua những con đường xưa, hay ra bờ sông và đến ăn một ly kem nước dừa béo ngậy. Tôi đi lần này có lẽ để rồi xa mãi. Nhưng tôi nào dám nói với Thục như thế.

Anh Thường hỏi tôi :

- Người đàn ông lúc sáng là ba Phiến đấy hả?

- Có thể như vậy.

- Trời đất. Ba mình mà nói có thể hoặc không.

- Làm sao Phiến dám nói chắc? Phiến còn chưa biết gì kia mà.

Anh Thường nhìn tôi bằng ánh mắt nồng nàn, dường như anh muốn vỗ về che chở cho tôi bằng ánh mắt ấy. Có lẽ hơn lúc nào hết, tôi đang cần tình thương và sự âu yếm của tất cả mọi người. Dù tất cả không thể thay thế được mẹ tôi.

Anh Thường nhắc tôi :

- Uống nước đi, xe sắp chạy.

Tôi vội vàng uống hết ly nước. Anh Thường trả tiền rồi ba người cùng đứng lên ra chỗ chiếc xe. Thục mua cho tôi mấy bịch kẹo chuối. Nó bắt tôi phải cầm lấy. Tôi giẫy nẩy mãi, nó phải giành lấy cái valy của tôi và bỏ vào trong đó. Con nhỏ này hay có những cái lăm cắm. Nó biết đâu được, làm như thế chỉ khiến tôi thêm tủi thân.

Anh Thường đã mua vé xong. Hai chiếc vé cho tôi và anh. Người lơ xe giục mọi người ngồi vào chỗ vì xe sắp chạy. Tôi theo anh Thường lên xe. Thục cuống quýt dẫn tôi đủ thứ chuyện. Tôi chỉ biết gật đầu chứ không trả lời nó được. Thục khóc. Tôi cũng khóc. Xe lăn bánh, bỏ lại trên bến đáng Thục đứng chờ vợ một mình, nhìn theo.

Anh Thường đưa cho tôi chiếc khăn của anh. Tôi cầm lấy nhưng không chạm nước mắt. Tôi nhớ lời ba tôi - ông đã nói với tôi trên chuyến xe về Mỹ Tho ngày hôm đó, hãy khóc khi cần phải khóc.

Anh Thường lặng im hút thuốc, những sợi khói thơm nồng nhắc tôi nhớ có anh bên cạnh. Tôi vẫn thầm hỏi có định mệnh không? Tại sao tôi gặp ba tôi đúng vào ngày hôm đó, trên chuyến xe không hẹn trước đó? Chuyến xe này là chuyến cuối cùng rồi tính lý. Nó mang cái vẻ gấp gáp thường lệ khi thời gian không còn nhiều. Nhưng tôi, lòng chột tê dại, đứng đưng trước mọi điều. Tôi không muốn ở lại mà cũng không muốn về. Bởi nơi này bây giờ tôi cũng chỉ là con chim không tổ, lạc bầy.

- Phiến mệt không?

Anh Thường dịu dàng nhìn tôi và hỏi như thể sợ tôi gục xuống thật. Tôi đáp lời anh :

- Hơi mệt.

- Phiến có ăn uống ngủ nghỉ gì đâu mà không mệt.

- Bây giờ buồn ngủ đây. Anh.

- Có thể tựa vào vai anh mà ngủ.

Anh nắm nhẹ bàn tay tôi. Không nói gì. Nhưng tôi hiểu đó cũng là một cách nói. Tôi khẽ rung mình. Nhưng tôi không rút tay về như lần đầu anh Thường nắm tay tôi dẫn vào rạp chiếu bóng. Tôi chỉ liếc nhìn bàn tay mình, bàn tay xanh mướt. Những ngón tay anh dài, mềm mại đang âu yếm vỗ về những ngón tay tôi. Gió lướt vào trong xe làm đôi mắt tôi riu lại, buồn ngủ. Nhưng tôi cố gắng để đừng ngủ. Bởi vì nếu tôi nhắm mắt lại ngủ yên trên vai anh Thường suốt cuộc hành trình thì cũng có nghĩa là tôi ngủ ngoan trong cuộc tình vừa chớm.

Tôi cảm thấy những ngón tay của anh Thường siết nhẹ những ngón tay mình. Không hiểu sao tôi hoảng hốt rút tay về và giấu mặt trong mái tóc dài buông xõa. Anh Thường không nói gì. Chỉ lúc lâu sau, anh mới hỏi :

- Phiến không ngủ sao?

Tôi lắc đầu nhẹ nhẹ. Và hướng mắt nhìn ra cánh đồng màu nâu xám trải rộng tới chân trời. Nắng không còn nữa. Tôi hiểu rằng tôi sẽ còn chịu đựng nhiều hơn nữa qua cái chết và hình bóng cùng những lời khuyên nhủ của mẹ tôi. Tôi không được để lòng mềm yếu. Tôi phải như một cái cây đứng giữa trời, dù tôi có tìm gặp được ba tôi hay không bao giờ được ông ấy nhìn nhận. Sinh làm con gái, sống với cha mẹ ghẻ là một điều bất hạnh, sống trơ trọi một mình lại càng bất hạnh hơn. Dẫu sao tôi vẫn phải sống, phải khôn ngoan hơn để sống. Bởi vì mất mẹ, bất cứ con đường nào tôi cũng đi một mình, một mình tôi lặng lẽ vậy thôi.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>